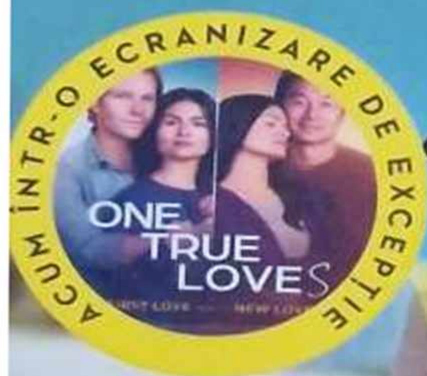
Autoarea bestsellerului *Cei șapte soți ai lui Evelyn Hugo*

TAYLOR JENKINS REID

TRADUCERE DE ALINA BĂLTĂC

Între două iubiri

LEDA BAZAAR

Autoarea cărților *Scandalul din Malibu*, *Daisy Jones & The Six* și *Carrie Soto se întoarce* le oferă cititorilor o nouă și uluitoare poveste de dragoste despre o femeie silită să aleagă între soțul pe care îl credea mort și logodnicul care a ajutat-o să redescopere frumusețea vieții în perioada de „văduvie".

La 20 de ani, Emma Blair se căsătorește cu Jesse, iubitul ei din liceu. Cei doi își construiesc împreună o viață care nu corespunde așteptărilor părinților sau ale oamenilor din orășelul lor natal din Massachusetts. Emma și Jesse călătoresc prin toată lumea, trăind la maximum și profitând de orice aventură le iese în cale.

În ziua când ar fi trebuit să își sărbătorească prima aniversare a nunții, Jesse, aflat într-un elicopter deasupra Pacificului, dispare. Pur și simplu, dispare pentru totdeauna!

Emma renunță la slujbă și se mută din nou în orașul natal, într-o încercare de a-și recăpăta echilibrul. După o vreme, tânăra, ajunsă acum la 30 de ani, îl întâlnește din întâmplare pe vechiul ei prieten, Sam, și, fără să vrea, se îndrăgostește din nou. Când Emma și Sam se logodesc, femeia simte că a primit o nouă șansă la fericire.

Asta până când Jesse este găsit. Bărbatul a supraviețuit accidentului de elicopter și în toți anii aceștia a încercat să se întoarcă acasă, la nevasta lui. Trezindu-se aproape peste noapte cu un soț și un logodnic, Emma trebuie să-și dea seama cine este și ce își dorește de la viață, încercând în același timp să-i protejeze pe cei pe care îi iubește.

Care dintre cei doi bărbați este iubirea ei adevărată? Și ce înseamnă să iubești cu adevărat? Emma știe că trebuie să-și asculte inima, doar că nu este sigură ce îi comunică aceasta.

„Cutremurătoare! [...] Această senzațională poveste de dragoste te va tulbura."

COSMOPOLITAN

Desemnată cea mai bună carte a verii de *Cosmopolitan*, *InStyle*, *Redbook*, *Us Weekly*, *PopSugar*, *BuzzFeed*, *Bustle*, *Brit+Co*, *Parade*.

ISBN: 978-606-088-432-3
9 786060 884323
www.edituracorint.ro
LEDA BAZAAR

NU APUC BINE SĂ TERMIN CINA ALĂTURI DE FAMILIE ȘI de logodnic, că mă sună soțul.

Tatăl meu împlinește 64 de ani. Sărbătoritul poartă puloverul lui preferat, unul din cașmir, de un verde vânătoresc, pe care sora mea mai mare, Marie, și cu mine i l-am dăruit acum vreo doi ani. Cred că, de fapt, acesta este motivul pentru care îi place atât de mult! Bine, și pentru că este din cașmir. Nu-mi fac iluzii în privința asta!

Îmbrăcată cu o bluză albă, vaporoasă, și pantaloni kaki, mama stă lângă el și încearcă să-și rețină zâmbetul. Știe bine că, din clipă în clipă, se va îndrepta către sărbătorit, în acordurile tradiționalului „Mulți ani trăiască", o prăjitură minusculă, cu o lumânare deasupra. Mama se bucură mereu ca un copil când e vorba de surprize.

Părinții mei sunt căsătoriți de 35 de ani. Au crescut doi copii și conduc împreună o librărie care se bucură de succes. Au două nepoate adorabile. Una dintre fiice urmează să preia afacerea familiei. Au realizat multe lucruri de care să fie mândri. Aceasta chiar este o aniversare fericită pentru tata!

Marie stă de cealaltă parte a mamei, și, în momente ca ăsta, când ele două sunt una lângă alta, privind în aceeași

direcție, îmi dau seama cât de mult se aseamănă. Păr șaten, într-o nuanță ciocolatie, ochi verzi, siluete delicate.

Eu sunt cea care s-a ales cu fundul mare.

Din fericire, am ajuns să îl apreciez așa cum e. Desigur, există nenumărate cântece care proslăvesc un posterior bine definit, iar dacă cei treizeci de ani ai mei m-au învățat ceva, acel lucrul este că sunt pregătită să fiu eu însămi, fără să-mi pese de gura lumii.

Apropo, numele meu este Emma Blair și sunt o femeie cu fundul mare.

Am 31 de ani, 1,67 de metri înălțime, păr blond și o tunsoare băiețească crescută un pic cam mult. Ochii căprui îmi sunt eclipsați de o constelație de pistrui în partea superioară a obrazului drept. Tata glumește adesea că poate desluși Carul Mic acolo.

Săptămâna trecută, la capătul a două luni de căutări și cazne, logodnicul meu, Sam, mi-a dăruit inelul de logodnă. Este vorba despre un diamant solitaire, montat pe o verigă din aur roz. Cu toate că nu este primul meu inel de logodnă, este prima dată când port un diamant. Când mă privesc, asta e tot ce văd.

— O, nu! exclamă tata când observă că spre noi se îndreaptă trei chelneri care aduc o felie de tort cu o lumânare aprinsă. O, vai, doar nu ați făcut asta...

Nu vorbim aici de vreo falsă modestie. Tata chiar roșește când oamenii îi cântă „Mulți ani trăiască".

Mama se uită în spate, ca să vadă la ce se uită sărbătoritul.

— Oh, Colin! îi spune ea. Relaxează-te! E ziua ta...

Chelnerii cotesc brusc la stânga și se îndreaptă către o altă masă. Se pare că tata nu este singura persoană care își serbează azi ziua de naștere. Mama observă ce s-a întâmplat și încearcă să dreagă busuiocul:

— ...motiv pentru care nu le-am spus să îți aducă o prăjitură, explică ea.

— O, las-o baltă! îi zice tata. Te-ai dat singură de gol!

Chelnerii au terminat la masa respectivă, iar un alt angajat al restaurantului iese din bucătărie cu încă o felie de tort. Acum se îndreaptă spre noi.

— Dacă vrei să te ascunzi sub masă, le voi spune că nu ești aici! îi sugerează Sam.

Ei bine, Sam este chipeș într-un mod... prietenos – ceea ce cred că ar putea fi cel mai potrivit mod de-a fi chipeș –, cu ochi căprui, calzi, care par să privească totul cu tandrețe. Şi e amuzant. Cu adevărat amuzant! După ce eu și Sam am început să ne întâlnim, am observat că ridurile mele datorate râsului au devenit mai adânci. Cel mai probabil, acest lucru are legătură cu faptul că înaintez în vârstă. Totuși, nu pot scăpa de sentimentul că ridurile mele au drept principală cauză faptul că râd mai mult decât am făcut-o vreodată. Ce altceva ți-ai mai putea dori de la persoana de lângă tine decât bunătate și umor? Sunt sigură că, pentru mine, nimic altceva nu contează cu adevărat.

Sosește tortul, cântăm cu toții tare, iar tata se înroșește ca o sfeclă. Apoi chelnerii se întorc la treaba lor, iar noi rămânem cu o felie supradimensionată de tort de ciocolată cu înghețată de vanilie.

Ni s-au lăsat cinci linguri, dar tata le înhață imediat pe toate.

— Habar n-am de ce au lăsat atâtea linguri! Am nevoie doar de una, zice el.

Mama se repede să îi smulgă una.

— Ashley, nu așa de repede! îi spune el. Am îndurat umilința. Ar trebui să mă înfrupt singur din prăjitură.

— Dacă e pe-așa, spune Marie, luna viitoare, de ziua mea, vă rog să mă faceți să trec prin aceeași cazna! Merită!

Marie ia o înghițitură din cola ei dietetică, apoi verifică ora pe telefon. Soțul său, Mike, este acasă cu nepoatele mele, Sophie și Ava. Marie rareori le lasă în grija altcuiva foarte mult timp.

— Ar trebui să plec! ne anunță Marie. Îmi pare rău, dar...

Nu trebuie să ne ofere nicio explicație. Părinții noștri se ridică și o îmbrățișează de rămas-bun.

Odată ce pleacă, iar tata e în sfârșit de acord să ne lase pe toți să mâncăm din tort, mama spune:

— Poate sună prostesc, dar îmi lipsește asta! Mi-e dor de vremurile când plecam de undeva devreme pentru că eram mai mult decât încântată să mă întorc la fetițele mele!

Știu ce urmează.

Am 31 de ani și sunt pe cale să mă căsătoresc. Știu exact ce urmează.

— Voi doi v-ați gândit când ați putea să vă întemeiați o familie?

Fac eforturi să nu-mi dau ochii peste cap.

— Mamă...

Sam râde deja. Își permite luxul ăsta. Femeia asta este mama lui doar cu titlu onorific.

— Aduc în discuție chestiunea doar pentru că apar din ce în ce mai multe studii despre pericolele de a aștepta prea mult pentru a avea un copil, adaugă mama.

Întotdeauna există studii care demonstrează că ar trebui să mă grăbesc și studii care demonstrează că ar trebui să aștept, așa că am decis să am un copil când o să fiu naibii pregătită, indiferent ce citește mama în *Huffington Post*.

Din fericire, expresia mea o face să dea înapoi.

— Nu contează, nu contează! spune ea, fluturând mâna în aer. Încep să mă comport ca propria mamă. Uită ce am zis! O să încetez să mai fac asta!

Tata râde și o cuprinde cu brațul.

— Bine! zice el. Am intrat în comă diabetică, și sunt sigur că Emma și Sam au lucruri mai bune de făcut decât să stea în oraș cu noi. Să cerem nota de plată!

Cincisprezece minute mai târziu, ne aflăm toți patru în fața restaurantului și ne îndreptăm spre mașini.

Port o rochie-pulover bleumarin cu mâneci lungi și groase și colanți, straturi de haine suficiente ca să mă apere de aerul răcoros al serii. Aceasta este una dintre ultimele nopți în care merg undeva fără haină de lână.

Suntem chiar la sfârșitul lunii octombrie. Toamna s-a instalat deja și a pus stăpânire pe întreaga regiune New England. Frunzele sunt galbene și roșii, înainte de a deveni maronii și sfărâmicioase. Sam a venit deja o dată acasă la ai mei pentru a curăța curtea. Când va sosi decembrie, iar temperaturile vor fi în cădere liberă, el și Mike vor da zăpada la o parte cu lopata.

Dar deocamdată aerul păstrează încă un pic de căldură, așa că îl savurez cât mai pot. Când locuiam în Los Angeles, nu am apreciat niciodată nopțile calde. Nu savurezi lucrurile care durează pentru totdeauna. Este unul dintre motivele pentru care m-am mutat înapoi în Massachusetts.

În timp ce mă îndrept spre mașină, aud sunetul slab al unui mobil. Îl ascult o vreme, până îmi dau seama că vine din poșetă; asta se întâmplă exact când îl aud pe tata insistând ca Sam să-i dea câteva lecții de chitară. Tata are enervantul obicei de a dori să învețe să cânte la toate instrumentele la care o face Sam, confundând faptul că Sam este profesor de muzică cu cel că Sam este profesorul *lui* de muzică.

Umblu prin poșetă, căutându-mi telefonul și apucând singurul lucru aprins și care sclipește. Nu recunosc numărul. Prefixul zonal 808 nu îmi este cunoscut, dar îmi stârnește interesul.

În ultimul timp, nimeni din afara obișnuitelor 978, 857, 508 sau 617 – diferitele coduri din Boston și suburbiile sale – nu are motive să mă sune.

Evident, 978 a însemnat întotdeauna acasă, indiferent de prefixul zonei în care locuiam. Poate că am petrecut un an în Sydney (612) și câteva luni umblând cu rucsacul în spate de la Lisabona (35121) la Napoli (39081). Poate că am fost în luna de miere la Mumbai (9122) și am trăit fericită, ani la rând, în Santa Monica, California (310). Dar, când a trebuit să vin „acasă", „acasă" a însemnat 978. Și aici am rămas de atunci.

Răspunsul îmi trece prin cap.

808 este Hawaii.

— Alo? răspund la telefon.

Sam s-a întors să mă privească și, în curând, o vor face și părinții mei.

— Emma?

Vocea pe care o aud în telefon este una pe care aș recunoaște-o oriunde, oricând – o voce care mi-a vorbit zi de zi, ani și ani la rând. Una pe care am crezut că nu o voi mai auzi niciodată, una pe care nu sunt nici măcar pregătită să cred că o aud acum.

Bărbatul pe care l-am iubit de când aveam 17 ani. Omul a cărui văduvă sunt de când elicopterul lui a căzut undeva, deasupra Pacificului, iar el a dispărut fără urmă.

Jesse!

— Emma! spune el. Eu sunt! Sunt în viață. Mă auzi? Vin acasă!

Cred că toată lumea are un moment în care viața i se împarte în două. Când te uiți la propria cronologie, există undeva, de-a lungul drumului, o bornă, un eveniment care te-a schimbat, care ți-a schimbat viața, mai mult decât celelalte.

Un moment care creează un „înainte" și un „după".

Poate e vorba de momentul când îți întâlnești marea dragoste sau îți dai seama care e pasiunea ta, sau ai primul copil. Poate e vorba despre ceva minunat. Sau poate e vorba de ceva tragic.

Dar, când se întâmplă, îți nuanțează amintirile, îți schimbă perspectiva asupra propriei vieți și, dintr-odată, pare că toate lucrurile prin care ai trecut, care ți s-au întâmplat, intră fie sub eticheta „înainte de", fie sub cea de „după".

Eu, una, eram încredințată că borna mea a fost momentul când a murit Jesse.

Povestea noastră de dragoste părea să ducă într-acolo. Și tot ce s-a întâmplat de atunci părea să fie urmarea acestui fapt.

Dar acum știu că Jesse nu a murit.

Și sunt sigură că *aceasta* este borna mea.

Tot ce s-a întâmplat *înainte* de azi pare diferit acum, iar eu habar n-am ce se va întâmpla *după* asta.

ÎNAINTE

Emma și Jesse

Sau cum să te îndrăgostești și să te destrami în mii de bucăți

NU AM FOST NICIODATĂ GENUL CARE SĂ SE TREzească la primul cântat al cocoșului. Totuși, ura mea pentru lumina strălucitoare a dimineții nu a fost nicicând mai aprigă decât sâmbăta, în timpul liceului, la 8.10.

Cu o precizie de ceasornic, tata bătea la ușă și îmi spunea: „Autobuzul pleacă în 30 de minute", chiar dacă „autobuzul" era mașina lui, un Volvo, și nu se îndrepta spre școală, ci spre magazinul familiei.

Blair Books, librăria noastră, este o afacere pornită de unchiul tatălui meu în anii '60, sediul ei aflându-se și azi în același loc ca la începuturi – în partea de nord a străzii principale din Acton, Massachusetts.

Și, cumva, asta a însemnat că, din momentul în care am devenit suficient de mare pentru a deține în mod legal un loc de muncă, am început să lucrez ca librar în unele zile lucrătoare, după cursuri, dar și în fiecare sâmbătă.

Mi-au fost repartizate zilele de sâmbătă pentru că Marie voia duminicile. Ea își pusese deoparte salariile și, cu o vară în urmă, își luase o rablă de Jeep Cherokee bleumarin.

Singura dată când am pus piciorul în Jeepul lui Marie a fost în noaptea în care și-a luat mașina, când, îmbătată de

fericire, m-a invitat la Kimball's Farm să cumpărăm nişte îngheţată. Am luat o găletuşă cu aromă de ciocolată pentru mama şi tata, pe care însă am lăsat-o să se topească în timp ce ne-am aşezat confortabil pe capota maşinii şi ne-am înfruptat din propriile noastre îngheţate, bucurându-ne de aerul cald de vară.

Ne-am plâns de librărie și de faptul că mama punea mereu parmezan pe cartofi. Marie mi-a mărturisit că fumase iarbă. Am promis că nu le voi spune părinţilor. Apoi m-a întrebat dacă m-am sărutat vreodată, iar eu m-am întors și m-am uitat în altă parte, speriată că răspunsul mi s-ar fi putut citi pe chip.

— E-n regulă! mi-a spus ea. Mulţi oameni nu au parte de primul sărut până la liceu.

Purta pantaloni scurţi, kaki, şi o cămaşă bleumarin, cele două coliere subţiri de aur căzându-i în cascadă peste claviculă, până în crăpătura sutienului. Nu îşi încheia niciodată nasturii cămășii până sus. Întotdeauna erau închişi mai jos decât te-ai fi putut aştepta.

— Da, ştiu! i-am spus.

Am observat însă că ea nu a zis ceva de genul „*Eu* nu am avut parte de primul meu sărut până la liceu", ceea ce, desigur, era răspunsul pe care îl aşteptam. Nu eram îngrijorată că nu sunt ca toţi ceilalţi. Eram îngrijorată că nu sunt ca *ea*.

— Lucrurile se vor îmbunătăţi acum, că vei fi boboc, m-a asigurat Marie în timp ce arunca restul de îngheţată de ciocolată cu mentă. Ai încredere în mine!

În acel moment, în acea noapte, aş fi avut încredere în orice mi-ar fi spus.

Dar acea seară a fost excepţia din relaţia pe care o am cu sora mea, un moment rar de apropiere între două persoane care împart acelaşi spaţiu şi atât.

Până să încep primul an de liceu și să fiu în aceeași clădire cu ea în fiecare zi, dezvoltaserăm un soi de tipar care presupunea să trecem una pe lângă cealaltă pe holurile de acasă, în timpul serii, și pe cele de la școală, în timpul zilei, de parcă eram inamici în timpul acordului de încetare a focului.

Așa că imaginați-vă surpriza mea când m-am trezit la 8.10, într-o sâmbătă dimineață din primăvara clasei a IX-a, și am aflat că nu trebuie să-mi fac tura de la Blair Books!

— Marie te duce să-ți iei blugi noi, m-a anunțat mama.

— Astăzi? am întrebat-o, ridicându-mă în fund și frecându-mă la ochi, curioasă să aflu dacă asta însemna că pot dormi puțin mai mult.

— Da, la mall! a adăugat mama. Orice pereche vrei, fac eu cinste! Am pus 50 de dolari pe blatul din bucătărie. Dar, dacă cheltui mai mult de-atât, treaba ta, te descurci!

Aveam disperată nevoie de blugi noi pentru că cei vechi erau plini de găuri. Trebuia să primesc o pereche nouă, cadou de Crăciun, în fiecare an, dar eram așa de pretențioasă, așa de fixistă, în privința felului în care credeam că ar trebui să arate, că, într-un final, mama renunțase. Până în momentul acela fuseserăm deja de două ori la mall, de unde plecaserăm fără cumpărături după o oră, în tot acest timp mama încercând din răsputeri să-și ascundă iritarea.

Se întrezărea o experiență nouă pentru mine. Toată copilăria, mama voise mereu să fie în preajma mea, tânjise după compania mea. În cele din urmă însă devenisem atât de enervantă, încât era dispusă să mă paseze altcuiva. Și cu atât mai mult într-o zi de sâmbătă.

— Și cine se va ocupa de casă? am întrebat-o, iar în clipa în care vorbele mi-au ieșit pe gură, am regretat.

Brusc, m-a cuprins neliniștea că stricasem un lucru bun. Ar fi trebuit să spun pur și simplu „Bine" și să o las așa, ca să nu o sperii.

— Băiatul pe care l-am angajat, Sam, m-a lămurit mama. Este OK. Are nevoie de slujba asta.

Sam era în clasa a X-a, iar într-o zi intrase în librărie și întrebase „Pot completa o cerere?", chiar dacă, practic, nu făceam angajări, iar majoritatea adolescenților doreau să lucreze la magazinul de CD-uri din capătul străzii. Părinții mei îl angajaseră pe loc.

Era destul de drăguț – înalt și deșirat, cu pielea măslinie și ochi căprui-închis – și mereu binedispus, dar m-am trezit incapabilă să-l plac atunci când Marie l-a catalogat a fi „adorabil". Nu mă puteam convinge să simpatizez ceva ce simpatiza și ea.

Ce-i drept, acest tip de gândire începea să-mi limiteze considerabil plaja de prieteni și devenea insuportabil.

Lui Marie îi plăcea de toată lumea și toată lumea o plăcea pe Marie.

Ea era Copilul de Aur, copilul predestinat să fie preferatul părinților noștri. Prietena mea, Olive, îi dăduse în taină porecla „Fiica Librarilor" pentru că ea chiar *părea* genul de fată ai cărei părinți ar deține o librărie, de parcă exista un prototip anume, iar Marie întrunea toate calitățile și le etala ca pe o medalie de onoare.

Citea cărți pentru oameni mari, scria poezii și era îndrăgostită de personaje din romane în loc de vedete de cinema. În plus, ne făcea pe mine și pe Olive să vrem să vomităm.

Când Marie era de vârsta mea, se înscrisese la un curs opțional de scriere creativă și hotărâse că vrea să „devină scriitoare". Ghilimelele sunt necesare pentru că singurul lucru pe care îl scrisese până atunci fusese un thriller de nouă

pagini în care criminalul se dovedise a fi Emily, surioara protagonistei. Îl citisem și chiar și eu îmi dădusem seama că e o mare porcărie, dar ea îl trimisese la ziarul școlii, iar celor din redacție le plăcuse atât de mult, încât publicaseră continuarea poveștii pe parcursul a nouă săptămâni din timpul semestrului de primăvară.

Faptul că ea reușise să facă toate acestea în timp ce era și una dintre cele mai populare fete din școală nu a făcut decât să înrăutățească lucrurile. Asta nu făcea decât să arate că, dacă ești suficient de drăguță, lipiciul la oameni vine de unul singur.

Între timp, eu citisem pe ascuns la bibliotecă ghidurile de studiu pentru elevi pentru aproape toate cărțile recomandate la cursul de engleză. Aveam în camera mea o grămadă de romane dăruite de părinți, dar refuzasem să le deschid, de teamă să nu le deteriorez cotorul.

Îmi plăceau videoclipurile muzicale, emisiunea *Thursday Must-See TV* de la NBC și toate femeile care cântau la Lilith Fair. Când mă plictiseam, frunzăream vechile numere ale mamei din *Travel + Leisure*, rupând poze și lipindu-le pe perete. Spațiul de deasupra patului meu a devenit curând un caleidoscop de coperte de revistă cu Keanu Reeves, versuri din albumele lui Tori Amos, dar și postere cu Riviera Italiană și peisajul rural francez.

Și nimeni, repet, nimeni, nu m-ar fi luat drept vreun copil popular de la școală.

Părinții mei glumeau adesea că asistenta trebuie să le fi dat greșit bebelușul la spital, iar eu râdeam când auzeam asta, dar nu o dată mi se întâmplase să mă uit la poze din copilărie cu părinții mei și apoi să mă privesc în oglindă, căutând asemănările și amintindu-mi că sunt într-adevăr fiica lor.

— Bine, grozav! i-am spus mamei, mai încântată că nu trebuie să plec la lucru decât că urma să-mi petrec timpul alături de sora mea. Când plecăm?

— Nu știu! mi-a răspuns mama. Vorbește cu Marie! Gata, am plecat la librărie! Ne vedem la cină! Te iubesc, draga mea! Să vă distrați!

După ce a închis ușa dormitorului meu, m-am întins entuziasmată înapoi pe pat, gata să mă bucur de fiecare minut de somn în plus.

Cândva, după ora 11, Marie a intrat în camera mea și m-a anunțat:

— Hai, plecăm!

Am fost în trei magazine și am încercat 12 perechi de jeanși. Unii erau prea largi, alții, prea strâmți, alții, prea sus pe talie.

Am încercat a 12-a pereche și am ieșit din cabina de probă. Marie se holba la mine, plictisită de moarte.

— Arată bine; ia-i odată! mi-a zis ea.

Era îmbrăcată din cap până-n picioare de la Abercrombie & Fitch. Era începutul noului mileniu. Toată lumea din New England purta Abercrombie & Fitch din cap până-n picioare.

— Stau ciudat pe fund, am spus, rămânând nemișcată.

Marie s-a uitat la mine de parcă aștepta ceva.

— Ai de gând să te întorci ca să pot vedea dacă stau ciudat pe fund sau ce? m-a întrebat în cele din urmă.

M-am întors.

— Te fac să arăți de parcă ai purta un scutec, a comentat Marie.

— Exact asta ziceam și eu!

Marie și-a dat ochii peste cap.

— Stai așa!

Și-a rotit apoi degetul în aer, indicându-mi că ar trebui să mă întorc în cabina de probă. Ceea ce am și făcut.

Tocmai îmi scosesem ultima pereche de blugi când Marie mi-a aruncat pe deasupra ușii o pereche de pantaloni decolorați, din aceia cu cracul drept.

— Încearcă-i pe ăștia! m-a îndemnat. Joelle poartă ceva asemănător și are fundul mare, ca al tău.

— Mulțumesc mult! i-am spus, luând jeanșii.

— Încerc doar să te ajut, mi-a replicat, apoi i-am văzut picioarele îndepărtându-se, de parcă toată discuția s-ar fi încheiat pur și simplu pentru că Marie nu mai era interesată de ea.

Am desfăcut fermoarul și mi-am pus pantalonii. A trebuit să trag de ei viguros peste șolduri și să-mi sug burta în ultimul hal ca să pot încheia nasturii. Apoi am rămas dreaptă și m-am privit în oglindă, pozând în toate felurile și întorcându-mi capul pentru a vedea cum arăt din spate.

Fundul părea să îmi crească pe zi ce trece, spre deosebire de sâni, care stagnau. Citisem destule reviste *Glamour* ale mamei ca să știu că treaba asta primise numele de „formă de pară". Aveam abdomenul plat, dar șoldurile îmi tot creșteau. Lui Olive începuseră să îi crească sânii și avea și abdomenul mai voluminos, așa că nu o dată mă întrebasem dacă nu aș prefera genul ăsta de siluetă. În formă de măr.

Dar, dacă era să fiu sinceră până la capăt, ceea ce îmi doream cu adevărat era tot ce moștenise Marie de la mama. Un fund mediu, sâni medii, păr șaten, ochi verzi și gene dese.

În schimb, moștenisem trăsăturile tatălui meu – păr nici blond, nici brunet, ochi nici căprui, nici verzi, și o siluetă unică. Odată, o întrebasem pe mama de unde moștenisem picioarele scurte și solide, iar ea îmi spusese „Habar n-am,

de fapt", de parcă ăsta nu era cel mai rău lucru pe care mi-l spusese vreodată.

Exista un singur lucru la înfățișarea mea pe care îl adoram cu adevărat. Pistruii mei, acel grup de pete întunecate de sub ochiul drept. Când eram copilă, înainte de a adormi, mama avea obiceiul să unească punctele cu degetul.

Îmi iubeam pistruii și îmi uram fundul!

Așa că, în timp ce stăteam acolo, în cabina de probă, tot ce îmi doream era o pereche de jeanși care să-mi facă fundul să pară mai mic. Ceea ce exact asta păreau să facă ultimii aleși.

Am ieșit din cabină cu gând să-i cer părerea lui Marie. Din păcate, nu se vedea pe nicăieri.

M-am întors în cabină, dându-mi seama că nu aveam cu cine să mă sfătuiesc în privința acestei decizii decât cu mine.

M-am mai privit o dată în oglindă.

Oare îmi plăceau?

M-am uitat la etichetă. 35 de dolari.

Chiar și cu TVA-ul inclus, tot îmi mai rămâneau bani ca să îmi iau niște pui teriyaki din zona restaurantelor.

I-am dat jos, m-am îndreptat către casă și i-am înmânat vânzătoarei banii primiți de la părinți. Am fost recompensată cu o pungă în care se afla o pereche de jeanși pe care nu îi detestam.

Marie tot nu se zărea pe nicăieri..

Am verificat prin magazin. Am mers până la Body Shop să văd dacă nu cumva era acolo, cumpărând balsam de buze sau gel de duș. Treizeci de minute mai târziu, am găsit-o cumpărând cercei la Claire's.

— Te-am căutat peste tot! i-am reproșat.

— Îmi pare rău, mă uitam la bijuterii!

Marie și-a luat restul și, cu delicatețe, l-a pus înapoi în portofel, apoi a apucat sacoșa albă din plastic care, fără îndoială, conținea bijuterii din aur fals, care sigur aveau să îi păteze urechile într-o nuanță gri-verzuie.

Am urmat-o în timp ce ieșea încrezătoare din magazin și se îndrepta spre intrarea în fața căreia parcaserăm.

— Stai! am spus, oprindu-mă pe loc. Voiam să merg la foodcourt!

Marie s-a întors spre mine și s-a uitat la ceas.

— Îmi pare rău, exclus! O să întârziem.

— La ce?

— Concursul de înot, m-a lămurit pe dată.

— Ce concurs de înot? am întrebat-o. Nu mi-a spus nimeni ceva despre vreun concurs de înot.

Marie nu mi-a răspuns, pentru că nici măcar nu era necesar. O urmam deja spre mașină, dispusă să merg oriunde mi-ar fi spus să merg, dispusă să fac orice mi-ar fi spus să fac.

Abia când am urcat în mașină, s-a milostivit să mă lămurească:

— Anul acesta Graham este căpitanul echipei de înot.

A, da!

Graham Hughes! Căpitanul tuturor echipelor din care făcea parte. Favoritul la titlul de „Cel mai atrăgător zâmbet" din albumul liceului. Exact genul de persoană cu care și-ar da întâlnire Sfânta Maria din Acton.

— Grozav! am exclamat.

Era limpede că viitorul meu presupunea nu doar să stau și să urmăresc proba de 500 de metri, stilul craul, ci și să aștept înăuntrul mașinii lui Marie după aceea în timp ce ea se săruta cu Graham în a lui.

— Putem măcar ca, în drum, să trecem pe la un drive-through? am întrebat-o pe un ton deja învins.

— Da, bine! a încuviințat.

Apoi mi-am adunat cât am putut încrederea și i-am zis:

— Tu faci cinste!

Marie s-a întors și a râs la mine.

— Ai 14 ani. Chiar nu-ți poți cumpăra propriul prânz?

Sora mea avea incredibila abilitate de a mă face să mă simt prost chiar și când eram cea mai sigură pe mine.

Ne-am oprit la un Burger King și am mâncat un Whopper Jr. pe scaunul din față al mașinii ei, mânjindu-mă cu ketchup și muștar pe mâini și fiind silită să aștept până am parcat ca să găsesc un șervețel.

Marie m-a abandonat din clipa în care am simțit mirosul de clor în aer. Așa că am stat în tribune și am făcut tot ce mi-a stat în putință ca să mă distrez.

Piscina interioară era plină de băieți de vârsta mea, toți bine făcuți și musculoși. Nu îmi era clar încotro să mă uit.

Când Graham a urcat pe blocstart și a sunat fluierul, am privit cum se scufundă în apă cu ușurința unei păsări zburând prin aer. Din momentul în care a intrat în piscină, a fost clar că urma să câștige cursa.

Am văzut-o pe Marie, în colțul îndepărtat, țopăind în sus și în jos, ținându-i pumnii să câștige, crezând în el cu toată puterea. Când Graham și-a revendicat tronul, m-am ridicat și am plecat, trecând pe lângă cealaltă parte a tribunelor și prin sala de sport, în căutarea unui automat.

Când m-am întors – cu 50 de cenți mai săracă, dar cu o pungă de Doritos mai bogată –, am văzut-o pe Olive stând în fața mulțimii împreună cu familia ei.

Într-o zi, vara trecută, chiar înainte de începerea școlii, mă aflam cu Olive în subsolul ei când mi-a mărturisit că are impresia că este gay.

Mi-a spus că nu este sigură. Pur și simplu simțea că nu e în totalitate hetero. Îi plăceau băieții, dar începea să creadă că i-ar plăcea și fetele.

Eram destul de sigură că eram singura persoană care știa. De asemenea, eram destul de sigură și că părinții ei începuseră să bănuiască. Asta însă nu era treaba mea. Singura mea treabă era să-i fiu prietenă.

Așa că am făcut lucrurile pe care le fac prietenii, cum ar fi să pierdem vremea împreună și să ne uităm la videoclipuri muzicale ore întregi, așteptând să apară „Torn" al lui Natalie Imbruglia, astfel încât Olive să se poată zgâi la ea. Totuși, nu fusese un gest complet altruist, căci era și melodia mea preferată și visam să-mi tai părul ca să arăt ca Natalie Imbruglia.

De asemenea, nu a fost complet altruistă nici dorința mea de a revedea filmul *Titanic* o dată la fiecare câteva săptămâni, în timp ce Olive încerca să-și dea seama dacă îi plăcea să se uite la scena de sex dintre Jack și Rose pentru că era atrasă de Leonardo DiCaprio sau de Kate Winslet.

— Bună! m-a salutat când m-a văzut în ziua aceea la bazin.

— Bună! i-am răspuns.

Olive purta un maiou alb pe sub cămașa bleu descheiată. Părul lung și brunet îi atârna drept și îi trecea de umeri. Cu un nume ca Olive Berman, cu greu puteai să îți dai seama că e jumătate evreică, jumătate coreeană, dar se mândrea în egală măsură cu locul din Coreea de Sud de unde venise familia mamei ei, dar și cu cât de minunat fusese bat mitzvahul ei.

— Ce-i cu tine aici? m-a întrebat.

— Marie m-a târât și apoi m-a abandonat.

— Ah! a exclamat ea, dând din cap. Tipic pentru Fiica Librarilor! A venit să-l vadă pe Graham?

Olive a făcut o mutră caraghioasă când a rostit numele lui Graham, iar eu am apreciat faptul că și ea îl considera un personaj hilar.

— Da! i-am răspuns. Dar... stai, tu de ce ești aici?

Fratele lui Olive înotase până anul trecut, când absolvise liceul. Olive încercase și ea, dar nu reușise să intre în echipa de înot a fetelor.

— Vărul meu, Eli, înoată pentru Sudbury.

Mama lui Olive și-a întors privirea de la concursul de înot și s-a uitat la mine.

— Bună, Emma! Vino, ia loc!

Când m-am așezat lângă Olive, doamna Berman și-a îndreptat atenția înapoi spre piscină.

Eli a ieșit pe locul al treilea, așa că, într-un gest reflex, doamna Berman și-a încleștat plină de frustrare pumnii și apoi a clătinat din cap. Pe urmă s-a întors și s-a uitat la Olive și la mine.

— Mă duc să-l îmbrățișez de consolare pe Eli și apoi, Olive, putem merge acasă, a spus ea.

Am vrut să o întreb dacă pot să merg cu ele pe drumul spre casă. Olive locuia la doar cinci minute de mine. Casa mea era mai mult sau mai puțin între a lor și ieșirea de pe autostradă. Totuși, îmi era jenă să cer lucruri de la oameni. Mă simțeam mai confortabil învârtindu-mă în jurul cozii.

— Probabil că ar trebui să o găsesc și eu pe Marie, am spus. Să văd dacă putem pleca.

— Te putem duce noi! s-a oferit Olive. Nu-i așa, mamă?

— Desigur! a răspuns doamna Berman în timp ce se ridica și se strecura printre gradenele înghesuite. Vrei să vii să-ți iei rămas-bun de la Eli? Sau ne întâlnim la mașină?

— La mașină, a venit replica lui Olive. Totuși, spune-i lui Eli că l-am salutat!

Olive și-a vârât mâna în punga mea cu Doritos și s-a servit.

— Bine! a reluat odată ce mama ei se îndepărtase suficient cât să n-audă. Ai văzut-o pe fata aflată pe partea cealaltă parte a bazinului, cea care vorbea cu tipul în slip roșu?

— Ha?

— Fata cu coadă de cal. Vorbea cu cineva din echipa lui Eli. Sincer, cred că ar putea fi cea mai sexy fată din lume! Din toate timpurile! Care a existat vreodată, de când lumea și pământul.

M-am uitat spre piscină, căutând cu privirea o fată cu o coadă de cal. N-am avut succes.

— Unde este? am întrebat-o.

— Acum e lângă trambulină, m-a lămurit Olive, arătându-mi. Chiar acolo! Lângă Jesse Lerner.

— Cine? am întrebat în timp ce urmăream degetul lui Olive până la trambulină

Și acolo am văzut, într-adevăr, o fată drăguță cu o coadă de cal, dar nu mi-a păsat.

Pentru că l-am văzut și pe băiatul înalt, zvelt și musculos de lângă ea.

Avea ochi adânci, trăsături bine definite și buze pline. Părul scurt și castaniu-deschis îi era pe jumătate încâlcit, pe jumătate în sus, rezultatul smulgerii căștii de înot de pe cap. După slipul pe care îl purta, mi-am dat seama că e elev la școala noastră.

— O vezi? m-a întrebat Olive.

— Da! am răspuns. Da, e drăguță! Dar tipul cu care vorbește... Cum ai spus că îl cheamă?

— Care? a întrebat Olive. Jesse Lerner?

— Da! Cine este Jesse Lerner?

— Cum de nu știi cine este Jesse Lerner?

M-am întors și m-am uitat la Olive.

— Nu știu! Pur și simplu, nu știu. Cine este?

— Locuiește lângă familia Hughes.

M-am întors către Jesse, urmărindu-l cum ridică de jos o pereche de ochelari.

— Este în anul nostru?

— Da!

Olive a continuat să vorbească, dar eu deja începusem să nu o mai bag în seamă. În schimb, îl priveam pe Jesse în timp ce se îndrepta spre vestiar cu restul echipei lui. Graham era lângă el și chiar i-a pus mâna pe umăr pentru o clipă înainte de a-i sări înainte în coada care se formase și care înainta încet. Nu mi-am putut lua ochii de la felul în care se mișca Jesse, încrederea cu care punea un picior în fața celuilalt. Era mai tânăr decât toți ceilalți înotători – bobocul din echipa școlii –, și totuși părea în largul lui, stând în fața tuturor într-un slip minuscul.

— Emma! mi-a atras atenția Olive. Te holbezi!

Chiar atunci, Jesse și-a întors capul ușor și, pentru o secundă în care am rămas fără suflare, privirea i s-a oprit asupra mea. Din instinct, mi-am ferit privirea.

— Ce-ai spus? am întrebat-o pe Olive, încercând să mă prefac interesată de discuția cu ea.

— Am spus că te holbezi la el.

— Ba nu, nu-i adevărat! m-am dezvinovățit.

Atunci doamna Berman s-a întors în partea noastră de gradene.

— Credeam că ne întâlnim la mașină, a remarcat ea.

— Scuze! a zis Olive, sărind în picioare. Venim acum!

— Scuze, doamnă Berman! am îngăimat și le-am urmat pe amândouă în spatele tribunelor și apoi pe ușă.

Chiar înainte de ieșire, m-am oprit ca să îi arunc lui Jesse o ultimă privire, iar atunci am văzut un crâmpei din zâmbetul lui. Era larg și strălucitor, cu dinții la vedere și sincer. Îi lumina tot chipul.

M-am întrebat cât de bine ar fi fost ca zâmbetul acela să îmi fie destinat, să fiu cauza unui astfel de zâmbet – și, dintr-odată, noua mea pasiune pentru Jesse Lerner s-a transformat într-un balon uriaș, atât de mare, încât ar fi putut să ne ridice pe amândoi în aer dacă ne-am fi agățat de el.

ÎN SĂPTĂMÂNA ACEEA, LA ŞCOALĂ, APROAPE ÎN FIE-care zi, l-am tot observat pe Jesse când își făcea apariția pe hol. Acum, că ştiam cine este, îl vedeam peste tot.

— Treaba asta se numeşte fenomenul Baader-Meinhof, a spus Olive când i-am povestit la prânz. Frate-meu tocmai mi-a zis despre asta. Nu observi ceva, apoi afli cum se numește și, dintr-odată, este pretutindeni. O vreme, Olive a căzut pe gânduri, apoi a exclamat: Uau! Sunt destul de sigură că mă confrunt cu fenomenul Baader-Meinhof *în legătură* cu fenomenul Baader-Meinhof!

— Îl vezi și tu pe Jesse peste tot? am întrebat-o, pierzând din vedere esențialul.

Puțin mai devreme, trecusem chiar pe lângă el când ieşeam de la ora de spaniolă. Vorbea cu Carolyn Bean, lângă dulapul ei. Carolyn Bean era căpitanul echipei feminine de fotbal. Avea părul blond, prins într-un coc, şi purta o bentiță de sport în fiecare zi. Nu o văzusem niciodată fără să fie dată cu luciu de buze. Dacă acesta era genul de fată pe placul lui Jesse, atunci nu aveam nicio şansă.

— Nu îl văd mai mult decât în mod normal, mi-a răspuns Olive. Dar, la o adică, tipul e mereu prin preajmă. Suntem colegi la cursul de algebră.

— Ești prietenă cu el? am întrebat-o.

— Nu chiar. Dar e un tip drăguț. Ar trebui să-l saluți!

— Ce țăcăneală! Nu pot să-l salut, pur și simplu!

— Ba bineînțeles că poți!

Am clătinat din cap și am privit în altă parte.

— E ridicol!

— Tu ești ridicolă. E pur și simplu un băiat din clasa noastră. Doar nu este Keanu Reeves.

Dacă aș putea intra în vorbă cu Jesse Lerner, nu mi-ar păsa nici cât negru sub unghie de Keanu Reeves! m-am gândit.

— Nu pot să mă duc și să mă bag în seamă, e aiurea! am spus, iar apoi mi-am luat tava și m-am îndreptat către coșul de gunoi.

Olive m-a urmat.

— Bine! a zis ea. Dar să știi că este o persoană foarte drăguță!

— Nu spune asta! i-am atras atenția. Așa doar înrăutățești lucrurile.

— Vrei să-ți spun că e răutăcios?

— Nu știu! Habar n-am ce vreau să-mi spui!

— Ești cam enervantă! a comentat Olive, oarecum surprinsă.

— Știu chestia asta, bine? i-am răspuns. Doar că... Haide! O să-ți iau un pachet de fursecuri!

Pe atunci, o pungă de 75 de cenți cu fursecuri era suficientă pentru a o face să uite că e iritată. Așa că, în timp ce ne îndreptam spre tejghea, am vârât mâna adânc în buzunar și am numărat ce monede argintii aveam.

— Am exact 1,5 dolari, am spus în timp ce o urmam pe Olive și ne așezam la coadă. Deci suficient pentru amândouă.

Mi-am ridicat privirea și am văzut-o pe Olive cum se holba.

— Ce-i?

Mi-a făcut semn din ochi să mă uit înainte.

Jesse Lerner stătea chiar în fața noastră. Purta jeanși închiși la culoare, un tricou cu Smashing Pumpkins și o pereche de tenișí Converse One Stars.

Și o ținea de mână pe Carolyn Bean.

Olive s-a uitat la mine, încercând să-mi evalueze reacția. În schimb, eu am privit înainte, mimând perfect faptul că treaba asta îmi era indiferentă.

Apoi am observat cum Carolyn Bean îi dă drumul mâinii lui Jesse și o vâră în buzunar, de unde scoate un tub de balsam de buze și începe să și-l aplice pe buze.

De parcă nu era suficient de rău că îl ținea de mână, colac peste pupăză, avea și îndrăzneala de a renunța la ea!

Am urât-o în clipa aia. I-am urât tupeul de fotbalistă tâmpită, purtătoare de bentițe și utilizatoare de balsam de buze cu aromă de Dr Pepper.

Dacă el ar fi vrut vreodată să mă țină de mână, nu i-aș fi dat drumul niciodată, niciodată, niciodată!

— Hai să plecăm de aici! i-am sugerat lui Olive.

— Da! a încuviințat ea. Putem să ne luăm ceva de la automat.

Deprimată și suferind din dragoste, m-am îndreptat spre automatul de lângă sala de repetiții a orchestrei.

Am cumpărat două batoane Snickers, iar pe unul i l-am dat lui Olive. M-am repezit cu dinții într-al meu, de parcă doar așa îmi puteam umple golul din inimă.

— Am trecut peste asta! am spus. Pasiunea asta prostească. S-a terminat. Mi-a trecut! Pe bune!

— OK! a comentat Olive, oarecum amuzată.

— Nu, vorbesc serios! am insistat. Pe bune că s-a terminat!

— Desigur! a zis Olive, încruntându-se și strângând din buze.

Apoi am auzit o voce venind din spatele meu:

— Emma?

M-am întors și am dat cu ochii de Sam, care ieșea din sala de repetiții a orchestrei.

— O, bună! l-am salutat.

— Nu știam că ai pauză de prânz.

Am dat din cap, încuviințând.

— Da!

Avea părul puțin ciufulit și purta o cămașă verde cu inscripția *Bom Dia!*

— Păi, cred că avem primul nostru schimb împreună, a zis el. Mâine la librărie, vreau să spun.

— Oh! am spus. Da, exact!

Marți, Marie împrumutase CD-ul meu cu Fiona Apple fără să îmi ceară voie, ceea ce mă făcuse să îi strig că e o „tâmpită fără margini", iar părinții mei auziseră. Pedeapsa primită a fost să fac eu tura de vineri de la librărie. În familia mea, atunci când erai pedepsit, în loc să îți fie revocate privilegiile, îți spălai păcatele muncind mai mult. Turele suplimentare la librărie erau modul în care părinții mei ne învățau minte și făceau rost și de forță de muncă gratuită în același timp. Desemnându-mi în mod special seara de vineri, însemna că nu puteam pierde vremea cu Olive, iar ei erau liberi să iasă la cinema.

— Mâine? a bombănit Olive. Credeam că, după ore, o să ne petrecem timpul la mine.

— Îmi pare rău! am suspinat. Am uitat complet. Trebuie să muncesc.

Clopoțelul a sunat, indicând că e timpul să mă îndrept spre cursul de geografia lumii.

— Ah! a exclamat Olive. Trebuie să plec! Mi-am lăsat manualul în dulap.

Olive nu m-a așteptat, nici măcar nu s-a oferit să o facă. Să fie punctuală oriunde era lege pentru ea.

— Ar trebui să plec și eu, i-am spus lui Sam, care nu părea să se grăbească să ajungă undeva, oriunde. Avem test la geo.

— Bine, nu vreau să te mai rețin! a zis el. Voiam doar să știu dacă ai nevoie să te duc. Mâine. La librărie, după cursuri.

M-am uitat la el, nedumerită. Adică, nu eram nedumerită în privința lucrurilor pe care le spunea. Înțelegeam fizica simplă a urcării într-o mașină care urma să mă ducă de la școală la serviciu. Dar m-a surprins că Sam se oferise să facă asta, că se gândise să se ofere.

— Tocmai mi-am luat permisul și am moștenit Camryul fratelui meu, a adăugat el.

În liceu, părea că toată lumea moștenește mașini Camry sau Corola.

— Așa că m-am gândit..., a spus Sam, care m-a privit câteva clipe în ochi, apoi s-a uitat în altă parte. Adică... nu trebuie să iei autobuzul, asta e tot.

Ce atent era! Și abia mă cunoștea!

— Sigur! i-am acceptat oferta. Ar fi grozav!

— Ne întâlnim în parcare, după cursuri? m-a întrebat.

— E perfect! Mulțumesc! Foarte drăguț din partea ta!

— Pentru puțin! Ne vedem mâine!

În timp ce mă îndreptam spre ușile duble de la capătul holului, în drum spre curs, mi-a trecut prin minte că poate era timpul să fiu prietenă cu cine voiam să fiu prietenă și să nu mai încerc atât de mult să resping tot ce îi plăcea lui Marie.

Poate că era timpul să... fiu eu însămi.

A DOUA ZI, LA ȘCOALĂ, AM PURTAT UN PULOVER TRIcotat roșu și pantaloni fără pense, atentă la cererea părinților mei de a nu veni niciodată îmbrăcată în blugi la librărie. Apoi, la zece minute după ce a sunat ultimul clopoțel, l-am văzut pe Sam în parcarea școlii, rezemat de capota mașinii lui, așteptându-mă.

— Bună! l-am salutat când m-am apropiat.

— Bună! mi-a răspuns, apoi s-a dus pe partea mea a mașinii și a deschis portiera.

Până atunci, nimeni nu îmi mai deschisese vreodată portiera, în afară de tata, dar chiar și atunci când făcea acest gest, de obicei era în glumă.

— Oh! am exclamat, dându-mi rucsacul jos și punându-l pe scaunul din față. Mulțumesc!

Preț de o clipă, Sam a părut surprins, de parcă nu ar fi fost sigur pentru ce anume îi mulțumeam.

— Pentru portieră? Cu plăcere!

M-am așezat și m-am cufundat în scaunul pasagerului în timp ce Sam se îndrepta spre partea lui de mașină. Mi-a zâmbit tulburat când s-a suit și a pornit motorul. Și apoi, dintr-odată, din difuzoare a izbucnit muzică jazz.

— Îmi pare rău! s-a scuzat. Uneori dimineața chiar trebuie să îmi ridic moralul.

Am râs.

— Foarte fain!

Sam a dat muzica mai încet, dar nu a oprit-o, iar eu am ascultat-o cum se răspândea diafan în mașină. Sam a dat în marșarier și și-a răsucit trunchiul spre mine, sprijinindu-și brațul de spătarul scaunului meu, apoi a ieșit din parcare.

Mașina era mizerabilă. Hârtii la picioarele mele, ambalaje de gumă de mestecat și pene de chitară împrăștiate pe bord. Am aruncat o privire spre bancheta din spate și am văzut o chitară, o muzicuță și două cutii negre pentru instrumente.

M-am întors cu fața spre direcția de mers.

— Cine cântă? l-am întrebat, arătând spre casetofon.

Sam urmărea fluxul constant de mașini din stânga lui, așteptând momentul potrivit pentru a se încadra.

— Mingus, mi-a răspuns, fără să se uite la mine.

Și s-a ivit o mică deschidere, o șansă de a intra în trafic.

Sam s-a apropiat, apoi a virat rapid, alăturându-se cu grație fluxului constant de mașini. S-a mai relaxat puțin, apoi s-a întors spre mine.

— Charles Mingus, mi-a explicat. Îți place jazzul?

— Nu prea ascult. Deci nu știu.

— În regulă, atunci! a spus el, mărind volumul. Vom asculta și de acum vei ști!

Am încuviințat cu o mișcare din cap și i-am zâmbit pentru a-i arăta că intrasem în joc. Singura problema a fost că m-am lămurit în trei secunde că Charles Mingus nu e pentru mine și nu știam cum să-l rog politicos să-l oprească. Așadar, nu am făcut-o.

Tata era la casă când am intrat pe ușa librăriei. Fața i s-a luminat când m-a văzut.

— Bună, scumpo! m-a salutat el, concentrându-se asupra mea, apoi s-a întors pentru o clipă. Bună, Sam!

— Bună, tată! i-am răspuns.

Nu îmi plăcea ca tata să mi se adreseze cu „scumpo" în fața colegilor de la școală, dar să mă plâng de asta nu avea decât să înrăutățească lucrurile, așa că am lăsat-o baltă.

Sam s-a îndreptat direct spre încăperile din spate ale magazinului.

— O să alerg la toaletă, iar apoi, domnule Blair, mă întorc și vă degrevez de treburi.

Tata a ridicat degetul mare în sus și apoi s-a întors spre mine.

— Spune-mi ce-ai făcut azi! m-a îndemnat el în timp ce îmi puneam geanta cu cărți sub casa de marcat. Începe cu începutul!

M-am uitat în jur și am remarcat că singurul client din magazin era un domn în vârstă care citea o biografie militară. Se prefăcea că doar frunzărește, dar părea a fi de-a dreptul absorbit. Aproape că mă așteptam să își lingă vârful degetului ca să poată să dea foaia sau să îndoaie colțul paginii la capitolul preferat.

— Nu ar trebui să ieși în oraș cu mama? l-am întrebat.

— Câți ani îmi dai? mi-a întors-o el, uitându-se la ceas. Nu este nici măcar ora 16. Crezi că o duc pe mama ta la un film care se difuzează devreme?

— Nu știu! am spus, ridicând din umeri. Voi doi sunteți cei care m-ați silit să lucrez azi ca să puteți merge împreună la film.

— Te-am silit să lucrezi astăzi pentru că ai fost nepoliticoasă cu sora ta! a punctat el.

Tonul îi era obiectiv, fără urmă de învinuire în voce. Părinții mei nu prea țineau ranchiună. Pedepsele și dezamăgirile lor erau superficiale. Era ca și cum respectau reguli stabilite de altcineva înaintea lor: „Tu ai făcut asta, iar noi trebuie să facem așa. Hai să ne achităm fiecare de partea lui și să trecem mai departe!"

Lucrurile s-au schimbat, câțiva ani mai târziu, când i-am sunat în puterea nopții și i-am rugat să mă ia de la secția de poliție.

Dintr-odată, nu mai era un mic test distractiv. Brusc, chiar îi dezamăgisem. Dar, pe atunci, miza era mică, iar disciplina era aproape un joc.

— Știu că tu și Marie nu sunteți chiar cele mai bune prietene, mi-a spus tata în timp ce făcea ordine într-un teanc de semne de carte care stăteau lângă casa de marcat.

Când se deschisese librăria, cândva, prin anii 1960, unchiul meu, cel care o și înființase, avusese ideea să comande aceste semne de carte cam de prost-gust care aveau pe ele un glob pământesc și un avion care îl înconjura. „Călătorește prin lume citind o carte" scria pe ele. Tata le îndrăgea atât de mult, încât refuza să facă unele mai moderne. Practic, tipărea la nesfârșit același și același model.

Ori de câte ori luam în mână un astfel de semn, eram surprinsă de cât de bine simbolizau exact ceea ce mă enerva la librăria asta.

La urma urmelor, aveam de gând să văd lumea *călătorind cu adevărat*.

— Dar, într-o zi, mai curând decât crezi, voi două o să vă dați seama cât de mult aveți nevoie una de cealaltă! a continuat tata.

Adulților le place la nebunie să le zică adolescenților că „într-o zi" ori „mai devreme sau mai târziu" se vor întâmpla

o mulțime de lucruri. Îi încântă să spună că acele lucruri se întâmplă „înainte să te dumirești ce se petrece" și sunt gata să-ți explice cât de repede „zboară" timpul.

Aveam să descopăr mai târziu că aproape tot ce îmi spuseseră părinții mei în această privință se dovedise adevărat. Anii de facultate chiar au „zburat". „Mai devreme sau mai târziu", mi-am schimbat părerea în privința lui Keanu Reeves. Am trecut de 30 de ani „înainte să mă dumiresc ce se petrece". Și, așa cum a spus tata în după-amiaza aceea, „într-o zi" aveam să am foarte, foarte multă nevoie de sora mea.

Dar atunci am ridicat din umeri, la fel cum făceau toți adolescenții de pe tot cuprinsul țării la orice lucru le spuneau părinții lor chiar în clipa aceea.

— Eu și Marie nu o să fim prietene. Niciodată! Și îmi doresc să o lăsați baltă cu asta!

Tata a ascultat, dând încet din cap, apoi și-a întors privirea, concentrându-și în schimb toată atenția asupra aranjării unui alt teanc de semne de carte. Într-un târziu, s-a întors la mine.

— Te-am auzit! a spus el, replica lui obișnuită când hotăra că nu vrea să vorbească despre ceva.

Sam a ieșit din spate și mi s-a alăturat la casă. Clientul care citea cartea s-a apropiat de tejghea cu volumul în mână și ne-a rugat să i-l punem deoparte. Fără îndoială, ca să se întoarcă a doua zi și să citească același exemplar, de parcă i-ar fi aparținut de drept. Tata s-a comportat de parcă ar fi fost încântat să facă asta. Era extrem de fermecător cu străinii!

Imediat ce a plecat bărbatul, mama a ieșit din biroul ei din spatele magazinului. Din păcate, tata nu a văzut-o.

— Ar trebui să-i spun mamei tale că e timpul să plecăm! a zis el.

Am încercat să îl opresc, dar deja întorsese ușor capul și începuse să strige:

— Ashley, au venit Emma și Sam!

— Doamne, Colin! a exclamat mama, ducându-și o mână la ureche. Sunt chiar aici!

— A, scuze!

Tata s-a crispat pentru a arăta că făcuse o greșeală, apoi i-a atins ușor urechea. Astfel de gesturi, mici dovezi de intimitate între ei, mă făceau să mă gândesc că părinții mei probabil încă făceau sex. Cumva, gândul îmi provoca repulsie și mă încânta deopotrivă.

Părinții lui Olive păreau mereu pe punctul de a divorța. Practic, cu câțiva ani în urmă, Debbie, prietena lui Marie, a locuit la noi timp de două luni, când părinții ei își puneau la punct separarea. Așa că eram suficient de deșteaptă ca să știu că sunt norocoasă să am părinți care încă se iubesc.

— Bine, bine, din moment ce sunteți amândoi aici, noi plecăm! a spus mama și a mers în spate ca să-și ia lucrurile.

— Credeam că nu plecați la întâlnire decât mai târziu, i-am spus tatei.

— Da, corect, dar de ce am mai pierde timpul când fiica noastră este aici să facă toată treaba? m-a întrebat el. Dacă ne grăbim, putem ajunge acasă la timp pentru un disco-puiuț de somn.

— Ce este un disco-puiuț de somn? a întrebat Sam.

— Nu intra în jocul lor! E o capcană! am replicat.

Sam a râs. Niciodată nu făceam oamenii să râdă. Nu eram amuzantă ca Olive. Dar dintr-odată, în preajma lui Sam mă simțeam ca și cum aș fi putut să fiu.

— Un disco-puiuț de somn, dragă Samuel, este un pui de somn pe care îl tragi înainte de a merge la o petrecere. Vedeți, în anii '70...

M-am îndepărtat, deja plictisită, și am început să reorganizez lângă geam topul celor mai bine vândute titluri. Lui Marie îi plăcea să-și strecoare cărțile favorite acolo, dându-le astfel un impuls autorilor ei cei mai iubiți. Singurul lucru care mă interesa pe mine era ca stivele să fie drepte. Nu-mi plăceau colțurile îndoite.

M-am animat doar când l-am auzit pe Sam răspunzând cu hohote de râs la povestea tatei despre câștigarea unui concurs disco în Boston și spunând:

— Îmi pare rău că zic asta, dar nu este o poveste foarte bună!

Mi-a ridicat capul și l-am aținttit pe Sam cu privirea, vădit impresionată.

Tata a râs și a clătinat din cap.

— Când aveam vârsta ta, iar un adult spunea o poveste proastă, știi ce făceam?

— O memorai ca să ne poți plictisi cu ea? am intrat în joc.

Sam a râs din nou. În ciuda faptului că voia să pretindă că este rănit, tata a chicotit.

— Las-o baltă! Voi doi puteți rămâne aici și lucra în timp ce eu mă distrez în oraș.

Eu și Sam am făcut schimb de priviri.

— Aha! Cine râde acum? a întrebat tata.

Mama a ieșit cu lucrurile lor și, în câteva minute, ai mei erau plecați, strecurându-se în mașină, în drum spre disco-puiuțul de somn. Pentru o clipă, am rămas uimită că avuseseră curaj să lase librăria pe mâinile lui Sam și ale mele. Două persoane sub 17 ani se ocupau de ce urma pe seară? Dintr-odată, mă simțeam matură. De parcă mi s-ar fi încredințat cu adevărat responsabilități de adult.

Și apoi și-a trădat prezența Margaret, asistent-managerul, și mi-am dat seama că părinții mei o chemaseră să ne supravegheze.

— Voi fi în spate să fac programul pentru săptămâna viitoare, a anunțat Margaret imediat ce a intrat. Dacă aveți nevoie de ceva, strigați!

M-am uitat la Sam, care stătea la casă, aplecat cu coatele rezemate de tejghea.

M-am oprit la secțiunea biografii, unde am început, de asemenea, să fac ordine. Magazinul era liniștit. Părea aproape o prostie să ai doi oameni în față și unul în spate. Știam totuși că eram acolo drept pedeapsă, iar Sam, pentru că părinții mei doriseră să îi oferea posibilitatea să lucreze.

Am hotărât să mă așez pe podea și să răsfoiesc ghidurile de călătorie Fodor, dacă tot nu venea niciun client.

— Deci, ce părere ai despre Charles Mingus? m-a întrebat Sam.

M-a surprins faptul că părăsise zona de lângă casa de marcat și se afla la câteva culoare mai încolo, reînnoind stocul de ziare.

— Oh! am spus. Ăăă… E foarte tare!

Sam a râs.

— Mincinoaso! mi-a trântit-o. Nu ți-a plăcut de niciun fel!

M-am întors și m-am uitat la el, stânjenită să recunosc adevărul.

— Îmi pare rău! am zis. Așa e! Nu mi-a plăcut de niciun fel.

Sam a clătinat din cap.

— Foarte bine! Acum știi!

— Da, dacă cineva mă întreabă dacă îmi place jazzul, pot să spun că nu.

— Păi, s-ar putea totuși să-ți placă jazzul, a insistat Sam. Doar pentru că nu-ți place Mingus nu înseamnă...

S-a oprit însă când a văzut ce mutră făcusem.

— Ești deja gata să respingi tot jazzul?

— Poate? am răspuns, jenată. Nu cred că jazzul e genul meu.

Sam și-a dus iute mâna la piept, de parcă l-aș fi înjunghiat în inimă.

— O, hai! am spus. Sunt sigură că există o mulțime de lucruri pe care eu le iubesc, iar tu le urăști.

— Pune-mă la încercare!

— *Romeo + Julieta*[1], am spus încrezătoare.

De-a lungul timpului, la școală, se dovedise a fi o linie de demarcație clară între băieți și fete.

Sam se uita din nou la ziarele din fața lui.

— Piesa de teatru? m-a întrebat.

— Filmul! l-am corectat.

A clătinat din cap, de parcă habar n-avea despre ce vorbesc.

— Nu ai văzut niciodată *Romeo + Julieta* cu Leonardo DiCaprio?

Eram conștientă de faptul că existau și alte versiuni cinematografice ale piesei despre Romeo și Julieta, dar pe atunci, nu exista niciun alt Romeo în afară de Leo. Și nicio altă Julieta în afară de Claire Danes.

— Nu prea mă uit la filmele noi, mi-a răspuns Sam.

În librărie au intrat o femeie însoțită de fiul ei și s-au îndreptat direct spre secțiunea pentru copii, aflată undeva, în spate.

— Aveți *Iepurele de catifea*[2]? a întrebat ea.

---

[1] Este vorba despre transpunerea cinematografică imaginată în anul 1996 de regizorul Baz Luhrmann a celebrei tragedii shakespeariene *Romeo și Julieta* (n. tr.).

[2] *The Velveteen Rabbit*, de Margery Williams, despre o jucărie care vrea din tot sufletul să fie iubită (n. tr.).

Sam a încuviinţat cu o mişcare din cap şi a pornit împreună cu ea spre rafturile din capătul îndepărtat al magazinului.

M-am îndreptat spre casa de marcat. Când s-au întors, eram gata să încasez, având pregătite şi o pungă de plastic verde şi un semn de carte cu „Călătoreşte prin lume citind o carte". După ce clienţii au ieşit pe uşă, m-am întors către Sam, care stătea într-o parte a librăriei, sprijinit de o masă, fără să aibă nimic de făcut.

— Atunci, ce-ţi place să faci? l-am întrebat. Dacă nu eşti pasionat de filme, vreau să spun.

Sam a căzut pe gânduri.

— Păi, am mult de învățat, mi-a răspuns. Și, în afară de asta, fiind silit să mă împart între slujba mea aici și să fiu în fanfară, orchestră și trupa de jazz, nu am prea mult timp liber la dispoziție.

M-am uitat la el. Mă gândeam din ce în ce mai puţin la faptul că Marie îl găsea drăguţ şi din ce în ce mai mult la faptul că şi eu o făceam.

— Pot să te întreb ceva? am zis în timp ce mă întorceam de la rafturile din fața mea și mă îndreptam spre el.

— Cred că, de regulă, așa se petrec lucrurile într-o conversaţie, deci sigur, mi-a răspuns el, schițând un zâmbet.

Am izbucnit în râs.

— De ce lucrezi aici?

— Ce vrei să spui?

— Păi, dacă ești atât de ocupat, de ce petreci atât de mult timp lucrând într-o librărie?

— Oh! a exclamat el, cugetând la asta. Ei bine, trebuie să-mi plătesc asigurarea la mașină și vreau să-mi iau un telefon mobil, iar părinţii mei au fost de acord cu asta câtă vreme îl plătesc eu.

Am înțeles partea aceea. Aproape toții copiii de la școală aveau o slujbă după ore, cu excepția celor care lucrau ca salvamari în timpul verii și, cumva, reușeau să câștige suficient cât să le ajungă tot anul.

— Dar de ce *aici*? Ai putea lucra la magazinul de CD-uri de peste drum. Sau la magazinul de muzică de pe strada principală.

Sam s-a gândit o vreme ce să îmi răspundă.

— Nu știu! M-am gândit să îmi depun candidatura și acolo. Dar... cred că am vrut să lucrez într-un loc care nu are nicio legătură cu muzica.

— Ce vrei să spui?

— Păi, cânt la șase instrumente. Trebuie să exersez necontenit. Cânt la pian cel puțin o oră în fiecare zi. Așadar, cred că e frumos să ai de făcut, de exemplu, și un lucru în care nu te lovești de acorduri minore, tempouri și...

Pentru o clipă, Sam a părut pierdut în propria lume, apoi a revenit cu picioarele pe pământ.

— Uneori trebuie să fac ceva total diferit.

Nu-mi puteam imagina cum e să fii ca el, să te pasioneze ceva în așa măsură, încât, la un moment dat, să fie necesar să iei o pauză. Eu, una, nu aveam vreo pasiune anume. Știam doar că aceasta nu era pasiunea familiei mele. Nu erau cărțile.

— Ce instrumente? l-am întrebat.

— Ăăă...

— Care sunt cele șase instrumente la care cânți?

— Oh! a exclamat.

Până să-mi răspundă, în librărie au intrat trei fete de la școală. Nu le știam după nume, dar le văzusem pe holuri. Erau mai mari, eram destul de sigură în privința asta. Râdeau și glumeau, fără să ne bage în seama pe mine sau pe Sam. Cea mai înaltă se îndrepta spre noile volume de

ficțiune, în timp ce fetele celelalte roiau în jurul secțiunii de chilipiruri, ridicând diferite cărți și râzând de ele.

— Pian, a spus Sam. Cu ăsta am început. În clasa a doua. Și apoi, să vedem...

Băiatul a ridicat degetul mare, pentru a începe să numere, adăugând apoi câte un deget pentru fiecare instrument enumerat.

— Chitara – electrică și acustică –, dar le consider ca fiind un singur instrument, plus bas, de asemenea electric și acustic, care cred că trebuie numărate tot ca fiind unul singur, deși chiar sunt total diferite.

— Deci cinci până acum, dar vrei să spui că sunt doar trei.

Sam a râs.

— Corect! Și apoi tobe, puțin. Ăsta e instrumentul la care stau cel mai prost. Să zicem că doar cochetez, dar mă descurc din ce în ce mai bine. Și apoi trompetă și trombon. Mi-am cumpărat recent și o muzicuță, doar ca să văd cât de repede pot să învăț. Până acum, merge bine.

— Deci șapte! am spus.

— Da, dar muzicuța nu se pune la număr, cel puțin deocamdată.

În momentul acela, îmi doream ca părinții să mă fi pus să învăț un instrument când eram în clasa a doua. Acum mi se părea prea târziu. Uite cât de ușor e să-ți spui că este prea târziu pentru a face ceva! Eu am început să o fac la vârsta de 14 ani.

— E la fel ca în cazul limbilor străine? l-am întrebat. Olive a crescut vorbind engleză și coreeană, și cică acum îi este ușor să învețe alte limbi.

Sam s-a gândit la idee.

— Da, categoric! Am crescut vorbind un pic portugheză, iar la cursul de spaniolă pot intui o parte din cuvinte. E cam

același lucru când știi să cânți la chitară și apoi înveți basul. Există un soi de suprapunere, cu siguranță.

— De ce ai vorbit portugheză? l-am întrebat. Vreau să spun, părinții tăi sunt din Portugalia?

— Mama este braziliană la a doua generație, m-a lămurit Sam. Dar nu am fost niciodată fluent în portugheză sau așa ceva. Doar câteva cuvinte ici și colo.

Fata înaltă s-a apropiat de casa de marcat, așa că am lăsat jos cartea pe care o aveam în mână și am mers la tejghea.

Cumpăra un roman de Danielle Steel.

— E pentru mama. De ziua ei, mi-a spus când am încasat banii.

De parcă aș fi judecat-o! Nu o făceam. Nu o făceam niciodată. Eram mult prea îngrijorată că toți ceilalți mă judecau pe mine.

— Pun pariu că îi va plăcea! i-am răspuns.

I-am făcut totalul, iar ea a scos un card de credit și mi l-a dat.

Lindsay Bean!

Imediat, asemănarea a devenit evidentă. Arăta ca o versiunea mai în vârstă și mai deșirată a lui Carolyn. I-am pus cartea în pungă și i-am întins-o. Sam, care mă supraveghea, a arătat spre semnele de carte, amintindu-mi.

— O, stai! i-am spus fetei. Ai nevoie de un semn de carte.

Am luat unul și i l-am strecurat în pungă.

— Mulțumesc! mi-a zis Lindsay.

M-am întrebat dacă se înțelegea bine cu Carolyn și cum erau surorile Bean. Poate se iubeau, poate adorau să își petreacă timpul împreună. Poate, atunci când Lindsay o ducea pe Carolyn la mall pentru a-și cumpăra blugi, nu o abandona în magazin.

Știam că e o prostie să presupun că viața lui Carolyn e mai bună decât a mea doar pentru că ieri îl ținuse de mână

pe Jesse Lerner când stătuseră la rând să cumpere fursecuri. Dar, de asemenea, știam că, pur și simplu pentru că îl *ținuse* de mână pe Jesse când stătuseră la rând să cumpere fursecuri, viața ei chiar *era* mai bună decât a mea.

Începea să apună soarele. Mașinile își aprinseseră farurile. Adesea, în timpul serii, faza scurtă a SUV-urilor era suficient de puternică pentru a străluci în vitrină.

Și exact asta s-a întâmplat în timp ce Lindsay și prietenele ei ieșeau din librărie. Un SUV uriaș, de culoarea șampaniei, a parcat în fața magazinului, cu luminile îndreptate chiar asupra mea. Când șoferul a oprit mașina, am putut vedea despre cine e vorba. Jesse Lerner stătea în față, pe scaunul pasagerului. La volan se afla un bărbat, cel mai probabil tatăl lui.

Când portiera din spate s-a deschis, am văzut-o coborând pe Carolyn Bean.

Jesse a ieșit din partea lui și a îmbrățișat-o pe Carolyn de rămas-bun. Apoi Carolyn a urcat în mașina surorii ei, alături de cele două fete.

Jesse a sărit înapoi în mașina tatălui său, aruncând în același timp o privire în direcția librăriei. Nu mi-am putut da seama dacă mă văzuse. Mă îndoiam că *se uitase* cu adevărat, așa cum o făcusem eu, dar nu mi-am putut lua ochii de la el.

Privirea mea l-a urmărit chiar și când mașina lui Carolyn și Lindsay a pornit, chiar și când tatăl lui Jesse a aprins farurile din nou și a ieșit din parcare din trei manevre.

Când m-am întors la ceea ce făceam, simțeam că, într-un fel, mă durea. De parcă Jesse Lerner trebuia să fie al meu și eram silită să privesc chiar în inima nedreptății.

Fără să-mi dau seama, am lovit cu mâna teancul de semne de carte, împrăștiindu-le, așa că le-am adunat și le-am pus la loc.

— Ăăă... mă întrebam..., a început Sam.

— Da?

— Dacă ai vrea să mergem la un moment dat la un film împreună.

M-am întors și m-am uitat la el, surprinsă.

În clipa aceea, mă simțeam copleșită de prea multe lucruri. Jesse și Carolyn, farurile care îmi bătuseră în ochi și faptul că, posibil, *cineva îmi propunea o întâlnire*.

Ar fi trebuit să răspund „Sigur!" sau „Categoric!" În schimb, am spus:

— Oh... Oh...

Și apoi, nimic altceva.

— Nicio problemă! a zis Sam, în mod clar disperat ca această situație de-a dreptul stânjenitoare să ia sfârșit. Înțeleg!

Și, astfel, l-am trimis pe Sam Kemper direct în zona prietenilor.

DOI ANI ȘI JUMĂTATE MAI TÂRZIU, SAM ABSOLVEA.

Îmi petrecusem o bună parte din clasa a X-a încercând să-l conving pe Sam să mă invite din nou în oraș. Venisem cu tot felul de aluzii că nu am nimic de făcut sâmbătă seara și îi dădusem oarecum de înțeles că ar trebui să petrecem timp împreună și în afara librăriei, dar el nu se prindea, iar eu eram mult prea lașă ca să-l întreb de-a dreptul. Așa că am lăsat-o baltă.

Apoi, între timp, am devenit amândoi prieteni apropiați.

Așa că m-am dus cu mama și tata să-i facem galerie în timp ce stătea afară în căldura înăbușitoare în tocă și robă.

Marie nu se întorsese încă acasă de la Universitatea din New Hampshire (UNH) pentru vacanța de vară. Se specializa în engleză și își petrecea timpul liber trimițând povestiri la diverse reviste literare. Încă nu i se publicase niciuna, dar toată lumea era sigură că avea să se întâmple cât de curând. Graham plecase cu ea la UNH, dar se despărțiseră după doar două luni. Acum Marie se întâlnea cu un tip pe nume Mike, ai cărui părinți dețineau un lanț de magazine de articole sportive. Marie glumea adesea că, dacă aveau să se căsătorească, cele două afaceri urmau să fuzioneze. „V-ați

prins? Am vinde cărți și echipament sportiv în același magazin", ne explica ea.

După cum i-am spus lui Olive, lista lucrurilor pe care le spunea Marie și care mă făceau să îmi vină să vărs era nesfârșită. Totuși, nimeni altcineva nu părea să vrea să vomite în preajma ei. Așa se face că părinții mei au promovat-o ca asistent-manager pe perioada verii.

Margaret își dăduse recent demisia, iar Marie făcuse lobby pentru această slujbă. Am fost surprinsă când mama s-a arătat reticentă.

— Ar trebui să se distreze la facultate, a justificat ea. Înainte de a se întoarce aici și a-și asuma toată responsabilitățile care vin la pachet.

Tata însă era atât de încântat de asta, încât până și eu m-am mai înmuiat! Ba i-a făcut chiar și o insignă de asistent-manager, deși niciunul dintre noi nu purta insigne pe care să îi apară numele. Pe urmă, i-a mărturisit mamei că nici că putea fi mai fericit la gândul că avea să-și petreacă vara cu ambele fiice la librărie.

Zâmbetul de pe chipul lui și strălucirea din ochi m-au făcut să-mi promit să fiu mai drăguță cu Marie. Ea însă nici măcar nu venise încă acasă, iar eu eram deja sigură că treaba asta avea să dureze.

Nu așteptam deloc cu nerăbdare să-mi petrec vara la magazin. Sam își depusese preavizul cu o lună înainte și își lucrase ultima zi la noi. În loc să rămână în oraș, urma să plece peste câteva săptămâni pentru a face un stagiu la un cabinet de terapie prin muzică din Boston. Și apoi, în toamnă, începea să studieze muzica la Berklee.

Fusese prima lui opțiune, iar când a fost admis, l-am felicitat cu o îmbrățișare. Apoi am trecut iute la a-l tachina, pentru că rămânea așa de aproape de casă. Însă nu glumeam

chiar în întregime. Nu puteam să înțeleg nici în ruptul capului de ce prima lui opțiune era să trăiască într-o parte a țării în care trăise toată viața. Eu, una, pusesem ochii pe Universitatea din Los Angeles. Primisem o broșură prin poștă și îmi plăcea ideea de a merge la școală într-un loc unde era mereu soare.

În timp ce numele lui Sam era strigat pe terenul de fotbal, transformat în după-amiaza aceea în spațiu pentru ceremonii, părinții mei nu reușeau să cadă de acord dacă să păstreze sau nu terasa din spate. A trebuit să-i trag tatei un ghiont cu cotul în coaste pentru a-i capta atenția.

— Hei! am spus. E rândul lui Sam!

— Samuel Marcos Kemper, a anunțat directorul.

Ne-am ridicat toți trei și l-am ovaționat, alăturându-ne astfel părinților lui, care erau așezați în cealaltă parte a mulțimii.

Când Sam s-a așezat, privirile noastre s-au întâlnit pentru o clipă și am remarcat un zâmbet strecurându-i-se pe față.

Patru ore mai târziu, eu și Olive stăteam în bucătăria lui Billy Yen, umplându-ne paharele roșii din plastic cu o chestie cu aspect de bere dintr-un butoiaș din inox rece ca gheața.

Aveam aproape 17 ani, mă pupasem cu vreo doi tipi și mă întâlnisem cu Robby Timmer vreo patru săptămâni, timp în care îl lăsasem să-mi ajungă până la chiloți. Pot spune cu siguranță că eram dornică să-mi pierd virginitatea la momentul potrivit și nădăjduiam că acesta nu avea să întârzie prea mult.

În ceea ce o privea pe Olive, aceasta le mărturisise părinților ei că e bisexuală, apoi îi băgase complet în ceață când începuse să se întâlnească cu Matt Jennings. Cu multă răbdare, Olive le-a explicat alor ei că a fi bisexual nu înseamnă gay, ci

bisexual. Și, cu toate că păreau să priceapă, aceștia au fost din nou bulversați când Olive și Matt s-au despărțit, iar Olive a început să se întâlnească cu o fată de la CVS, unde lucra după ore. Părinții lui Olive înțelegeau ce înseamnă gay, înțelegeau și ce înseamnă hetero, dar nu o înțelegeau pe Olive.

— Ai văzut cine e aici? m-a întrebat Olive, apoi a luat un gât de bere și a făcut o grimasă. Practic, chestia asta are gust de apă, a remarcat ea.

— Cine? am întrebat-o.

Am sorbit și eu din pahar și mi-am dat seama că Olive are dreptate – chestia aia chiar avea gust de apă. Totuși, îmi plăcea berea cu gust de apă. Avea mai puțin gust de bere.

— J-E-S-S-E, m-a anunțat Olive.

— E aici? am întrebat.

Olive mi-a confirmat cu o mișcare din cap.

— L-am văzut mai devreme, lângă piscină.

Când auziserăm de petrecere, eu și Olive habar nu aveam că exista și o piscină, iar oamenii alergau pe acolo în bikini și slipuri, aruncându-se unii pe alții în apă și încercând să vadă care e mai laș. Dar chiar dacă am fi știut, tot am fi venit și tot nu ne-am fi echipat cu costumele de baie.

Am mai sorbit o dată din propria băutură și apoi am decis să o dau pe gât pe nerăsuflate. Pe urmă mi-am umplut din nou paharul.

— Bine! am spus. Hai să ne plimbăm pe aici și să vedem dacă îl găsim!

Jesse și Carolyn se despărțiseră anul ăsta, cândva în timpul vacanței de primăvară. Nu era un lucru chiar atât de nebunesc să cred că Jesse m-ar putea observa.

Doar că era. Adică, era de-a dreptul absurd!

Acum Jesse era căpitanul echipei de înot și condusese echipa liceului spre victorie trei sezoane la rând. Se scrisese

despre el chiar și în ziarul local, articolul fiind intitulat „Jesse Lerner, copilul-minune al înotului, doboară recordul la 500 de metri craul". Clar nu era de nasul meu.

Ne-am luat amândouă paharele cu noi în spate, alăturându-ne haosului din curte și de la piscină. Pe terasa din lemn roșu erau fete care fumau țigări cu aromă de cuișoare și râdeau împreună, toate îmbrăcate la fel, cu maiouri cu bretele subțiri și blugi cu talie joasă. Am constat jenată că eram îmbrăcată identic.

Purtam un maiou negru și blugi evazați, care începeau la vreo patru centimetri mai jos de buric. Era un spațiu destul de mare între top și pantaloni, și mi se vedea abdomenul. Olive purta pantaloni de camuflaj și un tricou violet cu decolteu în V, expunându-și, de asemenea, abdomenul inferior. Mă uit la pozele cu noi de atunci și mă întreb ce naiba fusese în capetele noastre de plecaserăm de acasă cu buricul pe-afară.

— Arăți grozav, apropo! m-a complimentat Olive. Cred că ăsta e cel mai sexy look al tău de până acum.

— Mulțumesc! i-am spus.

Îmi imaginam că se referea la felul în care îmi purtam părul lung, blond-castaniu, liber pe spate și cu cărare pe mijloc. Bănuiam, de asemenea, și că avea ceva de-a face cu felul în care mi se dezvolta corpul. Mă simțeam mai încrezătoare în ceea ce privește fundul și mai puțin timidă în ceea ce privește sânii. Stăteam cu spatele mai drept. Începusem să mă dau cu rimel maro-închis și blush. Devenisem sclava luciului de buze, la fel ca oricare altă fată de la școală. Eram departe de senzația că devenisem lebăda cea frumoasă, dar nici rățușca cea urâtă nu mai eram. Mai degrabă, mă plasam undeva pe la mijloc, și cred că încrederea crescândă în fizicul meu începea să se vadă.

Olive și-a fluturat o mână prin dreptul feței când fumul cu aromă de cuișoare a ajuns la noi.

— De ce cred fetele că, doar pentru că țigările astea miros oarecum a nucșoară, aș vrea să simt aroma asta mai mult decât pe cea obișnuită?

S-a îndepărtat apoi, pornind spre piscină, ca să pună o oarecare distanță între noi și fum.

De îndată ce picioarele mi-au ajuns pe betonul din jurul piscinei, mi-am dat seama cine era pe cale să sară în apă.

Acolo, într-un costum de baie roșu cu alb, ud și lipit de picioare, și cu degetele aliniate perfect cu marginea trambulinei, era... Sam.

Avea părul ud și lipit de cap. Era la bustul gol. Acolo, sub firicelele de păr de pe piept și pectoralii proeminenți, se vedeau pătrățele.

Sam avea pătrățele!

Poftim?

Eu și Olive l-am privit cum a sărit încet, luându-și avânt. În clipa următoare a fost în aer.

Și a aterizat cu zgomotul familiar al unei sărituri pe burtă.

— Ohhhhh, frate! Asta cred că a durut al naibii!

Apoi Sam și-a scos scăfârlia din apă, râzând. Și-a scuturat apa din urechi și a dat cu ochii de mine..

A zâmbit și a început să înoate până la margine, căci un al doilea tip sărise imediat după el.

Am simțit cum mă cuprinde instantaneu neliniștea. Dacă Sam venea la mine ud și pe jumătate gol, ce îmi doream să se întâmple?

— Încă o bere? m-a întrebat Olive, întinzându-și paharul spre mine ca să-mi arate că e gol.

Am încuviințat cu o mișcare din cap, presupunând că merge să ia băuturile.

— Fii o drăguță! mi-a spus în schimb și mi-a întins paharul ei.

Am izbucnit în râs.

— Ești atât de enervantă!

Ea a zâmbit.

— Știu!

M-am dus la butoiul de afară și am pompat suficient pentru a umple un pahar, ultimul înainte să se isprăvească băutura.

— O, la naiba! am auzit din spatele meu.

M-am întors.

Jesse Lerner stătea cam la o palmă de mine. Purta tricou, blugi și sandale din piele. Zâmbea într-un mod care părea deopotrivă încrezător și oarecum timid, de parcă știa cât de chipeș pare și e jenat.

— Ai stors tot ce mai era în butoi! a comentat el.

Era pentru prima dată când Jesse îmi adresa o frază completă, prima dată când auzeam un cuvânt după altul ieșind din gura lui, rostite fix pentru urechile mele.

Singura chestie ciudată la treaba asta era că *nu* părea deloc ciudată. Practic, într-o singură clipă, Jesse trecuse de la a fi cineva pe care îl vedeam de la distanță la cineva cu care simțeam că vorbisem toată viața. Nu eram intimidată, așa cum îmi imaginasem întotdeauna că voi fi. Nici măcar nu eram neliniștită. Era ca și cum petrecusem ani întregi antrenându-mă pentru o cursă, iar acum ajunsesem în sfârșit să particip la ea.

— Cine pleacă la plimbare pierde locul de onoare!

— Regulile spun că, dacă iei ultima bere, trebuie să o bei pe nerăsuflate! mi-a amintit el.

Și, apoi, din mulțime, a venit cuvântul pe care niciun adolescent cu un pahar de plastic în mână nu vrea să-l audă:

— Polițiști!

Jesse a întors capul, căutând să își dea seama dacă amenințarea e reală sau doar o glumă proastă.

În colțul îndepărtat al curții, cam pe unde se termina aleea, dincolo de iarbă, se zăreau luminile albastre și roșii ale unui girofar.

Și apoi s-a creat o busculadă.

M-am uitat în jur, încercând să o găsesc pe Olive, dar aceasta o ștersese deja în pădurea din spate, atrăgându-mi atenția și îndemnându-mă să-i urmez exemplul.

Am scăpat paharele pe jos, vărsându-mi berea pe picioare. Apoi am simțit o mână pe încheietură. Jesse mă trăgea după el în direcția opusă tuturor celorlalți. Nu ne îndreptam spre pădurea din spate, ci spre tufișurile care despărțeau casa de cea de lângă ea.

Toată lumea se învălmășea. Ceea ce puțin mai devreme fusese un soi de haos controlat, specific unei beții de liceu, a devenit curând un adevărat tăvălug, cu adolescenți alergând în toate direcțiile. Aceasta era cea mai apropiată imagine despre anarhie pe care o aveam.

Când eu și Jesse am ajuns la tufișuri, acesta m-a îndemnat să intru prima. Erau niște arbuști deși și cu țepi. Îmi simțeam pielea de pe brațele și gleznele goale frecându-se de acele minuscule și ascuțite venind din toate direcțiile.

Totuși, erau niște tufișuri suficient de mari, încât Jesse să se poată ascunde și el lângă mine, dar și suficient de întunecoase ca să mă simt la adăpost de privirile vigilente ale polițiștilor. În plus, eram suficient de departe de toți ceilalți, încât peste noi să se lase liniștea, dacă țipătul unei sirene de poliție și tropăitul cu pași grei pot fi vreodată descrise ca fiind liniște.

Simțeam trupul lui Jesse lângă al meu și brațul atingându-mă ușor.

— Au! l-am auzit, lamentându-se în șoaptă.

— Ce-i? i-am șoptit.

— Cred că mi-am tăiat buza într-un spin.

O lumină crudă s-a revărsat deodată peste tufișurile în care ne adăposteam, moment în care am înghețat.

Îmi auzeam propria respirație și îmi simțeam inima bătând să-mi spargă pieptul. Eram îngrozită; nu era nicio îndoială în privința asta. Eram beată. Nu criță, în niciun caz, dar mai mult decât abțiguită. Exista un pericol real dacă eram prinsă: aveam să înfrunt nu numai dezamăgirea părinților mei, ci și amenințarea reală de a fi arestată.

Acestea fiind zise, îmi era imposibil să neg furnicătura de entuziasm care îmi alerga prin vene. Emoția în timp ce mi-am înăbușit respirația când umbra unui polițist se apropia tot mai mult de noi. Era palpitant să simt adrenalina curgând prin mine!

După o vreme, lucrurile au început să se liniștească. Nu se mai auzeau pași grei și nu se mai vedeau lanterne. Am auzit mașinile plecând și discuțiile încetând. Simțeam o mâncărime insuportabilă pe glezne și știam că fusesem mușcată de ceva sau de cineva. La urma urmei, era luna mai în Massachusetts, ceea ce însemna că în aer nu exista insectă care să nu fie însetată de sânge.

Nu eram lămurită când trebuia să vorbesc, să rup tăcerea. Pe de o parte, părea că e sigur să ieșim din tufișuri. Pe de alta, era genul de decizie în privința căreia nu vrei să te înșeli.

Curând, l-am auzit pe Jesse șoptindu-mi numele.

— Emma? a spus încet. Ești teafără?

Habar nu aveam că îmi ştie numele, şi iată că-l rostea, ca şi cum era normal să o facă!

— Da! i-am răspuns. Poate puţin julită, dar, în afară de asta, sunt teafără. Tu?

— Şi eu! Şi eu sunt teafăr. Jesse a mai tăcut o clipă, apoi a spus: Cred că este sigur să ieşim. Poţi să te târăşti afară?

Felul în care a spus asta m-a făcut să cred că poate se mai târâse prin tufişuri şi altădată, că poate nu era prima oară când se afla la o petrecere la care nu trebuia să fie şi făcând lucruri pe care nu ar fi trebuit să le facă.

— Da! i-am răspuns. Am înţeles!

După ce am mers un pic târâş, ca la armată, stăteam în picioare, pe iarbă, în faţa lui Jesse Lerner.

Avea buza tăiată şi o zgârietură pe frunte. Braţele îmi erau brăzdate de câteva zgârieturi. Glezna încă mă mânca. Mi-am ridicat piciorul şi am văzut câteva urme mici acolo unde pantalonii se întâlneau cu partea de sus a pantofilor.

Era întuneric beznă, iar luminile din casă erau stinse. Totul era cufundat în tăcere. Singurul sunet pe care îl puteam auzi oricare dintre noi era cel al propriei respiraţii şi al greierilor care îşi frecau aripile, ţârâind.

Nu eram sigură ce trebuia să facem şi cum se presupunea că ar trebui să ajungem acasă.

— Hai! m-a îndemnat Jesse, apoi m-a luat din nou de mână.

De două ori într-o noapte, ţinându-mă de mână cu Jesse Lerner. A trebuit să-mi reamintesc să nu o iau prea în serios.

— O să mergem pe stradă până dăm de cineva care a scăpat şi o să plecăm cu maşina cu ei!

— Bine! am încuviinţat, dornică să-i urmez sfatul, pentru că nici că aveam vreo idee mai bună.

Voiam doar să ajung repede acasă şi să o sun pe Olive, să mă asigur că e bine şi să o asigur că şi eu sunt.

Și apoi, mai era și Sam. Fusese acolo, în piscină. Unde plecase?

Am pornit amândoi pe drumul întunecat, fără vreo țintă, sperând că ne va scoate undeva unde să fie bine pentru noi.

— Cum de nu înotai? l-am întrebat după o vreme.

Jesse s-a uitat la mine.

— Ce vrei să spui?

— Vreau să spun, nu ar trebui să fii cel mai mare înotător al tuturor timpurilor?

A izbucnit în râs.

— Nu știu ce să zic despre treaba asta.

— S-a scris despre tine în ziar.

— Da, dar nu sunt pește. Trăiesc totuși în afara apei, m-a tachinat el.

Am ridicat din umeri.

— Întrebarea rămâne totuși în picioare! am ținut-o pe a mea. Era o petrecere la piscină.

Preț de o clipă, a rămas tăcut. M-am gândit că poate conversația luase sfârșit, că poate nu trebuia să vorbim, că poate nu voia să stea la palavre cu mine. Dar, odată ce a început să vorbească din nou, mi-am dat seama că, vreme de câteva clipe, căzuse pe gânduri, cugetând cât de mult să-mi spună.

— Ai simțit vreodată că toată lumea îți spune mereu cine ești? m-a întrebat. Adică, te-ai lovit de oameni care se comportă de parcă ar ști mai bine decât tine la ce ești bun sau cine ar trebui să fii?

— Da! i-am răspuns. Cred că da!

— Pot să-ți dezvălui un secret foarte prost păstrat? m-a întrebat.

— Da!

— Părinții mei vor să mă antrenez pentru calificările pentru Olimpiadă.

— Oh!

Avea dreptate! Chiar era un secret foarte prost păstrat.

— Pot să-ți dezvălui un secret un pic mai bine păstrat? m-a întrebat din nou.

Am încuviințat cu o mișcare din cap.

— Urăsc înotul!

Se uita în față, punând un picior în fața celuilalt.

— Părinții tăi știu asta? l-am întrebat.

A clătinat din cap.

— Nu știe nimeni! mi-a răspuns. Mă rog, cu excepția ta.

În clipa aceea, pentru nimic în lume nu puteam să înțeleg de ce îmi spusese asta, de ce avusese încredere în mine mai mult decât în oricine altcineva să îmi dezvăluie adevărul despre viața lui. Credeam că înseamnă că sunt specială, că poate simțise și el dintotdeauna pentru mine ce simțeam eu pentru el.

Acum, privind în urmă, știu că a fost exact opusul. Eram o fată din fundalul vieții lui; asta îl făcuse să considere că secretul lui e în siguranță cu mine.

— Oricum, niciodată nu mi-a păsat prea mult de înot, i-am spus ca pentru a-l liniști.

Am spus-o pentru că era adevărul adevărat. Totuși, exista un mare beneficiu secundar în ceea ce spusesem.

Acum știam cine este cu adevărat și încă îmi plăcea de el, iar asta mă făcea să fiu diferită de oricine altcineva.

— Părinții mei se ocupă de librărie, am spus. Blair Books.

— Da! Știu! Adică, am pus lucrurile cap la cap.

Mi-a zâmbit și apoi a privit în altă parte. După ce am cotit, am ajuns la drumul principal.

— Ai mei vor să preiau librăria într-o bună zi, i-am zis. Întotdeauna îmi fac cadou romane de 500 de pagini și îmi

spun că într-o zi mă voi îndrăgosti de lectură la fel cum au făcut ei, și... Nu știu...

— Ce anume? m-a întrebat Jesse.

— Urăsc să citesc cărți!

Jesse a zâmbit, surprins și mulțumit. A ridicat mâna, invitându-mă batem cuba. Avusese încredere în mine deoarece credea că sunt doar o străină, și iată, descoperise o tovarășă de suferință!

Am râs și m-am aplecat, ridicându-mi palma spre a lui. Am bătut cuba, iar Jesse a întârziat cu gestul o clipă.

— Ești beată? m-a întrebat.

— Puțin! i-am spus. Tu ești?

— Puțin! mi-a răspuns.

Nu mi-a dat drumul la mână, și m-am gândit că poate, doar poate, o să mă sărute. Și apoi m-am gândit că e nebunie curată să cred asta. *Așa ceva nu avea să se întâmple niciodată.*

Mai târziu, când eu și Jesse ne spuneam totul, l-am întrebat la ce se gândea atunci:

— În momentul ăla, când m-ai ținut de mână, chiar înainte să ne găsească polițiștii, aveai de gând să mă săruți?

Mi-a răspuns că nu avea idee. Că tot ce își amintește e că tocmai își dăduse seama, pentru prima dată, cât de drăguță sunt.

— Îmi amintesc că ți-am observat pistruii. Așa că poate. Poate aveam de gând să te sărut. Nu știu.

Și nu vom ști niciodată.

Pentru că, în timp ce mă căzneam să capăt suficientă încredere pentru a-l privi pe Jesse în ochi la primele ore ale dimineții, am fost orbiți de lumina strălucitoare a lanternei pe care un polițist ne-o vâra în ochi. Eram beți pe trotuar, prinși în flagrant.

O găleată de jumătăți de adevăruri și două etiloteste mai târziu, eu și Jesse stăteam încătușați lângă peretele secției de poliție Acton, așteptând să vină cineva să ne ia.

— O să mă omoare părinții, i-am spus. Nu cred că l-am auzit vreodată pe tata așa de supărat cum a fost la telefon!

În lumina strălucitoare a secției, tăietura de pe buza lui Jesse părea vișinie, iar mușcăturile de insecte de pe gleznele mele erau aproape teracota.

Am crezut că Jesse urma să reacționeze, spunându-mi cât de rău e și pentru el și cât de insuportabili aveau să fie, fără îndoială, părinții lui. Totuși, nu a făcut-o. În schimb, a zis:

— Îmi pare rău!

— Nu! am replicat, clătinând din cap.

Nu mi-am dat seama niciodată cât de des îmi foloseam mâinile ca să vorbesc până nu le-am avut imobilizate.

— Nu e vina ta!

Jesse a ridicat din umeri.

— Poate, a spus el. Dar tot îmi pare rău!

— Ei, atunci, îmi pare rău și mie!

A zâmbit.

— Scuze acceptate!

Pe masa din stânga noastră se afla o listă cu arestările făcute recent, iar eu tot aruncam priviri pe furiș la ea, pentru a vedea dacă mai fusese prins careva. Am recunoscut câteva nume, dar nici urmă de Olive ori de Sam. Am fost sigură că doar eu fusesem săltată.

— Îți faci griji din pricina părinților tăi? l-am întrebat.

Jesse s-a gândit la asta și apoi a clătinat din cap.

— Părinții mei au niște reguli foarte clare, și, atâta timp cât nu încalc niciuna dintre ele, pot să fac cam tot ce vreau.

— Și care sunt regulile? l-am chestionat.

— Să dobor recorduri statele și să nu iau note sub 9.

— Serios? Astea sunt singurele reguli pe care trebuie să le respecți?

— Ai idee cât de greu este să dobori recorduri statale și să nu iei note sub 9 la toate materiile?

Jesse nu era supărat pe mine, dar simțeam ceva în vocea lui.

Am încuviințat cu o mișcare din cap.

— Partea bună este că nu păreau prea supărați la telefon când i-am sunat de la secția de poliție la unu dimineața. Deci mă bazez pe asta.

Am râs și apoi am început să mă mișc în cătușe, încercând să le împiedic să mi se frece de încheieturi.

— De ce trebuie să purtăm astea? l-am întrebat. Nici măcar nu ne-au arestat. Ce cred că o să facem? Să evadăm?

Jesse a izbucnit în râs.

— Poate. Am putea scăpa de aici. Ca Bonnie și Clyde.

M-am întrebat dacă știa că Bonnie și Clyde fuseseră iubiți. Mă gândeam să îi spun.

— Deci părinții tăi nu au primit prea bine chestia asta, nu? m-a întrebat Jesse.

Am clătinat din cap.

— O, la naiba, nu! Nu, de acum voi lucra în ture la librărie până când o să fac 92 de ani.

— La librărie?

— Da! Aceasta este pedeapsa preferată a părinților mei. De asemenea, amândoi trăiesc cu impresia că, într-o zi, eu și sora mea o să preluăm afacerea, deci...

— Asta vrei să faci?

— Să conduc o librărie? Glumești? Categoric nu!

— Dar ce vrei să faci?

— Să o șterg din Acton. Asta este prioritatea mea. Vreau să văd lumea. Prima oprire, Oceanul Pacific, iar apoi cerul este limita.

— O, da? a zis el. Eu m-am gândit să îmi depun dosarul la câteva școli din California. Mi-am făcut calculul că, dacă sunt la 5 000 de kilometri depărtare, părinții mei nu o să mai poată obliga să mă antrenez dublu.

— Și eu mă gândeam la asta. La California, vreau să spun. Nu știu dacă mă lasă părinții, dar vreau să merg la Universitatea din Los Angeles.

— Să studiezi ce?

— N-am nicio idee! Știu doar că vreau să mă înscriu, de exemplu, în absolut toate programele care presupun schimburi de experiență pentru studenți. Să văd lumea.

— Sună grozav! a încuviințat Jesse. Și eu vreau să fac asta! Vreau să văd lumea!

— Totuși, nu știu dacă părinții mei o să accepte.

— Dacă vrei ceva, trebuie să o faci.

— Poftim? Nici măcar nu are sens ce ai spus.

— Ba sigur că are! Dacă vrei să faci ceva din tot sufletul, așa cum în mod clar vrei tu, asta înseamnă că e de datoria ta să îți transformi visul în realitate. Eu asta fac. Vreau să ies din treaba asta, așa că ies. O să plec departe, departe. Ar trebui să faci și tu la fel! m-a sfătuit.

— Nu cred că părinților mei le-ar plăcea asta.

— Părinții tăi nu trebuie să fii tu. Tu trebuie să fii tu. Știi, filosofia mea este că ai jucat prea multă vreme după cum au cântat ei, dar curând va veni și vremea ta.

Era limpede că Jesse nu vorbea cu adevărat despre mine și părinții mei, dar tot ce spunea avea sens și mi-a rămas în minte, crescând tot mai mult în loc să se estompeze.

— Cred că ai dreptate, i-am spus.

— Știu că am dreptate, mi-a replicat, zâmbind.

— Nu, pe bune, chiar îmi voi depune dosarul la Universitatea din Los Angeles.

— Bravo!

— Și tu ar trebui să o faci! Nu mai înota dacă urăști asta! Fă altceva! Ceva ce iubești.

Jesse a zâmbit.

— Știi, nu ești așa cum mi-am imaginat că ai fi.

— Ce vrei să spui? l-am întrebat.

Îmi era greu să cred că Jesse se gândise la mine, că știa măcar de existența mea înainte de seara asta.

— Habar n-am; ești doar... diferită.

— Și asta e de bine sau de rău?

— A, cu siguranță, de bine! mi-a spus, dând din cap. Cu certitudine!

— Și cum credeai că sunt? l-am întrebat, acum disperată să aflu.

Cum păream înainte de era de rău? Trebuia să mă asigur că nu o comit din nou.

— Nu contează! mi-a replicat.

— Haide! Spune odată, indiferent ce-o fi!

— Nu vreau să te fac să te jenezi sau așa ceva.

— Poftim? Ce vrei să zici?

S-a uitat la mine și apoi a decis să mi-o spună verde în față:

— Nu știu! Am avut impresia că poate erai îndrăgostită de mine.

Simțeam că mă îndepărtez de el.

— Poftim? Nici gând!

A ridicat din umeri, de parcă nu era treaba lui.

— Bine, vezi? M-am înșelat!

— Ce te-a făcut să crezi asta?

— Carolyn, fosta mea iubită..., a început el să-mi explice.

— Știu cine este Carolyn!

— Ei bine, ea s-a gândit că ai fi îndrăgostită de mine.

— De ce ar crede așa ceva?

— Nu știu! Pentru că era mereu geloasă când se uitau fetele la mine. Și trebuie să te fi uitat și tu la mine o dată. Și asta a făcut-o să creadă că...

— Și tu, adică, i-ai dat dreptate...

— Ei bine, vreau să spun, sper că a avut dreptate.

— De ce?

— Cum adică, „de ce"?

— De ce speri că a avut dreptate? Îți doreai să fiu îndrăgostită de tine?

— Normal că îmi doream! Nu vrea toată lumea ca oamenii să fie îndrăgostiți de ei?

— Îți doreai să fiu îndrăgostită în mod special de tine?

— Desigur! a spus Jesse, de parcă ar fi fost evident.

— Dar de ce?

— Păi, nu contează de ce, nu-i așa? Pentru că nu ai făcut-o. Deci este irelevant.

Blocaj conversațional.

Unul de care puteam trece doar dacă recunoșteam adevărul. Am cântărit argumentele pro și contra, încercând să decid dacă merită.

— Bine, am fost îndrăgostită de tine! În primul an.

S-a întors și mi-a zâmbit.

— A, da?

— Da, dar mi-a trecut!

— De ce ți-a trecut?

— Nu știu; erai cu Carolyn. Abia te cunoșteam...

— Dar nu mai sunt cu Carolyn și mă cunoști acum.

— Ce vrei să spui?

— De ce nu simți ceva pentru mine acum?

— De ce nu simți *tu* ceva pentru mine acum? i-am întors întrebarea.

Și atunci a spus lucrul care mi-a pus în mișcare întreaga viață amoroasă de adult:

— Cred că simt ceva pentru tine. De aproximativ o oră și jumătate.

M-am uitat la el, uluită. Încercând să-mi găsesc cuvintele.

— Ei bine, atunci și eu la fel, am replicat în cele din urmă.

— Vezi? a zis zâmbind. M-am gândit eu!

Și apoi, când nimeni nu se uita, s-a aplecat și m-a sărutat.

În vara aceea, a trebuit să lucrez un număr triplu de ture ca pedeapsă că băusem alcool, minoră fiind. A trebuit să ascult patru predici separate de la părinții mei despre cum îi dezamăgisem și cum nu se gândiseră niciodată că urma să fiu genul de fiică care este *arestată*.

Marie și-a luat în primire postul de asistent-manager, asta făcând-o șefa mea pentru o treime din orele în care eram trează. Așa am descoperit că singurul lucru care îmi displăcea mai mult decât să îmi pierd timpul în compania ei era să primesc ordine de la ea.

Olive și-a petrecut vara în Cape, cu fratele ei mai mare, servind la mese și făcând plajă.

Sam s-a mutat la Boston cu două săptămâni înainte de termen și nu și-a luat rămas-bun.

Dar nu m-a deranjat nimic din toate astea. Pentru că a fost vara în care eu și Jesse ne-am îndrăgostit.

— EMMA, VREI SĂ TE ÎNTORCI?

— Poftim? i-am spus.

— Întoarce-te odată, pentru numele lui Dumnezeu!

Şi aşa am făcut, descoperindu-l pe Jesse, care stătea în spatele meu pe o plajă din Malibu, California. Ținea un mic inel cu rubin. Se întâmpla la nouă ani după ce mă sărutase pentru prima dată în secția de poliție din Acton.

— Jesse! am îngăimat.

— Vrei să te căsătoreşti cu mine?

Am rămas fără cuvinte. Dar nu pentru că mă ceruse.

Aveam 25 de ani. Fuseserăm împreună toată viața noastră de adulți. Ne mutaserăm amândoi în partea cealaltă țării pentru a urma cursurile Universității din Los Angeles. Ne petrecuserăm penultimul an în străinătate, la Sydney, în Australia, şi străbătuserăm Europa cu rucsacul în spate, timp de cinci luni, după ce absolviserăm.

Apoi ne construiserăm o viață în LA, departe de Blair Books şi de stilul craul la 500 de metri. Jesse devenise asistent de producție pentru documentare despre natură, proiectele sale purtându-l când până departe, în Africa, când aproape de casă, în deşertul Mojave.

Printr-o întorsătură a evenimentelor care părea să o înfurie la culme pe Marie, devenisem jurnalist de călătorii. În al doilea an de studii, aflasem despre un curs de literatură de călătorie ținut de Școala de Jurnalism. Auzisem că nu se intra ușor. De fapt, profesorul nu accepta decât nouă elevi pe an. Dar dacă intrai, cursul subvenționa anual câte o excursie într-un loc diferit. În anul acela era Alaska.

Nu văzusem niciodată Alaska. Și știam că nu mi-aș fi permis să merg acolo pe banii mei, dar nu mă interesa câtuși de puțin să scriu.

Jesse fusese cel care mă împinsese în cele din urmă să îmi încerc norocul.

Examenul presupunea să scriem un text de o mie de cuvinte despre orice oraș mare sau mic din lume. Scrisesem un eseu despre Acton. Povestisem despre istoria sa bogată, despre sistemul școlar, despre librăria locală – practic, încercasem să-mi văd orașul natal prin ochii tatălui meu și pusesem totul pe hârtie. Părea un preț mic pentru a merge în Alaska.

Eseul meu fusese aproape catastrofal, dar se înregistraseră doar șaisprezece cereri în anul acela și, pare-se, șapte eseuri fuseseră mai proaste decât al meu.

Alaska mi se păruse frumoasă. Era prima dată când plecam din Statele Unite continentale și trebuie să fiu sinceră cu mine însămi și să recunosc că nu era cum credeam eu că urma să fie. Imaginați-vă așadar surprinderea tuturor când descoperisem că îmi plăcea să scriu despre Alaska chiar mai mult decât îmi plăcea să fiu acolo!

Devenisem licențiată în jurnalism și muncisem din greu pentru a-mi îmbunătăți tehnicile de realizare a interviurilor și a imaginilor, în conformitate cu sfaturile primite din partea celor mai mulți dintre profesorii mei.

Absolvisem facultatea ca scriitor.

Asta e partea despre care știam că o ucidea pe Marie.

Eram scriitoarea familiei în timp ce ea era în Acton, conducând librăria.

Îmi luase câțiva ani să obțin o slujbă care mă trimitea în delegații, dar, până la vârsta de 25 de ani, eram redactor asistent la un blog de călătorii, trudind pe un salariu infim, însă bucurându-mă de luxul de a fi vizitat cinci continente.

Dezavantajul era că eu și Jesse aveam foarte puțini bani. În pragul vârstei de 26 de ani, niciunul dintre noi nu beneficia de asigurare de sănătate și, uneori, la cină, încă mai mâncam sărățele și unt de arahide.

Dar partea pozitivă era mult mai dulce: eu și Jesse văzuserăm lumea – atât împreună, cât și separat.

Vorbiserăm împreună despre căsătorie. Era evident pentru toți, inclusiv pentru noi, că într-o zi urma să facem nunta. Știam că aveam să ne ocupăm de asta la momentul potrivit, așa cum știi că, odată ce îți șamponezi părul, îl hidratezi.

În concluzie, nu eram șocată că Jesse voia să se însoare cu mine.

Ceea ce m-a șocat a fost că exista un inel.

— Știu că e mic, mi-a spus, scuzându-se în timp ce mi-l strecuram pe deget. Și nu este cu diamant.

— Îmi place! i-am spus.

— Îl recunoști?

I-am aruncat încă o privire, încercând să îmi dau seama ce vrea să spună.

Avea o verigă galben-aurie, cu o piatră rotundă, roșie, în mijloc. Era lovit și zgâriat, în mod clar la mâna a doua. Îmi plăcea însă. Îmi plăcea totul la el. Dar nu l-am recunoscut.

— Nu! am îngăimat.

— Ești sigură? Dacă te gândești un pic, s-ar putea să-ți dai seama!

M-am uitat din nou, însă inelul de pe degetul meu era mult mai puțin interesant decât bărbatul care mi-l oferise.

Jesse se maturizase și devenise mult mai frumos decât pe vremea când era doar drăguț. Umerii îi erau mai lați, iar spatele, mai puternic. Pentru că nu se mai antrena, luase în greutate în zona trunchiului, dar îi stătea bine. Pomeții îi ieșeau în evidență în aproape orice lumină. Și zâmbetul lui se maturizase într-un mod care mă făcea să cred că urma să fie frumos până la apusul vieții.

Eram îndrăgostită nebunește de el: de fapt, fusesem așa de când țineam minte. Trăiserăm amândoi o poveste profundă și plină de înțelesuri. Jesse fusese cel care mă ținuse de mână când părinții mei se înfuriaseră cumplit la aflarea faptului că nu îmi depusesem niciodată dosarul pentru admiterea la Universitatea din Massachusetts și, procedând astfel, le forțasem mâna să mă trimită la cea din California. Tot Jesse fusese cel care mă susținuse când, după absolvire, ai mei îmi ceruseră să mă întorc acasă și îmi ștersese lacrimile când îi frânsesem inima tatei, anunțându-l că nu aveam să vin să îl ajut la administrarea librăriei. Și, de asemenea, tot Jesse mă ajutase să rămân încrezătoare că, într-o bună, eu și părinții mei urma să ne vedem din nou față în față.

Băiatul pe care îl văzusem pentru prima dată la piscină se transformase într-un bărbat bun și onorabil. Îmi deschidea ușile. Îmi cumpăra cola dietetică și înghețată Ben & Jerry's Chunky Monkey când aveam o zi proastă. Fotografia toate locurile în care fusese, toate locurile în care fuseserăm împreună, și decora casa cu ele.

Iar acum, pe măsură ce ajungeam încet, dar sigur, la maturitate, iar resentimentele din copilărie i se stingeau, Jesse începuse din nou să înoate pe distanțe lungi. Nu des, nu

regulat, dar uneori. Spunea că tot nu suportă mirosul de clor al piscinei, dar începea să se îndrăgostească de aroma ușor sărată a oceanului. Eram foarte îndrăgostită de el pentru motivul ăsta!

— Îmi pare rău! i-am spus. Nu cred că am mai văzut vreodată acest inel.

Jesse a râs.

— Barcelona, m-a lămurit. Noaptea de...

Am icnit.

A zâmbit, știind că nu trebuie să termine propoziția.

— Nu! am spus, iar el a încuviințat cu o mișcare de cap.

Tocmai ajunseserăm la Barcelona de la Madrid cu un tren Eurail. Pe stradă era o femeie care vindea bijuterii. Amândoi eram epuizați, așa că eram chitiți să ne îndreptăm direct către hostelul unde urma să stăm. Femeia însă nu ne slăbea, îndemnându-ne să aruncăm o privire.

Și așa am făcut.

Am ochit atunci un inel cu rubin.

— Vezi? îi spusesem pe urmă lui Jesse. Nu am nevoie de nimic extravagant, cum ar fi un diamant. Un inel ca acesta este mai mult decât frumos!

Și iată-l, un inel cu rubin!

— Mi-ai luat un inel cu rubin! am exclamat.

Jesse a clătinat din cap.

— Nu doar *un* inel cu rubin....

— Nu, acesta nu este *inelul* cu rubin..., am spus.

Jesse a râs.

— Ba da, este! Asta tot încercam să îți spun. Este chiar inelul *ăla*...

M-am uitat la el, uluită. Mi-am îndepărtat mâna ușor, încercând să îl văd mai bine.

— Stai, tu vorbești serios? Cum ai făcut-o?

Îmi imaginam că Jesse făcuse apeluri internaționale și plătise taxe de expediere exorbitante, însă adevărul era mult mai simplu:

— În noaptea aceea, când te-ai dus să cauți o baie, m-am întors pe furiș și l-am cumpărat! m-a lămurit.

Am făcut ochii mari.

— Ai inelul ăsta de cinci ani?

A ridicat din umeri.

— Știam că mă voi căsători cu tine. Ce rost avea să aștept și să-ți cumpăr un diamant când știam exact ce-ți doreai?

— O, Doamne! am exclamat, îmbujorată. Nu pot să cred! Se potrivește perfect! Ce... ce șanse erau să se întâmple asta?

— Păi, a spus Jesse timid, de fapt, erau destul de mari.

M-am uitat la el, întrebându-mă ce vrea să spună.

— L-am dus la un bijutier pentru a-l redimensiona, folosind ca model unul dintre inelele tale.

Îmi dădeam seama că era îngrijorat ca nu cumva detaliul acesta să facă lucrurile mai puțin romantice. Pentru mine însă nu făcea decât să le sporească farmecul.

— Uau! am exclamat. Pur și simplu... uau!

— Nu mi-ai răspuns la întrebare, mi-a amintit el. Vrei să te căsătorești cu mine?

Părea o întrebare absurdă; răspunsul era atât de evident! Era ca și cum întrebai pe cineva dacă îi plac cartofii prăjiți sau dacă ploaia e udă.

Stând acolo, pe plajă, cu nisipul sub picioare, Oceanul Pacific în față și casa noastră la doar câțiva kilometri distanță, m-am întrebat cum de eram atât de norocoasă să mi se ofere tot ce îmi dorisem vreodată.

— Da! i-am răspuns în timp ce îmi aruncam brațele în jurul gâtului lui. Absolut! Desigur! Categoric! Da!

NE-AM CĂSĂTORIT ÎN WEEKENDUL CU ZIUA EROILOR[1] la cabana familiei lui Jesse din Maine.

Vorbiserăm să facem nunta la Praga, dar nu era realist. Când ne-am resemnat cu gândul că urma să ne căsătorim în Statele Unite, Jesse a vrut să o facem în Los Angeles.

Dar, dintr-un motiv oarecare, nu am vrut nunta nicăieri altundeva decât în New England. Pornirea asta m-a surprins până și pe mine. Petrecusem enorm de mult timp explorând lumea și pusesem foarte mult accentul pe ideea de a merge unde văd cu ochii.

Dar, odată ce pusesem suficientă distanță între mine și locul în care crescusem, începusem să-i văd frumusețea. Începusem să-l văd la fel cum îl văd străinii, cei din afară – poate pentru că, între timp, devenisem și eu o străină.

În concluzie, i-am spus lui Jesse că ar trebui să ne căsătorim acasă, în timpul primăverii, și, cu toate că a fost nevoie de ceva muncă de lămurire, într-un final a fost de acord.

---

[1] Memorial Day (Ziua Eroilor), sărbătoare oficială în SUA, celebrată în ultima zi de luni din mai și dedicată comemorării soldaților americani care au murit la datorie (n. tr.).

Apoi a devenit evident că cel mai la îndemână loc pentru a face asta era sus, la cabana părinților lui Jesse.

Desigur, ai mei au fost încântați. În anumite privințe, cred că noaptea în care am fost arestați și ziua în care mi-am sunat părinții să le spun că urmează să ne căsătorim în New England au multe în comun.

În ambele situații, făcusem ceva ce părinții mei credeau că nu-mi stă în caracter și îi surprinsesem atât de tare, încât relațiile dintre noi s-au schimbat aproape instantaneu.

În liceu, îi determinase să nu mai aibă încredere în mine. Bănuiesc că mai degrabă necazul cu poliția decât că băusem îi împinsese să o ia pe calea asta, iar faptul că mă întâlneam cu băiatul alături de care fusesem arestată nu făcuse decât să agraveze problema. În opinia lor, mă transformasem peste noapte dintr-o fetiță scumpă într-un adevărat huligan.

Apoi, odată cu nunta, am trecut de la a fi copila lor independentă și care colindă lumea la pasărea care zboară acasă, la cuibul ei.

Mama s-a ocupat de multe dintre detaliile de finețe, coordonându-se cu părinții lui Jesse, rezervând locul de lângă far, aflat la doar câțiva kilometri depărtare, și alegând tortul de nuntă atunci când eu și Jesse nu am putut veni la degustare. Tata a ajutat la negocierile cu cei de la hanul de pe strada noastră, unde am ținut recepția. Marie, care se căsătorise cu Mike cu doar nouă luni înaintea noastră, ne-a împrumutat vesela și fețele de masă de la nunta lor.

Olive a zburat de la Chicago, unde locuia, la Los Angeles, pentru a-mi organiza atât petrecerea burlăcițelor, cât și pe cea a miresei. S-a îmbătat turtă la prima și a purtat o rochie lălâie și o pălărie supradimensionată la cea de-a doua. A fost prima care a sosit în weekendul nunții, demonstrând că nu făcea niciodată lucrurile pe jumătate.

Prietenia noastră fusese una la distanță de când plecaserăm la facultate, dar nu am întâlnit niciodată o altă femeie care să însemne pentru mine ceea ce însemna ea. Nimeni altcineva nu mă putea face să râd așa cum o făcea ea. Așadar, cea mai veche prietenă a mea a rămas și cea mai bună, în ciuda faptului că ne despărțeau mulți kilometri, motiv pentru care am rugat-o să-mi fie domnișoară de onoare.

A existat un scurt moment când mama și tata au avut o strângere de inimă pentru că eu și Marie nu ne aleseserăm una pe cealaltă pentru acest rol onorific. Am fost totuși domnișoare de onoare cu rândul, iar asta a părut să îi mai liniștească.

În ceea ce ce-l privește pe Jesse, rolurile de cavaleri de onoare le-au revenit celor doi frați mai mari ai săi.

Părinților lui nu le păsase niciodată prea mult de mine, iar eu știusem întotdeauna că mă învinovățeau pentru faptul că Jesse renunțase la înot. Acesta îi înfruntase și le spusese adevărul verde în față: că ura antrenamentele și că nu avea de gând să mai continue cu acest sport. Însă tot ce văzuseră ei fusese cronologia convenabilă: apărusem eu și, dintr-odată, Jesse nu mai voia să facă ceea ce ei credeau că el își dorise dintotdeauna.

Totuși, odată ce Jesse și cu mine ne logodiserăm – și odată ce Francine și Joe aflaseră că suntem dispuși să facem nunta la cabana lor –, deveniseră un pic mai deschiși. Poate că văzuseră avertismentul: Jesse avea să se însoare cu mine, indiferent dacă mă îndrăgeau sau nu. Totuși, îmi place să cred că pur și simplu începuseră să mă vadă limpede. Cred că descoperiseră că erau multe care să le placă la mine, odată ce deveniseră mai atenți, dar și că Jesse se transformase într-un bărbat de toată isprava, indiferent dacă le împlinise sau nu visul.

În afară de câteva crize de isterie minore legate de rochia mea și discuții dacă ar trebui să exersăm pentru valsul mirilor, Jesse și cu mine am avut o experiență relativ nedureroasă cu planificarea nunții.

Cât despre ziua cu pricina, ei bine, adevărul este că nu mi-o amintesc.

Îmi amintesc doar frânturi.

Îmi amintesc că mama trăgea de rochie în jurul meu.

Îmi amintesc că, în timp ce mergeam, am ridicat trena suficient de sus pentru a evita să o murdăresc.

Îmi amintesc că florile miroseau mai puternic decât la florărie.

Îmi amintesc cum, în timp ce mă îndreptam spre altar, mă uitam la Jesse – la strălucirea neagră a smochingului lui, la onduleurile perfecte ale părului lui – și aveam un sentiment copleșitor de pace.

Îmi amintesc cum am stat alături de el în timp ce ne făceau poze la cocktailul oferit între slujbă și recepție. Îmi amintesc cum mi-a șoptit la ureche „Vreau să fiu singur cu tine" exact când s-a declanșat blițul de pe aparatul fotografului.

Îmi amintesc că am răspuns „Știu, dar a mai rămas încă atât de mult din... nuntă".

Îmi amintesc că l-am luat de mână și am fugit când fotograful a mers să schimbe bateria aparatului.

Am alergat în cabană când nu se uita nimeni. Acolo, singură cu Jesse, m-am putut concentra din nou. Am putut respira ușor. M-am simțit stăpână pe situație. M-am simțit eu însămi pentru prima dată toată ziua.

— Nu pot să cred că ne-am furișat de la propria nuntă! am spus.

— Păi, este nunta noastră! a zis Jesse și m-a cuprins în brațe. Avem voie!

— Nu cred că așa merg lucrurile.

Jesse însă începuse deja să-mi deschidă fermoarul rochiei, care nu se clintea nici de frică. În concluzie, mi-am împins fusta subțire în sus, peste coapse.

Nu trecuserăm de bucătărie. M-am urcat pe blat. În timp ce Jesse se împingea în mine, iar eu îmi lipeam trupul de al lui, mi s-a părut că e diferit de toate celelalte dăți când o făcuserăm.

Însemna mai mult.

O jumătate de oră mai târziu, exact când ieșeam din baie și-mi aranjam, Marie a bătut la ușă.

Toți voiau să știe unde suntem.

Era timpul să fim prezentați drept soț și soție.

— Bănuiesc că trebuie să mergem! mi-a spus Jesse, zâmbind la amintirea a ceea ce făcuserăm cât timp îi lăsaserăm pe invitați să ne aștepte.

— Bănuiesc că da! am răspuns în același spirit.

— Îhî! Așa cred și eu, a zis și Marie, deloc amuzată, apoi a pornit-o înaintea noastră pentru a face scurta plimbare până la han.

— Se pare că am înfuriat-o pe Fiica Librarilor, mi-a șoptit Jesse.

— Cred că ai dreptate! am încuviințat.

— Trebuie să îți mărturisesc ceva cu adevărat important. Ești gata? Este cu adevărat important. O știre de ultimă oră!

— Spune-mi!

— Te voi iubi întotdeauna!

— Știam deja asta. Și eu te voi iubi întotdeauna!

— Da?

— Da! Te voi iubi până când vom fi atât de bătrâni, încât abia o să ne ținem pe picioare și o să trebuiască să ne luăm bastoane și să punem mingi de tenis galbene decupate în

capătul lor. Te voi iubi dincolo de asta, de fapt. Te voi iubi până la sfârșitul timpului.

— Ești sigură? m-a întrebat, zâmbindu-mi și trăgându-mă spre el.

Marie era chiar în față și pusese deja mâna pe ușa sălii de recepții. Auzeam zumzetul conversațiilor. Îmi imaginam o încăpere plină de prieteni și rude care se prezentau unii altora. Mi-o imaginam pe Olive, care se împrietenise deja cu jumătate din familia extinsă a tatei.

Când avea să se termine totul, urma să plecăm amândoi într-o excursie de zece zile în India, prin amabilitatea părinților lui. Fără să umblăm de colo-colo cu rucsacul în spate și fără să dormim prin pensiuni. Fără termene-limită sau filmări. Doar doi oameni îndrăgostiți unul de altul și de lumea întreagă.

— Glumești? l-am întrebat. Ești singura mea iubire adevărată! Nici măcar nu cred că sunt capabilă să iubesc pe altcineva.

Ușile duble s-au deschis, eu și Jesse am pășit în sala de recepții și exact atunci l-am auzit pe DJ anunțând:

— Vi-i prezint pe... Jesse și Emma Lerner!

Când mi-am auzit noul nume, m-am simțit copleșită preț de câteva clipe. Ca și cum era vorba de altcineva. Presupuneam că, în timp, avea să treacă, să mă obișnuiesc, asemănând acest moment cu primele zile după ce te-ai tuns.

În plus, numele nu conta. Nimic din toate astea nu conta dacă îl aveam alături pe omul visurilor mele.

A fost cea mai fericită zi din viața mea.

Emma și Jesse. Pentru totdeauna.

364 de zile mai târziu, el nu mai era.

ULTIMA DATĂ CÂND L-AM VĂZUT PE JESSE, PURTA PANtaloni chino bleumarin, pantofi sport Vans și un tricou cenușiu. Era preferatul lui. Cu o zi în urmă, Jesse spălase rufele doar ca să-l poată purta.

Totul s-a întâmplat chiar înainte de aniversarea noastră. Reușisem să pun mâna pe un proiect independent care presupunea să scriu despre un nou hotel din Santa Ynez Valley, în California de Sud. În ciuda faptului că o delegație nu este chiar cel mai romantic mod de a-ți petrece aniversarea, Jesse urma să mi se alăture în călătorie. Aveam să sărbătorim un an de la nuntă făcând turul hotelului, luând notițe privind mâncarea și apoi făcând câte o vizită scurtă la o podgorie sau două.

Dar lui Jesse i s-a cerut să-și însoțească un șef într-o călătorie de patru zile în Insulele Aleutine[1].

Și, spre deosebire de mine, el nu fusese încă în Alaska.

— Vreau să văd ghețarii! mi-a spus Jesse. Tu i-ai văzut, dar eu, nu.

M-am gândit cum e să te uiți la ceva atât de alb, încât pare albastru, atât de imens, încât te simți mic, atât de liniștit,

[1] Insulele Aleutine sunt situate între Asia și America de Nord, separând Oceanul Pacific de Marea Bering (n. tr.).

încât uiți cât de amenințător e de fapt. Am înțeles de ce voia să meargă. Dar știam și că, dacă aș fi fost în locul lui, aș fi refuzat călătoria asta.

Pe de o parte, pentru că era o călătorie obositoare. Amândoi petrecuserăm aproape zece ani profitând de orice ocazie pentru a urca într-un avion sau într-un tren. Lucram la un blog de călătorii și aveam și un proiect literar în regim de freelancer, străduindu-mă să îmi plasez textele în publicații din ce în ce mai simandicoase.

Devenisem o adevărată expertă în trecerea de punctele de control de securitate, dar și în recuperarea bagajelor. Aveam suficienți kilometri de zbor pentru a merge absolut oriunde visam.

Și nu spun că această călătorie nu era incredibilă sau că viața noastră nu era incredibilă. Pentru că era.

Fusesem la Marele Zid Chinezesc. La o cascadă în Costa Rica. Mâncasem pizza la Napoli, ștrudel la Viena și cârnați cu piure la Londra. Văzusem *Mona Lisa*. Fusesem la Taj Mahal.

Trăisem unele dintre cele mai incredibile experiențe ale vieții mele în străinătate.

Dar trăisem multe și acasă. Inventând cine ieftine cu Jesse, plimbându-ne pe străzi târziu în noapte și împărțind o găleată de înghețată, trezindu-ne devreme în diminețile de sâmbătă din pricina soarelui ce strălucea prin ușa glisantă de sticlă.

Îmi construisem viața pe ideea că vreau să văd tot ce este extraordinar în lume, dar ajunsesem să îmi dau seama că extraordinarul este pretutindeni.

Și apoi, începeam să tânjesc după șansa de a mă stabili undeva și poate, poate, de a nu mai fi nevoită să mă grăbesc să urc într-un avion pentru a merge undeva.

Tocmai aflasem că Marie e însărcinată cu primul copil. Ea și Mike își cumpărau o casă la mică distanță de Acton.

Era aproape bătut în cuie că avea să preia librăria. Cu alte cuvinte, Fiica Librarilor își atingea potențialul deplin.

Și iată ce mă surprindea: aveam sentimentul că viața ei nu e chiar atât de rea!

Marie nu făcea și desfăcea bagaje tot timpul. Nu suferea niciodată de diferența de fus orar. Nu trebuia niciodată să-și cumpere un nou încărcător de telefon pentru că și-l uitase pe al ei la mii de kilometri depărtare.

Îi pomenisem de toate astea lui Jesse.

— Vrei vreodată, pur și simplu, să mergi acasă? îl întrebasem.

— Suntem acasă, îmi răspunsese.

— Nu, acasă. Acasă, în Acton.

Jesse mă privise bănuitor și decretase:

— Trebuie să fii o impostoare, pentru că adevărata Emma nu ar spune niciodată așa ceva!

Râsesem și o lăsasem baltă.

De fapt, *nu chiar*. Un exemplu concret: dacă noi doi era să avem copii, aveam să alergăm în continuare ca nebunii pentru a prinde un zbor rapid către Peru? Și poate, mai important de-atât: eram gata să cresc copii în Los Angeles?

În momentul în care au început să mă bântuie aceste întrebări, mi-am dat seama că planurile mele de viață nu trecuseră niciodată cu adevărat peste vârsta de 20 de ani. Nu mă întrebasem *niciodată* dacă îmi doream să călătoresc la nesfârșit sau dacă îmi doream să trăiesc *pentru totdeauna* atât de departe de părinții mei.

Am început să bănuiesc că acest stil de viață care presupunea ca eu și Jesse să fim tot timpul pe drumuri mi se păruse mereu temporar, ceva de care știam că am nevoie și care, într-o bună zi, avea să se sfârșească.

Cred că îmi doream ca, la un moment dat, să mă stabilesc într-un loc.

Singura chestie care m-a șocat mai mult decât să-mi dau seama de asta a fost să înțeleg că nu-mi dădusem seama niciodată că lucrurile stăteau astfel.

Firește, nu a ajutat nici faptul că, eram destul de sigură, Jesse nu se gândise la nimic din toate astea. Eram destul de sigură că Jesse nu se gândea la așa ceva.

Ne făuriserăm o viață de aventuri spontane. Văzând lucruri pe care oamenii spun că le vor vedea într-o bună zi.

Nu puteam să schimb regulile după care trăiam.

Așa că, deși voiam să renunțe la Alaska și să plece în sudul Californiei cu mine, i-am spus să meargă liniștit.

Și avea dreptate. Eu văzusem deja ghețarii. El, nu.

Așadar, în loc să ne pregătim de celebrarea primului nostru an de căsnicie, l-am condus pe Jesse la aeroportul din Los Angeles ca să poată urca într-un avion ce avea să îl ducă în Anchorage.

— O să ne sărbătorim aniversarea când ajung acasă! mi-a spus el. O să pun totul la bătaie: lumânări, vin, flori. O să-ți fac chiar și o serenadă. Și o să te sun mâine!

Se întâlnea cu restul echipajului în Anchorage, de unde lua un avion particular care avea să îi ducă pe insula Akun. După aceea, urma să facă fotografii din elicopter.

— Nu te stresa din cauza asta! l-am liniștit. Dacă nu mă poți suna, înțeleg perfect!

— Mulțumesc! mi-a spus în timp ce își strângea bagajele și mă privea. Te iubesc mai mult decât a iubit cineva vreodată în istorie! Știi asta? Știi că Marc-Antoniu nu a iubit-o pe Cleopatra la fel de mult pe cât te iubesc eu? Știi că Romeo nu a iubit-o pe Julieta la fel de mult pe cât te iubesc eu?

Am râs.

— Și eu te iubesc! i-am spus. Mai mult decât l-a iubit Liz Taylor pe Richard Burton.

A ocolit mașina și a venit la geamul meu.

— Uau! a exclamat, zâmbind. Asta-i mult!

— Bine! Acum pleacă de-aici, da? Am o grămadă de lucruri de făcut!

A râs și m-a sărutat de rămas-bun. L-am urmărit mergând în fața mașinii noastre, apoi trecând prin ușile automate și intrând în burta Aeroportului Internațional din Los Angeles.

Chiar atunci, la radio se difuza melodia mea preferată. Am dat mai tare, am cântat din toți rărunchii și am plecat cu mașina.

În timp ce mă îndreptam spre casă, Jesse mi-a trimis un mesaj:

Te iubesc! Îmi va fi dor de tine!

Poate că îl trimisese chiar înainte de a trece de securitate la aeroport, poate imediat după. Dar nu l-am văzut decât o oră și ceva mai târziu.

I-am trimis și eu un mesaj:

Îmi va fi dor de tine în fiecare secundă din fiecare zi! xoxo

Știam că s-ar putea să nu-l vadă o vreme, că s-ar putea să nu am nicio veste de la el timp de câteva zile.

Mi l-am imaginat într-un avion mic, aterizând pe insulă, sărind într-un elicopter și descoperind curând un ghețar atât de mare, încât avea să rămână fără suflare.

În dimineața aniversării noastre, m-am trezit simțindu-mă rău de la stomac. M-am repezit la baie și am vărsat.

Habar nu aveam de ce. Nici până în ziua de azi nu știu dacă mâncasem ceva stricat sau dacă, la un anumit nivel, am simțit în oase tragedia care avea să se întâmple, așa cum unii câini pot simți apropierea unui uragan.

Jesse nu m-a sunat ca să-mi ureze „La mulți ani!"

ZBORUL COMERCIAL A AJUNS ÎN ANCHORAGE.

Avionul Cessna a ajuns pe insula Akun.

Dar când au luat elicopterul, acesta nu s-a mai întors.

Concluzia a fost că se prăbușise undeva în Pacificul de Nord.

Cele patru persoane aflate la bord au dispărut.

Soțul meu, iubirea mea adevărată…

Nu mai era.

FRANCINE ȘI JOE AU ZBURAT CĂTRE LA ȘI S-AU MUTAT în apartamentul meu. Părinții meu au venit și au închiriat o cameră la un hotel aflat la doi pași, petrecând însă fiecare clipă alături de mine.

Francine o ținea pe a ei, cum că nu înțelegea de ce aceasta nu este considerată o știre de primă importanță și de ce nu se formase un grup de căutare la nivel național.

Joe îi spunea că elicopterele se prăbușesc tot timpul. O zicea de parcă ar fi fost o veste bună, de parcă însemna că există un plan special pentru astfel de momente.

— Îl vor găsi! îi tot repeta soției sale. Dacă există cineva care poate să ajungă undeva în siguranță, acela este fiul nostru.

Eu am rezistat cât am putut. Am ținut-o pe Francine în timp ce îmi hohotea în brațe. I-am spus, la fel ca Joe, că este doar o chestiune de timp până o să primim un telefon și o să fim anunțați că este în siguranță.

Mama făcea mâncare, iar eu o împărțeam și o puneam pe farfurii pentru Francine și Joe, spunând lucruri precum „Trebuie să mâncăm". Totuși, nu o făceam niciodată.

Plângeam când nu era nimeni prin preajmă și îmi era greu să mă uit în oglindă, dar le tot spuneam tuturor că aveam să-l găsim pe Jesse cât de curând.

Și apoi au descoperit o elice a elicopterului pe malul insulei Adak. Cu rucsacul lui Jesse. Și cadavrul pilotului.

Apoi a venit apelul pe care îl așteptam.

Dar nu a fost ceea ce ne doream să auzim.

Jesse nu fusese încă găsit.

Se credea că e mort.

După ce am închis telefonul, Francine a cedat. Joe era împietrit. Părinții mei se uitau la mine, uluiți.

— E o nebunie ce se întâmplă! Jesse nu a murit. Nu ar face așa ceva.

Francine a început să facă atacuri de panică atât de îngrozitoare, încât Joe a luat-o acasă și a internat-o în spital.

Mama și tata au rămas pe o saltea pneumatică la picioarele patului meu, urmărindu-mi fiecare mișcare. Le-am spus că mă descurc, că totul e sub control. Și cu siguranță credeam că lucrurile chiar așa stau.

Timp de trei zile, m-am plimbat buimacă de colo-colo, așteptând să sune telefonul sau să ia *cineva* legătura cu noi și să ne spună că informațiile anterioare fuseseră eronate.

Al doilea apel însă nu a venit niciodată. În schimb, eram asaltată de oameni care mă sunau să vadă dacă mă simt bine.

Și apoi, într-o zi, Marie m-a sunat și mi-a spus că l-a lăsat pe Mike să se ocupe de librărie, iar ea avea să ia avionul și să vină să stea cu mine.

Eram mult prea amorțită ca să mă hotărăsc dacă o voiam sau nu prin preajmă.

În ziua în care a sosit Marie, m-am trezit târziu, undeva la ora amiezii, și am descoperit că mama plecase la magazin.

iar tata, să o ia pe Marie de la aeroport. Era pentru prima dată când rămâneam singură după ceea ce mi se părea o veșnicie.

Era o zi senină. Am hotărât că nu vreau să mai stau în casă, dar nici nu îmi venea să o părăsesc. M-am îmbrăcat, am mers la vecini și i-am întrebat dacă mi-ar putea împrumuta scara ca să curăț jgheaburile.

De fapt, nu aveam nici cea mai mică intenție să curăț ceva. Voiam doar să stau sus, deasupra pământului, neîngrădită de siguranța pereților, a podelelor și plafoanelor. Voiam să stau suficient de sus, încât, dacă aveam să cad, să-mi fie fatal. Nu era totuna cu a-mi dori să mor.

M-am urcat pe acoperiș și am stat acolo, cu ochii injectați și sticloși. M-am uitat drept înainte, privind la vârfurile copacilor și la ferestrele blocurilor-turn. Nu m-a făcut să mă simt mai bine decât dacă aș fi rămas în casă. Dar nici nu m-a făcut să mă simt mai rău. Așa că am rămas acolo. În picioare și privind fără țintă. Privind la orice nu mă făcea să vreau să mă fac ghem și să dispar.

Și apoi am văzut, în spațiul îngust dintre două clădiri, până departe, atât de departe, încât aproape că nu îți puteai da seama...

Oceanul.

M-am gândit: *Poate Jesse este acolo, în apă. Poate că înoată. Poate că acum construiește o plută pentru a ajunge acasă.*

Speranța de care m-am agățat în acel moment nu mă făcea să mă simt mai bine sau să-mi ofere vreo senzație de eliberare. O percepeam ca pe o cruzime. De parcă lumea îmi dădea suficientă frânghie ca să mă spânzur.

Am coborât de pe acoperiș și am căutat printre lucrurile lui Jesse. I-am cotrobăit în dulap, șifonier și birou înainte să-l găsesc.

Binoclul!

Am urcat din nou pe acoperiș și am rămas în locul de unde puteam vedea frântura de apă. Am așteptat.

Nu mă bucuram de priveliște. Nu îmi plăceau pacea și liniștea.

Nu îmi savuram singurătatea.

Îl căutam pe Jesse.

Am văzut valurile revărsându-se pe țărm. Am văzut o barcă. Am văzut oameni adăpostiți sub umbrele, întinși pe prosoape, de parcă nu aveau nimic important de făcut.

I-am auzit pe tata și pe sora mea intrând în casă și începând să mă caute. Am auzit cuvântul „Emma?" rostit pe un ton interogativ, venind din fiecare încăpere a casei. Am simțit cum le sporea îngrijorarea din voce de fiecare dată când îmi rosteau numele și nu erau întâmpinați decât de și mai multă tăcere. Curând, a ajuns și mama acasă, vocea ei alăturându-se corului.

Dar îmi era imposibil să răspund. Trebuia să stau acolo și să urmăresc ce se întâmplă, așteptându-l pe Jesse. Era datoria mea de soție. Trebuia să fiu prima care îl observă când avea să ajungă pe uscat.

Când am auzit pe cineva urcând pe acoperiș, am presupus că e tata și m-am gândit: *Bine, acum o să se uite și el.*

Dar era Marie.

Stătea acolo și mă privea cum țineam binoclul la ochi și mă holbam la ocean.

— Bună! mi-a spus.

— Salut!

— Ce faci? m-a întrebat în timp ce se apropia de mine.

— O să-l găsesc.

Am simțit că Marie își pune brațul în jurul umărului meu.

— Nu se poate... Nu o să... meargă, a adăugat.

— Trebuie să-l caut! Nu pot să renunț la el!

— Hai, dă-mi binoclul!

Voiam să o ignor, dar simțeam nevoia să-mi explic logica:

— Jesse s-ar putea întoarce. Trebuie să ne uităm...

— Nu se întoarce!

— N-ai de unde să știi!

— Ba da, știu!

— Pur și simplu nu suporți că nu mai sunt în umbra ta! i-am spus. Pentru că înseamnă că nu mai ești centrul universului. Jesse se va întoarce, Marie. Iar eu voi sta aici și îl voi aștepta până se va întoarce. Pentru că îl cunosc pe soțul meu. Știu cât de incredibil este! Și nu o să-ți permit să mă faci să simt că lucrurile stau altfel doar pentru că îți place când mă simt insignifiantă.

Marie și-a dat capul pe spate, de parcă aș fi lovit-o.

— Trebuie să stau aici și să îl aștept. E datoria mea. De soție.

Când am văzut expresia de pe chipul surorii mele, un amestec de compasiune și frică, mi-am dat seama că mă credea nebună.

Pentru o clipă, m-am întrebat și eu: *O, doamne, chiar sunt nebună?*

— Emma, îmi pare foarte rău! a spus ea în timp ce mă strângea în brațe așa cum o mamă își ține copilul, de parcă eram un singur trup.

Nu eram obișnuită cu genul acesta de soră, genul care îți este și prietenă. Eram obișnuită să am o soră, așa cum unii dintre profesori ne sunt doar profesori și unii dintre colegii de muncă ne sunt doar colegi de muncă.

— Jesse a murit! mi-a zis ea. Nu este pe undeva pe acolo, încercând să vină acasă. Nu mai e. Pentru totdeauna. Îmi pare foarte rău! Foarte, foarte rău!

O clipă, m-am întrebat: *Și dacă are dreptate?*

— Nu e mort! am insistat cu vocea mea tremurândă și aspră. E pe undeva pe colo.

— Ba nu-i acolo. E mort!

O clipă, m-am întrebat: *Să fie oare posibil?*

Și atunci adevărul a năvălit peste mine cu forța unui potop.

Plângeam atât de mult, încât în fiecare zi mă trezeam cu ochii umflați. Nu m-am schimbat de haine timp de trei săptămâni.

Plângeam pentru el, pentru ce pierdusem și pentru fiecare zi din viața mea care îmi mai rămăsese de trăit și pe care trebuia să o îndur fără el.

Mama a trebuit să mă oblige să fac baie. A intrat la duș cu mine, ținându-mi corpul gol sub apă și susținându-mă cu brațele, pentru că nu puteam sta în picioare de una singură.

Lumea părea atât de întunecată, de sumbră și de lipsită de sens! Viața îmi părea atât de inutilă, atât de crudă!

Mă gândeam mereu la felul în care Jesse avea grijă de mine și mă ținea în brațe. Mă gândeam la ce simțeam când mă mângâia pe spate și cum respirația lui era dulce și umană.

Mi-am pierdut speranța, dragostea și toată bunătatea.

I-am spus mamei că vreau să mor.

Am spus-o, deși știam că o rănește s-o audă. Trebuia să o spun, pentru că mă durea îngrozitor să o simt.

Mama a tresărit și a închis ochii, apoi a spus:

— Știu, dar nu poți! Trebuie să trăiești. Trebuie să găsești o modalitate de a trăi.

La șase săptămâni după ce l-am lăsat pe Jesse la aeroport, am ieșit din dormitor, am intrat în bucătărie, unde se aflau părinții mei și stăteau de vorbă, și le-am spus, cu un

calm și o claritate a scopului care îmi lipsise vreme de atâtea săptămâni:

— Vreau să mă întorc în Acton. Nu vreau să mai rămân aici.

Tata a încuviințat cu o mișcare din cap, iar mama a spus:

— Orice ai nevoie...

Nu-mi amintesc cine mi-a împachetat lucrurile sau cine mi-a vândut mașina și mobila. Nu-mi amintesc să fi urcat în avion. Tot ce știu este că, o săptămână mai târziu, am aterizat pe aeroportul Logan.

Acasă.

Emma și Sam

Sau cum să revii în viața cuiva

ATUNCI CÂND PIERZI PE FIINȚA PE CARE O IUBEȘTI, este greu să-ți imaginezi că te vei mai simți bine vreodată. Că într-o zi vei reuși să fii pur și simplu binedispus, pentru că vremea este frumoasă sau chelnerița de la cafeneaua de pe colț și-a amintit comanda ta.

Dar se întâmplă.

Dacă ai răbdare și lucrezi la asta.

Începe atunci când respiri din nou aerul din Massachusetts. Sufletul tău se reîncarcă extrem de ușor când vezi alei de cărămidă și gresie în Boston sau când intri pe aleea părinților tăi și te muți din nou în vechiul tău dormitor.

Puterea ta emoțională devine din ce în ce mai puternică pe măsură ce dormi în patul copilăriei, mănânci la micul-dejun clătitele pregătite de mama ta și te ascunzi de cea mai mare parte a lumii.

Îți petreci tot timpul urmărind Travel Channel și te plictisești în așa hal, încât iei un roman din teancul de cărți din dormitor, cărțile pe care ți le-au dăruit părinții de-a lungul anilor, iar până acum ai refuzat să le deschizi.

O citești pe una dintre ele până la sfârșit, doar pentru a afla că soțul moare. Arunci cartea, spărgând lampa de pe noptieră.

Când mama se întoarce acasă în seara aceea, îi povestești ce s-a întâmplat. Îi ceri cărți în care nu moare nimeni.

Două zile mai târziu, îți găsești ambii părinți în living cu un morman de romane pe măsuța de cafea. Le răsfoiesc pe fiecare în parte, asigurându-te că toate personajele trăiesc până la sfârșit. În seara aia, ai un nou teanc de cărți, și o deschizi pe prima, încrezătoare că nu te va distruge.

Este pentru prima dată după foarte mult timp când te simți în siguranță.

Marie află că va avea gemene identice. Ai vrea să le cumperi salopete asortate, dar nu te înduri să pleci de acasă. Le comanzi online pentru a i le trimite. Când site-ul îți cere un mesaj pentru cadou, știi că ar trebui să o feliciți și să folosești o mulțime de semne de exclamare, dar nu te simți în stare. Nu poți să invoci entuziasmul și să te lași cuprinsă de el, nici măcar nu te poți convinge să-l simulezi în scris. În schimb, tastezi: „Pentru nepoțelele mele."

Mama vine acasă cu o nouă lampă pentru noptiera ta, una concepută pentru citit. Este genul acela care se ridică de la bază și îți atârnă peste cap, plutind deasupra paginilor. Ai citit trei cărți din teanc în săptămâna aia, la lumina care intră prin fereastră în timpul zilei și la lumina lămpii noaptea.

Nepoțelele tale vin în sfârșit pe lume. Sophie și Ava. Le ții în brațe. Sunt frumoase. Te întrebi cum naiba Marie a căpătat tot ce și-a dorit vreodată, iar tu... tu ai ajuns în situația asta. Știi bine, chestia pe care o faci se numește autocompătimire. Nu-ți pasă.

Olive vine cu avionul de la Chicago să te vadă. Toată lumea presupune că va sta la părinții ei, dar simți o ușurare imensă când îți spune că ar prefera un pat improvizat pe podeaua camerei tale. Nu te întreabă cum te simți, pentru că știe că pentru așa ceva nu există un răspuns. În schimb, îți

mărturisește că are de gând să renunțe la cofeină și te face să o ajuți să îl urmărească pe Facebook pe bărbatul cu care tocmai a început să se vadă. Te simți mai puțin singură când e și ea aici, ceea ce reprezintă o amânare binevenită de la singurătatea zdrobitoare cu care te lupți aproape tot timpul. Când își face bagajele pentru a se întoarce la Chicago, glumești că mergi cu ea și că o să te ascunzi în compartimentul de deasupra capului. „Probabil că încă nu îți dai seama de asta, dar locul ăsta îți face bine."

Într-o zi, amintirile care bântuie fiecare colțișor al orașului și al casei, cele legate de locul unde tu și Jesse v-ați cunoscut și v-ați îndrăgostit, adolescenți fiind, devin oarecum ușor de controlat și de gestionat. Așa că te aventurezi afară.

Te duci la librăria familiei tale.

Îți dai seama că nu ești pregătită pentru a petrece o zi întreagă afară din casă când cedezi lângă colțul lui Shel Silverstein[1] pe care Marie l-a aranjat în spate.

Nici măcar nu știi de ce cedezi. Nimic din ceea ce-l privește pe Shel Silverstein nu îți amintește de Jesse. Cu excepția faptului că Shel Silverstein a scris despre ce înseamnă să fii în viață, iar tu simți că nu mai ești vie de mult. Pentru că Jesse nu mai este. Simți că ai încetat să mai trăiești în clipa în care a dispărut el. Simți că restul zilelor tale sunt o pierdere de vreme până când îți va suna și ție ceasul.

Știi că singurul lucru pe care îl poți face este să urci pe scaunul pasagerului din mașina tatălui tău și să-l lași să te conducă acasă și să te bage în pat.

Apoi simți că devii mai puternică în acel pat, ca și cum îți storci lacrimile, eliminând durerea. Îmi imaginezi că prin vene nu îți curge sânge, ci amărăciune, iar lacrimile care ți

[1] Sheldon Allan Silverstein (1930–1999), scriitor, poet, caricaturist, compozitor și dramaturg american (n. tr.).

se rostogolesc pe obraz sunt durerea însăși. Îți imaginezi că aceasta îți părăsește corpul și este absorbită de saltea.

Te trezești într-o dimineață, simțindu-te uscată și complet goală, atât de goală, încât, dacă te-ar lovi cineva, ar suna a sec.

Sec și gol sunt moduri cumplite de a te simți atunci când ești obișnuită să ai sufletul plin de bucurie. Dar nu e chiar atât de rău când ești obișnuită să ai sufletul plin de durere.

Sec pare că e de bine.

Gol pare un început.

Ceea ce este frumos, pentru că de prea mult timp te simți ca și cum ai ajuns la capătul drumului.

Le ceri părinților tăi un pat nou. Simți că te porți copilărește făcând asta. Dar nu ai bani pentru că de mult nu ai mai pus mâna pe un subiect bun și ai renunțat să lucrezi la blog.

Părinții tăi nu înțeleg de ce le ceri așa ceva, iar tu parcă nu prea poți să le explici. Spui doar „Acesta este pătat". Dar ce vrei să spui de fapt este că simți că patul acesta ți-a absorbit suferința. Știi că sună nebunește, dar ești încredințată că durerea ta este în saltea, iar tu nu vrei să o absorbi înapoi.

Îți dai seama că așa ceva nu este chiar simplu. Dar pare.

Două săptămâni mai târziu, ai o saltea nouă și o somieră. Îți privești tatăl cum o leagă pe cea veche de camionul unui prieten. Îl urmărești cum se îndreaptă cu mașina spre groapa de gunoi.

Te simți mai bine. Mai liberă.

Îți dai seama că treaba asta poartă un nume: superstiție.

Ești împăcată cu asta.

Știi că nu te vei elibera niciodată de amărăciune. Știi că este ceva cu care trebuie să înveți să trăiești, ceva pe care să îl gestionezi.

Începi să înțelegi că amărăciunea este cronică. Că este vorba mai degrabă de remisie și recidivare decât de

vindecare. Ce înseamnă asta pentru tine? Că nu poți să aștepți, pur și simplu, să se termine. Trebuie să te miști prin ea, ca și cum ai înota într-un vârtej.

Spre sfârșitul concediului de maternitate al lui Marie, părinții tăi sunt doborâți de o toxiinfecție alimentară. Nu are cine să deschidă librăria. Te oferi să o faci tu. Ei îți spun că nu e nevoie. Că îl pot ruga pe unul dintre vânzători. Le spui că ai totul sub control.

Când părinții îți mulțumesc, îți dai seama că ți-a fost dor de sentimentul că cineva se poate baza pe tine. Îți amintești mândria de a fi util.

Te trezești, faci un duș și urci în mașină. Când introduci cheia în ușa librăriei, îți dai seama că Jesse a plecat, dar poate că viața ta este încă aici. Poate că poți face ceva cu ea.

Cu trei zile înainte de întoarcerea lui Marie la librărie, aceasta își anunță părinții că nu vrea să revină la muncă. Ochii îi înoată în lacrimi. Le spune că îi pare rău că i-a dezamăgit, dar vrea doar să stea acasă, cu bebelușii ei. Cică nu poate să își imagineze cum ar fi să petreacă timp îndelungat departe de ei. Părinții tăi sunt prinși cu garda jos. Se regrupează rapid și o susțin în decizia ei.

În noaptea aceea, o auzi pe mama ta consolându-ți tatăl și spunându-i că librăria nu trebuie să îți rămână ție sau lui Marie. O auzi spunându-i că va fi bine.

A doua zi, încep să caute un nou manager de magazin.

Știi ce trebuie să faci!

La lăsarea serii, îi rogi să se așeze în jurul mesei din bucătărie și le ceri să îți încredințeze ție slujba. Când te întreabă dacă ești sigură că asta vrei să faci, le spui că ești, dar adevărul se află undeva în zona gri dintre da și nu.

Surprinși, dar mulțumiți, părinții tăi sunt de acord, spunând că nimic nu i-ar face mai mândri.

Acum, ai un loc de muncă. Și apoi, încet-încet, zi de zi, clipă de clipă, într-un ritm de melc, găsești din nou un scop în viață.

Este chiar acolo, la Blair Books, locul din care ai vrut să fugi toată viața. Este în colțul de lectură al copiilor și în magazia dezordonată. Se află pe masa de prezentare organizată în partea din față a magazinului, dar și în coșul cu chilipiruri din spate. Te uiți la semnele de carte. Acelea care spun „Călătorește prin lume citind o carte".

Tu ai văzut deja lumea.

Marie și Mike le aduc pe fete la cină într-o duminică și, chiar înainte de desert, Mike menționează în treacăt că au o întâlnire cu un ORL-ist marți. În noaptea aceea, îți auzi părinții spunând că era și timpul. Îți dai seama că petreci atât de puțin timp cu nepoțelele tale sau cu sora ta, încât nu ai remarcat că gemenele au încetat să mai răspundă atunci când sunt strigate pe nume sau se aud zgomote puternice.

Te hotărăști să o suni pe Marie după programare. O să fii o soră atentă. O să fii o mătușă bună.

Marie răspunde la telefon în lacrimi, dar reușești să îți dai seama ce se întâmplă.

Nepoțelele tale surzesc.

Asta are ceva de-a face cu o genă numită conexina 26.

În seara aceea, mergi acasă la Marie și îi duci ceea ce adorai tu să primești într-o zi proastă. Îi duci cola dietetică și înghețată Ben & Jerry's. Iei cu aromă de nucă de cocos și ciocolată, pentru că știi că batonul de ciocolată preferat este Almond Joy. Ea pune înghețata în congelator și lasă cola dietetică pe blat. Te strânge în brațe cu atâta putere, încât crezi că ți-ar putea lăsa o urmă. O ții strâns și îi îngădui să plângă.

Te muți din casa părinților tăi într-o garsonieră în Cambridge. Spui că te muți pentru că vrei să locuiești într-o casă din cărămidă, dar adevărul este că te muți pentru că Olive este de părere că a venit vremea să cunoști și alți oameni. Orice fel de oameni. Oameni noi.

La cinci luni după ce ai primit slujba de manager, stai de vorbă cu părinții tăi și le propui să vindeți cărți electronice și e-readere. Schițezi strategia de vânzare. Când îți spun că ești grozavă la meseria ta, începi să plângi și ți se face dor de Jesse. Momentele fericite sunt cele mai rele, atunci durerea este crâncenă. Dar te întorci la muncă și, când pui capul pe pernă în seara aceea, te gândești că a fost o zi reușită.

La un moment dat, un vechi prieten din facultate al tatălui tău intră în magazin căutându-l, dar acesta din urmă nu este acolo. Omul își dă seama că tu ești managerul și te întreabă cum te cheamă. Spui că ești Emma Lerner, iar bărbatul se încruntă. Colin, zice el, și-a dorit întotdeauna ca librăria să fie preluată de una dintre fetele lui. Îi zici că tu ești una dintre fete. Omul îți cere scuze pentru greșeală.

Marie și Mike cumpără o casă la doi pași de părinții tăi. Mike va trebui să facă naveta ca să ajungă la magazinele cu articole sportive, dar Marie crede că este important să fie lângă părinții tăi.

După ce s-a instalat, o suni și o întrebi dacă dorește să participe la un curs dedicat limbajului semnelor, alături de tine, la Boston. Îi spui că te entuziasmează ideea de a învăța să vorbești cu ajutorul mâinilor. Ea este de acord și este pentru prima dată când acceptă să facă ceva în afara casei fără copiii ei. După câteva săptămâni, îți dai seama că tu reprezinți întreaga viață socială a surorii tale.

Într-o zi, după curs, Marie te întreabă dacă nu vrei să mai rămâneți în oraș și să luați prânzul. O duci la un restaurant

mongol, unde dai peste fratele mai mare al lui Jesse, Chris. Îl saluți, faci schimb de amabilități și ești surprinsă să constați că nu plângi.

În timp ce tu și Marie vă întoarceți, ea te întreabă dacă te simți bine. În timp ce îi explici cum te simți, ideea te lovește cu forța unei tone de cărămizi. Ani la rând, oamenii ți-au spus: „Fie ca amintirea lui să-ți fie o binecuvântare!"

Îți dai seama, în sfârșit, că exact asta este.

Ești mai fericită că l-ai cunoscut decât tristă că l-ai pierdut.

Te întrebi dacă durerea este mai puțin cronică decât crezi. Dacă remisia poate dura ani.

Te duci într-o zi la coafor, iar coafeza te întreabă dacă te-ai gândit vreodată să îți faci șuvițe. Îi spui să îți facă. Atunci când ieși din salon, te simți de milioane. Începi să-ți faci și alte programări.

Părinții tăi se pensionează parțial și îți dau ție librăria. Ești așa de mândră, de fericită, de dornică să o preiei, încât te hotărăști să revii la numele de dinainte de căsătorie! Ești o Blair. Nu ai fost niciodată mai mândră că ești o Blair. În ziua în care îți sosește noul permis auto, plângi și te uiți la cer, ca și cum Jesse ar fi acolo, și spui:

— Asta nu înseamnă că nu te iubesc. Înseamnă doar că îmi place de unde vin.

Când Marie află că librăria ți-a fost dată ție, se supără. Te acuză că i-ai șterpelit-o. Îi spui că doar ai ridicat mingea pe care a lăsat-o ea să pice. Izbucniți amândouă. Ea țipă, țipi și tu. Înfuriată, îți strigă:

— O, te rog! Știm cu toții că tu ești favorita. Domnișoara Perfecțiune Întruchipată Emma, care face totul exact așa cum își doresc mama și tata.

Începi să râzi. Pentru că e din cale afară de absurd.

Apoi îți dai seama că este adevărat.

Ai devenit persoana care și-au dorit ai tăi mereu să fii și ai făcut-o aproape în întregime din întâmplare.

Nu credeai că vrei să lucrezi cu cărți, să locuiești în Massachusetts sau să fii aproape de sora ta. Dar se dovedește că o faci.

Asta te face fericită.

Și apoi îți spui: *Stai, nu, nu e corect! Nu pot fi fericită.*

Pentru că nu-l ai pe el. El nu mai este. Nu poți fi fericită, nu?

Și apoi te oprești și te întrebi cu adevărat: *Sunt fericită?*

Și îți dai seama că s-ar putea să fii.

Îi ceri scuze lui Marie. Îți cere și ea scuze. Spune „Am fost o idioată" în limbajul semnelor. Râde.

Mai târziu, o întrebi dacă îl trădezi pe Jesse simțindu-te bine și plăcându-ți viața de acum. Ea spune doar:

— Nu, sub nicio formă! Asta e tot ce și-ar dori pentru tine. Exact ce și-ar dori.

Crezi că s-ar putea să aibă dreptate.

Îți scoți verigheta și o pui într-un plic cu pozele și scrisorile voastre de dragoste. Nu o să renunți la ea niciodată, dar nu e nevoie să o porți.

Te întorci la coafor și o întrebi pe coafeză dacă ea crede că ți-ar sta bine cu o coafură pixie. Spune că ai arăta grozav. Ai încredere în ea. Te duci acasă, proaspăt tunsă, și nu ești sigură ce să înțelegi din ce ți se întâmplă.

Apoi te vede Marie și îți spune că arăți ca o vedetă de cinema, iar când te uiți din nou în oglindă, cam înțelegi ce vrea să spună.

Șase luni mai târziu, te hotărăști să mergi la cursuri de pian.

Și apoi, prin simplul fapt că intri într-un magazin de muzică, începi o nouă viață.

AŞ FI PUTUT ÎNCEPE PRIN A ÎNCERCA SĂ IAU LECȚII DE pian, însă am decis să plonjez cu capul înainte în necunoscut. Voiam să am ceva de făcut acasă cu mâinile. Aveam de ales între pian și gătit, și, ei bine, gătitul părea că face murdărie.

Așa că am găsit un magazin cu instrumente muzicale second-hand în Watertown și am condus într-acolo într-o duminică după-amiază.

S-a auzit un clinchet când am intrat pe uși, care s-au închis repede în spatele meu. Magazinul avea miros de piele. Peste tot erau șiruri de chitare. Am găsit un stand cu reviste și l-am răscolit vreme de un minut, nesigură ce anume căutam de fapt.

Brusc, m-am simțit inconfortabil și complet scoasă din elementul meu. Habar n-aveam ce întrebări să pun sau cui să i le adresez.

Stând acolo, înconjurată de un saxofon, trompete și o mulțime de instrumente pe care nici nu știam să le numesc, mi-am dat seama că sunt depășită de situație. Eram tentată să renunț, să fac stânga-mprejur și să mă duc acasă. M-am îndepărtat un pic de reviste și m-am izbit de două tobe de

bronz. Acestea au scos un zgomot specific când le-am lovit din greșeală una de alta. Le-am îndreptat și m-am uitat în jur să văd dacă mă observase cineva.

La câțiva metri mai încolo era un vânzător. Și-a ridicat privirea la mine și mi-a zâmbit.

I-am zâmbit și eu timid și m-am întors la reviste.

— Bună! m-a salutat vânzătorul, care acum stătea chiar lângă mine. Ești timpanistă?

Mi-am ridicat privirea spre el și am văzut în ochii lui că mă recunoaște în același timp în care îmi pica și mie fisa.

— Sam? l-am întrebat.

— Emma Blair! a exclamat surprins.

— O, Doamne! Sam Kemper! Nici măcar nu... Nu te-am mai văzut de...

— Zece ani sau poate chiar mai mult. Uau... Arăți grozav!

— Mulțumesc! Și tu la fel!

— Ce mai fac părinții tăi?

— Bine! i-am răspuns. Foarte bine!

Preț de câteva secunde, am rămas tăcuți, timp în care l-am privit, surprinsă de cât de mult se schimbase. Am încercat să-mi amintesc dacă ochii lui fuseseră mereu atât de uimitori. Erau de un cafeniu cald și păreau atât de amabili și de răbdători, de parcă priveau totul cu nesfârșită compasiune. Sau poate pur și simplu proiectam pe chipul lui ceea ce îmi aminteam despre el.

Nu era nicio îndoială totuși că devenise un bărbat atrăgător. Acum fața îi era un pic mai colțuroasă și căpătase personalitate.

Mi-am dat seama că mă holbam.

— Acum cânți la timpane? m-a întrebat Sam.

M-am uitat la el de parcă ar fi vorbit franceză.

— Poftim? am îngăimat.

A arătat spre tobele de bronz din spatele meu.

— Te-am văzut lângă timpane. M-am gândit că poate ai început să cânți la așa ceva.

— Oh! am exclamat. Nu! Nu! Doar mă știi. Nu cânt. Vreau să spun, cu excepția momentului în care ne-au pus să învățăm „Mary Had a Little Lamb" de pe casetofon, dar nu cred că se pune.

Sam a râs.

— Nu este ca și cum ai cânta la timpane, dar cred că se pune.

— Nu putem cânta cu toții la un miliard de instrumente sau la câte cânți tu, i-am replicat. Șase, nu?

Sam a zâmbit timid.

— De fapt, de atunci am mai învățat să cânt la câteva. Totuși, în cazul celor mai multe dintre ele, sunt la nivel de amator.

— Iar eu am doar casetofonul. Oh! am exclamat deodată, amintindu-mi. Am cântat și la cinele pentru degete în clasa a patra, la un concert de sărbători. Așadar, sunt două!

A râs iar.

— Atunci, ești o expertă! Eu ar trebui să îți pun ție întrebări!

Am intrat în jocul lui, prefăcându-mă un geniu umil.

— Bine, să cânți la cinele pentru degete nu e cine știe ce treabă complicată. Ai nevoie doar de o pereche de cinele care să ți se potrivească pe degete și, când le lovești, să facă un soi de clinchet.

Mi-am lovit cu entuziasm degetele arătătoare pentru a-i arăta.

— Să cânți la instrumentul ăsta e, într-adevăr, o chestiune de încredere.

Sam a râs din nou. Mereu mă făcuse să mă simt de parcă aş fi fost cea mai amuzantă persoană din încăpere.

— Şi de acolo, doar cerul este limita, i-am spus. Cunosc o fată care a început la cinele pentru degete, iar acum cântă la cinele propriu-zise.

Am început să mă simt uşor stânjenită, ca şi cum, doar pentru că el râsese, luasem asta drept permisiune pentru a face un număr de stand-up comedy. Dar el a râs din nou. A râs din toată inima, iar anxietatea mea s-a risipit.

— De fapt, toate astea sunt o minciună. Adică, am cântat la cinele, dar... mă gândesc să învăţ pian. Prin urmare, iată de ce stau în mijlocul acestui magazin, părând cu adevărat derutată.

— Ah! a făcut el, dând din cap. Păi, dacă vrei părerea mea...

— Da! am spus. Părerea ta este chiar cea pe care mi-o doresc.

El a zâmbit.

— Atunci cred că ar trebui să iei una dintre orgile PSR Yamaha din spate, de lângă tobe. Sunt doar 61 de clape şi nu sunt ponderate, dar, dacă eşti la început sau nu eşti cu adevărat sigură că vei face din asta o pasiune pentru tot restul vieţii, cred că e o prostie să cheltuieşti 400 de dolari pe o claviatură. E doar părerea mea.

— Nu, e un sfat grozav! Vrei să-mi arăţi despre ce e vorba?

— O! a exclamat, de parcă ar fi fost surprins că îl ascult. Sigur! Cred că au una în spate.

S-a întors şi s-a îndreptat spre spatele magazinului. L-am urmat.

— Încă mai cânţi des la pian? l-am întrebat.

A dat din cap şi mi-a aruncat în fugă o privire.

— De amuzament, da! a răspuns și s-a oprit la o orgă neagră de pe un stativ. Asta ar fi probabil grozavă pentru tine.

Am apăsat câteva clape. N-au scos niciun zgomot, cu excepția bocănitului anost al clapei lovind placa de susținere.

— Nu cred că-i conectată, a spus Sam.

— Da, corect, are sens!

M-am simțit jenată că încercasem să cânt la o orgă deconectată, acesta fiind probabil cel mai stânjenitor moment din ultimele câteva luni, când un client îmi atrăsese atenția că am fermoarul desfăcut.

— Cât face?

— A, ăăă...

S-a aplecat să se uite pe etichetă, după preț. Era cam jumătate din cât presupusesem că aveam să cheltuiesc.

M-am hotărât să profit și să o achiziționez.

— OK, o iau!

A râs.

— Vorbești serios?

— Da! Trebuie să începi de undeva, nu?

— Bănuiesc că da.

O vreme, asupra noastră s-a pogorât tăcerea.

— Uau! am exclamat. Nu-mi vine să cred că te-am întâlnit!

— Știu! Ce șanse erau?

— Păi, dacă locuim amândoi în același oraș, cred că destul de mari.

A râs iar.

— Credeam că ești pe undeva prin California.

Am dat din cap, nesigură cât de multe știa Sam.

— Adică, știi...

A dat din cap cu seriozitate și a adăugat cu glas firav:

— Da! Știu ce zici!

Și în clipa aceea mi-am dat seama că știe tot, iar impulsul meu a fost să mă îndepărtez de el cât mai repede.

— Părinții mei vor fi foarte fericiți să audă că te descurci bine, i-am spus. Mulțumesc pentru ajutor, Sam! Mă bucur că te-am văzut!

Am întins mâna și am observat că Sam era surprins de felul în care puneam punct acestei conversații.

— A, da, sigur! a îngăimat.

Apoi m-am scuzat și m-am îndreptat către casa de marcat.

— Te-a ajutat cineva cu achiziția ta de astăzi? m-a întrebat femeia din spatele tejghelei în timp ce îmi returna cardul de credit.

— Hmm? am bolborosit.

Am luat cardul și l-am așezat înapoi, la locul său din portofel.

— Te-a ajutat vreun agent de vânzări să te decizi cu privire la achiziția de astăzi? m-a întrebat.

— Oh! M-a ajutat Sam. A fost grozav!

— Sam?

— Da!

— Nu avem niciun angajat pe nume Sam.

Pentru o clipă, m-am gândit că poate ajunsesem într-o poveste cu fantome.

— Sam Kemper, i-am spus femeii. Tocmai m-a sfătuit să iau această orgă.

Femeia a clătinat din cap, nesigură despre ce naiba vorbeam.

M-am întors, mi-am mutat privirea de la stânga la dreapta, apoi m-am ridicat pe vârfuri pentru a vedea mai bine, însă nu l-am zărit pe nicăieri. Începeam să mă simt de parcă o luasem razna.

— Cam 1,80 metri înălțime, cămașă neagră, un început de barbă...

Casiera s-a uitat la mine de parcă ar fi avut habar despre cine vorbesc. Am dat înainte cu descrierea:

— Ochi foarte frumoși?

— Gata, știu despre cine vorbești!

— Grozav!

— Tipul ăla nu lucrează aici, mi-a zis vânzătoarea.

— Ce vrei să spui, că nu lucrează aici?

— Este client. Vine des totuși.

Am închis ochii și am oftat. În tot timpul ăsta vorbisem cu el de parcă era vânzător!

— Greșeala mea! am exclamat. Sunt o idioată!

Ea a început să râdă.

— Nu-ți face griji! a zis femeia și mi-a dat bonul. Ai nevoie de ajutor pentru a duce chestia asta la mașină?

— Hmm...

M-am uitat la orgă și am hotărât că mă descurc singură.

— Cred că e în regulă! Mulțumesc!

Am luat orga și m-am îndreptat spre ușă, căutându-l din priviri pe Sam. Am ajuns în fața magazinului când l-am văzut. Cobora scările.

— Sam! l-am strigat.

— Emma! mi-a răspuns, rostindu-mi numele cu aceeași inflexiune pe care o folosisem eu.

— Încă ești aici! M-am gândit că poate plecaseși.

— Eram sus. M-am uitat la cele cu coadă scurtă.

Desigur, am avut nevoie de ceva timp să-mi dau seama că cele cu coadă scurtă nu erau un sortiment de bomboane.

— O, uau, cumperi un pian cu coadă scurtă! am spus, lăsând o clipă orga jos. Încă o dovadă că nu lucrezi aici!

A zâmbit.

— Îmi pare atât de rău că am presupus că lucrezi ca vânzător! Cred că m-am gândit că ai lucrat la magazinul nostru și... Oricum, tocmai m-am făcut de râs când am mers la casă și am încercat să îți dau comision pentru achiziția mea.

A izbucnit în râs.

— Știi, am bănuit că ai impresia că lucrez aici, dar nu eram sigur cum să lămuresc lucrurile fără să...

— Mă faci să mă simt prost?

A râs iar.

— Oarecum.

— Ei bine, oficial mă simt prost.

— Nu, nu! Mi-a făcut plăcere să te ajut! Nu te mint! Îmi pare foarte bine să te revăd!

Sinceritatea cu care mă privea era dezarmantă, iar eu nu prea eram sigură dacă îmi plăcea sau ba. Mă gândeam că poate că da.

— Îți datorez mulțumiri. Mi-ai fost de mare ajutor!

— Ai nevoie de lecții? m-a întrebat. Dacă ai vrea, aș putea... să te învăț. Aș fi bucuros să o fac. Să îți arăt câteva lucruri, cât să te ajut, poate, să pornești.

M-am uitat la el, neștiind ce să răspund.

— Sau dacă nu asta, poate ai vrea să ieșim la un moment dat să bem ceva.

Când mi-am dat seama ce se întâmplă, m-am simțit ca și cum aș fi fost lovită de un val. Dar nu unul dintre acele valuri mici care îți scaldă picioarele și îți udă partea de jos a blugilor în timp ce te plimbi pe plajă. Mai degrabă genul de val de care ai parte atunci când ieși din apă, te afli cu spatele la ocean, iar el apare pur și simplu de nicăieri și te lovește cu putere.

— O, Doamne! am exclamat, uluită. Mă inviți în oraș la o întâlnire?

Am văzut cum lui Sam îi cad umerii și am remarcat o urmă de dezamăgire pe chipul lui înainte de-a o ascunde.

— Am încercat să fiu relaxat și subtil în privința asta. Poate ca la una dintre întâlnirile în privința cărora niciunul dintre noi nu este sigur că este o întâlnire, a spus, apoi a clătinat din cap. Au trecut peste zece ani și sunt la fel de tântălău ca odinioară, așa-i?

Am simțit că mă îmbujorez, iar îmbujorarea meu l-a făcut și pe el să se îmbujoreze.

— Îmi pare rău! s-a scuzat. Tocmai am încheiat o relație foarte lungă, așa că mi-am cam ieșit din mână. S-ar putea să nu-ți vină a crede, dar, când eram la facultate, mă pricepeam să stau de vorbă cu fetele. După cum spune întotdeauna tata, fii direct, dar...

S-a uitat la mine de parcă tocmai mi-ar fi dezvăluit un secret îngrozitor. Și-a dus mâna la față și a început să își ciupească puntea nasului.

— Cumva tocmai am recunoscut că îi cer tatălui meu sfaturi în privința întâlnirilor? m-a întrebat, fără a-și schimba expresia.

Am râs. Un râs discret. Un râs care voia să spună „Da, ai făcut-o, dar este în regulă".

În clipa aceea, mi-am amintit cât de mult îmi plăcuse întotdeauna de el.

Îmi plăcea de el.

Sam era *drăguț*. Și *dulce*. Și credea că sunt *amuzantă*.

— E-n regulă! l-am liniștit Uite cum stă treaba! Eu am crezut că ești vânzător. Tu îți întrebi tatăl cum să agăți femeile. Suntem un fel de Stan și Bran ai interacțiunii sociale.

A râs. Părea atât de ușurat!

Voiam să-l văd din nou. Acesta era adevărul. Voiam să-mi petrec mai mult timp cu el. Voiam să fiu în preajma lui.

— Ce zici de asta? Tu mă înveți „Chopsticks", iar eu îți fac cinste cu o bere! i-am propus.

— Ei bine, dacă vrei doar „Chopsticks", am o idee și mai bună!

L-am privit, gata să îi aud sugestia.

Mi-a luat orga, iar eu l-am urmat în timp ce mă conducea în sus pe trepte. Scara șubredă și strâmtă ducea într-o încăpere plină de instrumente uriașe. Câteva piane verticale, o harpă și un violoncel. M-a condus spre un elegant pian negru cu coadă scurtă. Mi-a pus orga jos, apoi s-a așezat la pian, bătând ușor cu palma pe locul de lângă el de pe bancă. M-am așezat și eu.

S-a uitat la mine și și-a așezat mâinile delicat pe clape.

Apoi s-a aplecat și a început să cânte „Chopsticks".

Am privit cum îi zburau mâinile pe clape, știind parcă din instinct ce să facă. Avea mâini frumoase, puternice, dar blânde. Unghii scurte și curate; degete lungi și subțiri. Știu că, uneori, femeile spun că le place ca bărbații să aibă calusuri și degetelor noduroase, ca duritatea bărbatului să i se vadă în palme. Dar, privind mâinile lui Sam, am stabilit că acel mod de gândire este greșit. Îmi plăcea că mâinile lui erau agile și aveau o anume eleganță. M-am trezit privindu-l mai sus de încheieturi, spre brațe și umeri.

Urmărindu-l pe Sam cum cânta la pian, amintindu-mi cât de priceput, cât de talentat, cât de îndemânatic e, m-am trezit întrebându-mă ce altceva ar mai putea face cu mâinile.

Crezi că știi cine ești, crezi că ai identitatea ta bine stabilită, ascunsă într-o cutie numită „eu", iar apoi îți dai seama că ești atrasă de muzicieni – acel „îndemânatic" ți se pare sexy – și trebuie să regândești tot ce știi despre tine.

Sam s-a oprit din cântat.

— Bine, acum e rândul tău!

— Al meu? am îngăimat. Să cânt aia? Nici măcar nu știu de unde să încep!

A apăsat pe o clapă albă din fața mea. Conștiincioasă, mi-am pus arătătorul pe ea.

— Încearcă cu degetul ăsta! mi-a indicat în timp ce îmi trăgea degetul mijlociu pe clapă.

Am încuviințat cu o mișcare din cap.

— Acum, apasă clapa așa!

A apăsat apoi o altă clapă într-un ritm anume, de șase ori la rând.

Așa că am făcut același lucru cu clapa mea.

— Și acum atinge-o pe aceasta! a spus, arătând spre alta.

I-am urmat instrucțiunile așa cum îmi arătase. Trebuia să mă uit la clape, dar jumătate din timp m-am holbat la el. M-a prins o dată sau de două ori, iar eu mi-am întors capul înapoi spre degete și clapele aflate sub ele.

Cântam încet și complet lipsit de melodicitate. Degetele mele ezitau, iar apoi se mișcau prea repede, oarecum panicat și agitat. Dar puteam să recunosc vag un model în propriile mișcări.

Corpul lui s-a lipit de al meu în timp ce stăteam pe bancă. Îmi tot atingea mâinile.

— În regulă! a spus. Acum crezi că o poți face repede? Eu cânt cealaltă parte.

— Sigur! Da, am înțeles!

Mi-am sprijinit degetul pe prima clapă. Sam și-a pus mâna, blând, pe cea chiar de sub ea.

— La trei, a zis. Unu... Doi... Trei...

Mi-am atins clapa mea.

El a atins-o pe al lui.

Și asta a fost:

La La La La La La La La La La La La La La La La La La La.

„Chopsticks".

Cântam de doar câteva secunde înainte să epuizez toate notele pe care le știam. Cuprinsă de timiditate, mi-am tras mâinile înapoi în poală. O parte din mine spera că Sam avea să continue să cânte. Dar nu a făcut-o. Și-a oprit mâna, sprijinind-o ușor pe clape. M-a privit.

— Acum, că știi „Chopsticks", a spus, să mergem să luăm o bere!

Am râs.

— Ești mai subtil decât crezi.

— Tatăl meu spune că e foarte bine este să fii perseverent, a glumit el.

Părea încrezător. Optimist.

M-am gândit preț de o clipă la asta.

M-am gândit cât de frumos ar fi să comand un cocktail și să stau de vorbă cu cineva care e nu doar un bărbat frumos, ci și un vechi prieten.

Dar, în timp ce Sam mă privea, așteptându-mi răspunsul, am simțit dintr-odată un sentiment profund de frică. Frică adevărată.

Asta nu urma să fie o cină cu un vechi prieten.

Urma să fie o întâlnire.

Nu puteam să mă arunc în așa ceva.

M-am uitat la zâmbetul lui Sam. Se stingea pe măsură ce îmi tot aștepta răspunsul.

— Rămâne pe altădată! i-am spus. E OK?

— Da! a zis, scuturând din cap. Absolut! Desigur!

— Chiar vreau, am adăugat pe un ton care se voia a-l liniști.

— Nicio problemă, am înțeles.

— Am o chestie...

— Nu îți face griji!

— Îți dau numărul meu! am adăugat, dorindu-mi ca el să știe că vreau să-l văd din nou, că mă *interesează*. Și poate ieșim împreună weekendul viitor.

A zâmbit și mi-a dat telefonul lui.

M-am sunat, așa că numărul lui a apărut și pe mobilul meu. I-am dat telefonul înapoi.

— Ar trebui să plec, am completat. Dar vorbim curând?

— Da! E perfect!

— Mă bucur că te-am văzut!

— Și eu, Emma. Serios!

A întins mâna, iar eu i-am apucat-o. Ni le-am strâns, iar apoi le-am lăsat să mai rămână împreunate o clipă. Efectul a fost undeva între o strângere și o ținere.

În timp ce mă întorceam la apartamentul meu, cu o orgă în spate și numărul lui Sam în telefon, m-am trezit întrebându-mă dacă aș fi putut să fiu cu cineva ca Sam, dacă Sam ar fi putut însemna ceva pentru mine.

Ținusem întotdeauna la el, îmi păsase tot timpul de el. Și poate că era timpul să ies la o întâlnire cu un tip drăguț. Unul care fusese întotdeauna bun cu mine și căruia aș fi putut chiar să-i fi spus „da" în vremea liceului dacă lucrurile ar fi stat altfel.

Lucrurile bune nu așteaptă până ești tu gata. Uneori vin înainte, când aproape ești acolo.

Și m-am gândit că, atunci când se întâmplă acest lucru, există posibilitatea să le lași să treacă, asemenea unui autobuz care nu îți este destinat. Sau te *poți* pregăti.

Așa că m-am pregătit.

M-AM GÂNDIT LA ASTA TOATĂ NOAPTEA. M-AM SUCIT și m-am răsucit pe toate părțile. Și apoi, în dimineața următoare, în drum spre librărie, i-am trimis un mesaj lui Sam:

Ieșim să bem ceva vineri, în jur de 19.30? Undeva, în Cambridge? Tu alegi unde!

Era înainte de nouă. Nu mă așteptam să răspundă.

Dar telefonul m-a anunțat imediat:

McKeon este pe Avery Street?

Și iată!

Aveam o întâlnire!

Cu Sam Kemper.

Niciodată nu mai simțisem atâta entuziasm, dar și atâta rău de la stomac în același timp.

Ce urma să fac dacă începeam să nutresc sentimente pentru cineva?

Poate că nu avea să fie Sam. Poate că avea să se întâmple peste ani buni.

Dar atunci când îți dai seama că vrei dragoste în viața ta înseamnă că ești dispus să o lași să *intre*.

Și asta presupunea că trebuia să-l las pe Jesse să *plece*.

Nu m-am putut gândi la niciun alt mod de-a o face, de-a procesa asta decât exprimând-o în cuvinte. Așa că, în seara aceea, după ce m-am întors de la muncă, m-am așezat pe canapea, am luat o bucată de hârtie și un pix și am scris o scrisoare.

Dragă Jesse,

Lipsești de mai bine de doi ani, dar nu a existat nici măcar o singură zi în care să nu mă fi gândit la tine.

Uneori îmi amintesc mirosul tău sărat după ce făceai baie în ocean. Sau mă întreb dacă ți-ar fi plăcut filmul pe care tocmai l-am văzut. Alteori, mă gândesc doar la zâmbetul tău. Mă gândesc la felul în care ți se încrețea ușor pielea din jurul ochilor și cum mă îndrăgosteam mereu încă puțin de tine.

Mă gândesc cum m-ai atinge. Cum te-aș atinge. Mă gândesc mult la asta.

La început, amintirea ta a durut extrem de tare! Cu cât mă gândeam mai intens la zâmbetul tău, la mirosul tău, cu atât mă durea mai mult. Dar îmi plăcea să mă pedepsesc. Îmi plăcea durerea, pentru că durerea erai tu.

Nu știu dacă există o modalitate corectă sau greșită de a jeli pe cineva. Știu doar că pierderea ta m-a sfâșiat într-un mod în care, sincer, nu credeam c-ar fi posibil. Simțeam o durere pe care nu o credeam a fi umană.

Uneori, mă făcea să-mi pierd mințile. (Să spunem doar că am luat-o un pic razna pe acoperișul casei noastre.)

Alteori, aproape că m-a rupt în bucăți.

Dar mă bucur să spun că acum amintirea ta îmi aduce atât de multă bucurie, încât, doar când mă gândesc la tine, îmi răsare un zâmbet pe față.

De asemenea, sunt fericită să-ți mărturisesc că sunt mai puternică decât aș fi bănuit vreodată.

Am găsit în viață un sens pe care nu l-aș fi ghicit niciodată.

Iar acum mă surprind încă o dată, căci îmi dau seama că sunt gata să merg mai departe.

Cândva, credeam că durerea este cronică, că tot ce poți face este să apreciezi zilele bune și să le pui laolaltă cu cele rele. Apoi am început să mă gândesc că poate zilele bune nu sunt doar zile; poate zilele bune pot fi săptămâni bune, luni bune, ani buni.

Mă întreb dacă durerea nu seamănă cumva cu o cochilie.

O porți de atâta timp, iar într-o bună zi îți dai seama că ți-a rămas mică.

Prin urmare, o lași jos.

Nu înseamnă că vreau să renunț la amintirile cu tine sau la dragostea pe care ți-o port. Înseamnă doar că vreau să renunț la tristețe.

Nu te voi uita niciodată, Jesse! Nu vreau și nu cred că sunt în stare de așa ceva.

Cred totuși că pot să mai domolesc durerea. Cred că pot să o abandonez pe jos și să pornesc mai departe, întorcându-mă la ea doar când și când, fără să o port mereu cu mine.

Nu numai că sunt de părere că pot să o fac, dar și trebuie.

Te voi purta mereu în inimă, dar nu pot să mai duc pe umeri povara pierderii tale! Dacă o fac, nu-mi voi mai găsi niciodată o nouă bucurie. Pur și simplu mă voi prăbuși sub greutatea amintirii tale.

Trebuie să privesc înainte, spre un viitor din care tu nu poți face parte, nu spre un trecut plin de ceea ce am împărtășit.

Trebuie să-ți dau drumul și să-ți cer și ție să-mi dai drumul.

Cred cu adevărat că, dacă mă străduiesc, pot avea viața pe care ți-ai dorit-o mereu pentru mine. O viață plină de

fericire. O viață plină de satisfacții. În care sunt iubită și în care iubesc.

Am nevoie de permisiunea ta ca să pot iubi pe altcineva.

Îmi pare atât de rău că nu am avut niciodată viitorul despre care am tot vorbit! Viața noastră împreună ar fi fost grandioasă.

Dar acum ies în lume cu inima deschisă. Și merg oriunde mă poartă viața.

Sper că știi cât de frumos și de eliberator a fost să te iubesc când erai aici.

Ai fost iubirea vieții mele.

Poate că este egoist să vrei mai mult; poate că e lacom să vrei o altă dragoste ca asta.

Dar nu mă pot abține.

Mi-o doresc.

Așa că am acceptat o întâlnire cu Sam Kemper. Îmi place să cred că l-ai găsi potrivit pentru mine, că l-ai accepta. Dar vreau să știi, în cazul în care nu este de la sine înțeles, că nimeni nu va putea să te înlocuiască vreodată. Doar că îmi doresc mai multă dragoste în viața mea, Jesse.

Și îți cer binecuvântarea să merg și să o găsesc!

Cu dragoste,
Emma

Am citit și am recitit de nenumărate ori scrisoarea. Apoi am împăturit-o, am vârât-o într-un plic, i-am scris numele pe el și am pus-o bine.

M-am strecurat în pat și am adormit.

Am adormit profund și m-am trezit când lumina soarelui începea să se strecoare strălucind prin fereastră. Mă simțeam odihnită și revigorată, de parcă eu și pământul am fi căzut de acord când ar trebui să răsară soarele.

CÂND AM APĂRUT LA BAR, SAM PURTA O CĂMAȘĂ din denim închisă la culoare și pantaloni gri. Arăta de parcă era posibil să fi folosit gel de păr, iar când m-am aplecat să-l îmbrățișez în chip de salut, am observat că se dăduse cu apă de colonie.

Știam că este o întâlnire. Îmi dorisem să fie o întâlnire, iar colonia, mirosul de lemn și citrice, făcea totul limpede ca lumina zilei.

Sam mă plăcea.

Și mie îmi plăcea de el.

Și poate că lucrurile nu erau mai complicate de atât.

Știam că nu sunt. Dar poate că puteau fi.

— Arăți grozav! m-a complimentat Sam.

Când mă pregătisem în seara cu pricina, alesesem o fustă neagră, strâmtă, și o bluză în dungi alb-negru, cu mânecă lungă, care îmi punea în evidență atuurile. Când îmi aplicasem rimelul, avusesem mai multă grijă decât în ultimii ani. Când se adunase, lipindu-mi genele, folosisem un ac de siguranță pentru a rezolva problema, așa cum o văzusem pe mama făcând când eram doar o copilă.

Apoi mă încălţasem cu balerini roz pal şi mă pornisem spre uşă.

Aruncasem o privire în oglindă chiar înainte să ies din casă.

Ceva nu era în regulă. Ceva nu mergea. Mă întorsesem şi-mi schimbasem pantofii cu unii negri cu toc. Deodată, picioarele mele păreau mai lungi decât aveau dreptul să fie.

Simţindu-mă încrezătoare, mă întorsesem în baie şi îmi conturasem buzele, desenând o linie purpurie perfectă, pe care o umplusem apoi cu un ruj într-o nuanţă care se numea „Roşu rusesc". Îl purtasem doar o dată, cu câteva luni în urmă, când o invitasem pe Marie la o cină simandicoasă în Back Bay. Îmi plăcuse atunci. Şi îmi plăcea şi acum.

Când mă întorsesem la uşa din faţă şi mă privisem din nou în oglindă, mă simţisem aproape indestructibilă.

Arătam bine!

Ştiam că arăt bine!

Aşa arătam când arătam bine!

— Mulţumesc! i-am spus lui Sam aici, la bar.

Mi-am strâns buzele şi m-am aşezat pe scaun, alături de al lui.

— Nici tu nu arăţi prea rău!

Curând a apărut şi chelneriţa, o femeie înaltă, extraordinară, cu părul lung şi brunet, care m-a întrebat ce vreau să beau. Am parcurs rapid lista de cocktailuri, dar nu-mi făcea nimic cu ochiul. Toate îmi păreau o combinaţie de suc de fructe cu votcă.

— Gimlet aveţi? am întrebat.

Chelneriţa a încuviinţat cu o mişcare din cap şi s-a întors, începând imediat să prepare cocktailul.

— Tu ce bei? l-am întrebat pe Sam.

Stătea în faţa unei halbe cu o bere deschisă la culoare.

— Sper că nu ai plătit încă pentru asta. Ar trebui să-ți fac cinste.

S-a uitat la mine și mi-a oferit un zâmbet trist.

— M-au obligat să plătesc când mi-au adus berea, mi-a răspuns. Dar asta înseamnă că va trebui să-mi mai cumperi una.

— Corect!

Chelnerița mi-a pus băutura în față, iar eu i-am înmânat cardul de credit. Femeia s-a făcut nevăzută.

— Adică, vreau să spun, zici tu asta, dar în loc de o a doua bere plănuiesc să comand cea mai scumpă băutură din meniu.

Stăteam amândoi și ne uitam în față, aruncându-ne priviri cu coada ochiului.

— E-n regulă! l-am asigurat. Măcar atâta pot face pentru tine după ce ți-ai luat din timp ca să mă înveți asta.

Am început să cânt „Chopsticks" cu mâna dreaptă, de parcă aveam clapele pe bar. Sam și-a înclinat corpul spre mine ca să poată urmări mai bine.

— Foarte bine! m-a felicitat când am terminat.

— De nota zece plus? l-am întrebat.

S-a gândit la asta în timp ce-și sorbea berea.

— Zece minus, a răspuns în timp ce își punea berea jos. Ai ratat la mustață!

— Poftim? am izbucnit. Unde am greșit?

— Ai scăpat o notă pe drum.

— Ba nu, n-am scăpat! l-am contrazis.

— Ba da! Ai făcut așa, a spus el, lovind barul cu aceleași degete cu care le lovisem și eu cu doar câteva clipe în urmă. Și e vorba despre asta, a zis și a lovit din nou barul.

Era exact ca prima dată!

— Dar este același lucru.

Sam a râs și a clătinat din cap.

— Nu! Nu este!

— Fă-o din nou!

— Care variantă?

— Fă ce am făcut eu și apoi fă cum e corect!

Sam a început să repete ce făcusem eu.

— Nu, nu! i-am atras atenția. Mai rar. Ca să îmi pot da seama de diferență!

A luat-o de la capăt, mai rar de data aceasta.

A făcut varianta mea.

Și apoi a executat-o și pe a lui.

Și acolo era. Chiar spre final. Sărisem peste o clapă.

Am zâmbit, știind că greșisem.

— Oh, Doamne! am exclamat. Chiar că am făcut-o de oaie!

— E-n regulă! Tot ești foarte bună pentru o începătoare.

I-am aruncat o privire sceptică.

— Adică, a reluat, îndepărtându-se cu tot corpul de bar și întorcându-se spre mine. Cânți frumos la bar!

Mi-am dat ochii peste cap.

— Vorbesc serios, de fapt! Dacă te-ai strădui, pun pariu că ai putea fi cu adevărat bună la treaba asta!

— Probabil că le spui asta tuturor fetelor, i-am replicat, fluturând mâna spre el și respingând complimentul.

Mi-am ridicat cu grație cocktailul și am dus încet la buze paharul plin ochi. Băutura era dulce și curată. Doar cu un pic de potențial de-a ameți.

— Doar elevilor mei, mi-a răspuns.

M-am uitat la el, derutată.

— Acum pare a fi un moment bun pentru a-ți dezvălui că sunt profesor de muzică, m-a lămurit Sam.

I-am zâmbit.

— O, e grozav! Slujba perfectă pentru tine.

— Mulțumesc! Dar tu? Acum ești o mare jurnalistă de călătorii? Mama a spus că ți-a văzut numele în *Travel + Leisure*.

Am râs.

— Oh, da! am răspuns. Am fost. Am fost, o vreme. Dar, hmm... în momentul de față, nu, acum conduc librăria.

— Nu cred! a zis Sam pe un ton sceptic.

— Șocant, știu! Dar adevărat!

— Uau! a exclamat. Cea mai mare dorință a lui Colin Blair. Există un Blair care conduce Blair Books.

Am început să râd.

— Se pare că visurile devin realitate, am spus. Cel puțin, pentru tatăl meu.

— Dar nu și pentru tine?

— Nu e visul pe care l-am avut inițial, după cum bine știi. Dar încep să cred că nu știi întotdeauna care îți sunt visurile. Unii dintre noi trebuie să se izbească de unul înainte să-l vadă.

— Oh! a făcut el. Să închinăm pentru asta!

Și-a înclinat paharul spre mine și am ciocnit.

— Pot să schimb brusc subiectul? m-a întrebat.

— Ești invitatul meu!

— Pari să devii și mai frumoasă cu trecerea timpului.

— Oh, oprește-te! i-am replicat, împingându-i umărul cu mâna.

Flirtam! Eu! Flirtam!

E atât de bine să flirtezi! Nimeni nu suflă niciodată vreo vorbă despre asta. Dar în clipa acea simțeam că flirtul e tocmai lucrul care face ca lumea să se învârtă. Emoția de a te întreba ce va mai spune cealaltă persoană. Fiorul de a ști că cineva se uită la tine și că adoră ceea ce vede. Dorința să te uiți la cineva și să-ți placă ceea ce vezi la persoana aceea.

Flirtul înseamnă, probabil, în egală măsură să te îndrăgostești de tine însuți, dar și de altcineva.

Înseamnă a te vedea prin ochii cuiva și a-ți da seama că există multe lucruri care să-ți placă la tine, o mulțime de motive pentru care cineva ar putea să-ți soarbă fiecare cuvânt.

— Așadar, ești profesor de muzică, i-am spus. Unde predai?

— De fapt, nu departe de Blair Books. În Concord!

— Vorbești serios? Ai fost atât de aproape în tot timpul ăsta și niciodată nu te-ai oprit să mă saluți?

S-a uitat la mine și mi-a răspuns cu sinceritate:

— Dacă aș fi știut că ești acolo, te asigur că aș fi dat o fugă.

Nu am putut să-mi împiedic zâmbetul să nu se lățească pe toată fața. Am luat cocktailul și am sorbit o înghițitură. Berea lui Sam era aproape terminată.

— Să-ți fac cinste cu încă una? i-am propus.

A încuviințat, iar eu i-am făcut semn chelneriței.

— Cea mai scumpă bere din meniu, i-am spus galant.

Sam a izbucnit în râs.

— Este o bere neagră destul de puternică, ești sigură că vrei asta? m-a întrebat chelnerița.

M-am uitat la Sam. Și-a ridicat mâinile în aer de parcă ar fi spus „Tu ești șefa!"

— E perfect! i-am răspuns.

Chelnerița a plecat, așa că m-am întors spre el. Am rămas amândoi tăcuți pentru o vreme, nesiguri ce să zicem în continuare.

— Care este piesa ta preferată când vine vorba de cântat? l-am întrebat.

Era o întrebare tâmpită. Am știut-o de când am deschis gura.

— La pian?

— Desigur!

— Ce-ai vrea să asculți? m-a întrebat.

Am râs.

— Nu am vrut să spun acum. Aici n-au pian.

— Ce vrei să spui? Am cântat „Chopsticks” chiar aici, pe acest bar.

Am râs de el, intrând în joc, dar, cumva dintr-odată, mi-era greu să-mi amintesc ce melodii se cântă la pian.

— Ce zici de „Piano Man”?

Sam a făcut o mutră acră.

— Un pic cam prea tehnică, nu crezi?

— E singurul lucru la care m-am putut gândi!

— Bine, bine! În fine, e o alegere bună pentru că la început are o atmosferă spectaculoasă și simpatică.

Sam și-a îndreptat postura și și-a suflecat mânecile, de parcă s-ar fi pregătit să cânte la un instrument adevărat. A mutat un șervețel care îl incomoda, iar eu mi-am luat băutura.

— Dacă ai putea, te rog, să-mi iei asta din cale! m-a rugat.

— Cu siguranță, domnule!

Și-a împletit degetele și le-a întins, ducându-și brațele cât mai departe de zona pieptului.

— Ești pregătită? m-a întrebat.

— M-am născut pregătită!

A înclinat dramatic din cap și a început să-și plimbe mâinile peste bar, de parcă ar fi avut un pian adevărat chiar în fața lui. Am privit cum degetele îi alunecau peste clapele inexistente. Era așa de încrezător în timp ce se prefăcea că interpretează la pian, că aproape l-am crezut!

— Scuză-mă, a spus el în timp ce cânta, dar cred că nuzicuța ar fi trebuit să cânte până acum!

— Poftim? Nu pot să cânt la muzicuță.

— Ba normal că poți!

— Nu știu nici măcar ce e elementar.

— Trebuie să știi cum țin muzicienii muzicuțele. Presupun că ai văzut cel puțin o trupă de blues în viața ta.

— Păi, da, firește!

Sam își ținea capul în jos, uitându-se la bar și cântând. Oamenii începuseră să se holbeze la noi. Nu îi păsa. Nici mie.

— Să auzim!

M-am surprins și am făcut-o. Mi-am dus mâinile la gură ca și cum țineam o muzicuță și mi-am trecut gura peste spațiul pe care l-ar fi ocupat.

— Mai încet! mi-a cerut Sam. Nu ești Neil Young!

Am râs și m-am oprit câteva secunde.

— Nici măcar nu știu ce fac!

— Te descurci grozav! Nu te opri!

Așa că am cântat împreună.

— Bine, așteaptă puțin; nu există muzicuță în această parte!

Mi-am lăsat falsa muzicuță jos în timp ce continua să cânte. Puteam să spun că interpreta cântecul complet, fiecare notă. Am văzut cât de ușor și fără efort părea pentru el, cum degetele păreau să i se miște cu speranța că aveau să scoată un sunet frumos. Și totuși, nu scoteau niciun sunet.

— Acum! mi-a spus. Pune muzicuța aia la treabă! Ăsta-i momentul tău!

— Este? Nu știam! am replicat, trecându-mi cu disperare mâinile spre față și dedicându-mă cu adevărat cântatului.

Și apoi Sam a încetinit și mi-am dat seama că se termina cântecul. Mi-am lăsat mâinile în jos și l-am urmărit interpretând ultimele note. Și apoi a terminat. S-a uitat la mine.

— Următoarea cerere? m-a întrebat.

— Iei cina cu mine?

Pur și simplu mi-a ieșit din gură. Voiam să vorbesc mai mult, să petrec mai mult timp cu el, să aud mai multe despre el. Voiam mai mult.

— Putem mânca aici sau oriunde în apropiere dacă ai chef de ceva în mod special.

— Emma! a spus el serios.

— Da?

— Putem lua niște burritos?

Dos Tacos era puternic luminat în nuanțe calde de portocaliu și galben, care înlocuiau măgulitoarea lumină albastră de la bar. Totuși, arăta bine. Iar eu încă mă simțeam bine.

Chiar și atunci când am mușcat din giganticul meu burrito *asada deluxe*.

— Dacă m-aș putea hrăni cu mâncare mexicană până la sfârșitul zilelor, nu aș avea nimic de obiectat, a spus Sam. Absolut nimic!

Eram tentată să-i spun că gustul chestiilor care se mănâncă în Mexic nu are nicio legătură cu ce gustam noi. Eram tentată să-i povestesc despre cele trei săptămâni petrecute cu Jesse în Mexico City, unde descoperiserăm un restaurant mic, cu cel mai uluitor *chile rellenos*.

Dar nu voiam să vorbesc despre trecut.

— Nu m-ar deranja deloc, i-am răspuns. Nici măcar un pic.

M-am întins peste masă și am luat în același timp cu Sam un chips din coșul aflat în fața noastră.

Ne-am atins scurt, și mi-a plăcut senzația mâinii lui peste a mea. *Asta se întâmplă la o întâlnire*, m-am gândit. *Asta înseamnă să fii normal.*

— Dar dacă vorbim despre deserturi, a reluat Sam, nu știu dacă aș alege dulciuri mexicane pentru tot restul vieții. Mai degrabă franțuzești, eclere și budinci. Și cele italienești ar putea fi interesante, tiramisu și gelato.

— Nu știu ce să zic, i-am răspuns. Deserturile indiene sunt și ele uimitoare. Sunt toate cremoase și cu nuci. De exemplu, budincile de orez și înghețata de fistic, chestii de genul ăsta. Cred că aș putea opta pentru așa ceva!

— Uau! Sună grozav!

Am încuviințat cu o mișcare din cap.

— Dar cred că nimic nu se poate compara cu *tres leches.* Care este un desert mexican, bănuiesc. Deși aproape toate țările din America Latină în care mergi pretind că este desertul lor tradițional. Este ca baclavaua. Jur că am vorbit cu cel puțin 20 de oameni care au susținut sus și tare că poporul lor a inventat baclavaua!

— Nostim, pentru că familia mea a inventat *tres leches* chiar aici, în Statele Unite!

Am izbucnit în râs.

— Iar eu personal am inventat baclavaua.

Sam a râs, iar eu m-am uitat în jur, descoperind că toată lumea părea să fi plecat, iar personalul din spatele tejghelei începuse curățenia.

— O, nu! am exclamat. Cred că închid!

Mi-am scos telefonul din geantă ca să văd cât e ceasul. Era 22.02.

— Vrei să spui că seara e pe sfârșite? a întrebat Sam după ce a terminat de ronțăit chipsurile dintre noi.

Felul în care o spusese, felul în care îmi zâmbea și îmi susținea privirea mi-au dat de înțeles că nu credea că noaptea e pe sfârșite, că știa că nici eu nu cred asta.

— Aş spune că ar trebui să mergem la un bar şi să bem ceva, am propus. Dar deja am făcut asta.

Sam a încuviinţat.

— Am făcut lucrurile în sens invers, aşa-i? Poate ar trebui să mergem să luăm prânzul!

— Sau la o cafea. Am adunat tot gunoiul pe tava mea şi am zis: În orice caz, ar trebui să plecăm de-aici. Nu vreau să fiu ca tipul ăla care venea întotdeauna să citească fix cu zece minute înainte de închidere. Îl mai ţii minte?

— Dacă îl mai ţin minte? a zis Sam, ridicându-se. Încă îl urăsc!

Am râs.

— Exact!

Eu şi Sam am aruncat totul, i-am mulţumit bărbatului din spatele tejghelei şi am ieşit pe trotuar. Era una dintre nopţile specifice oraşului Boston care aproape făcea ca iernile să merite. Aerul era cald, dar proaspăt. Luna era plină. Clădirile înalte, vechi, care în timpul zilei păreau adesea murdare, străluceau noaptea.

— Am o idee nebună! a spus Sam.

— Spune-mi!

— Dacă am merge să ne plimbăm?

Primul meu gând a fost că era o idee minunată, iar al doilea, că n-aş rezista mai mult de zece minute pe tocuri.

— Prea demodat? m-a întrebat. De parcă am fi în anii '50 şi te-aş invita la un milkshake?

Am izbucnit în râs.

— Nu! am zis. Îmi place ideea. Doar că ştiu că o să înceapă să mă doară picioarele.

Chiar în faţă, am văzut unul dintre omniprezentele semne de un roşu-purpuriu care împânzeau oraşul: CVS[1].

[1] Lanţ de drogherii din Statele Unite (n. tr.).

Șapte minute mai târziu, aveam pantofii cu tocuri în poșetă și o pereche de șlapi de cinci dolari în picioare. Sam avea un Snickers mare.

— Încotro? l-am întrebat, gata să luăm orașul la pas.

— Nu aveam un plan, mi-a mărturisit Sam. Dar hmm...

A cercetat strada cu luare-aminte.

— Pe aici? a sugerat, arătând undeva, departe de grupul de clădiri.

— Grozav! Haide!

Și am plecat. Încet la început, punând doar un picior în fața celălalt, în timp ce stăteam de vorbă.

Orașul fredona parcă. Grupuri de fete care ieșiseră împreună, colegi de facultate, bețivi care fumau pe trotuar, bărbați și femei ținându-se de mână în drum spre cine știe ce distracție sau spre casă.

Sam mi-a povestit cum i se părea să se ocupe de orchestra clasei a opta și de trupa de jazz și despre faptul că, de curând, începuse să câștige bani în plus lucrând ca muzician într-un studio de câteva ori pe lună.

I-am spus cum merge librăria și ce mai fac părinții mei. I-am povestit despre Marie, despre Sophie și Ava, ba chiar i-am arătat și câteva semne pe care le învățasem recent. I-am spus că, în urmă cu câteva zile, îmi dădusem seama când Ava făcuse semn pentru „Lapte, te rog".

Sam asculta de parcă eram cea mai fascinantă femeie din univers, și mi-am dat seama cât de mult timp trecuse de când nu mă mai ascultase nimeni în felul acela.

Am râs amândoi de faptul că trăiam în oraș și lucram în aceeași zonă a suburbiilor în care copilăriserăm, adică un fel de navetă pe dos decât făceau toți ceilalți.

Am pășit peste gumă de mestecat lipită pe asfalt, am făcut loc pentru alți trecători și ne-am aplecat să mângâiem câini

de companie. Am trecut pe lângă căminele și curtea de la Harvard. Am trecut de două ori pe lângă o intersecție, și m-am întrebat dacă nu cumva ne învârteam în jurul ei, folosind-o drept o modalitate de a ne lua rămas-bun. Dar picioarele mele nu au luat-o în direcția corectă și nici ale lui Sam. Am continuat să mergem încet și liniștit, pierzându-ne tot mai adânc în noapte.

În cele din urmă, ne-am trezit plimbându-ne de-a lungul Charles Street. Picioarele începuseră să mă doară, așa că l-am întrebat pe Sam dacă ne putem așeza pe una dintre băncile de-a lungul râului.

— Of, credeam că n-o să mai întrebi niciodată! Am senzația că am început să fac o bășică; m-a apucat pe undeva prin dreptul pieței Porter.

Ne-am așezat pe o bancă și mi-am scos telefonul să văd ce oră e. Era 1 dimineața. Nu eram obosită. Și nu aveam chef să merg acasă.

Erau atât de multe despre care vorbiserăm deja! Despre muncă, muzică, familie și cărți. Despre toți și toate – în afară de Jesse.

Dar, odată ce ne-am așezat pe bancă, subiectul acesta a devenit cumva imposibil de ignorat.

— Presupun că știi că sunt văduvă, i-am spus.

Sam s-a uitat la mine și a dat din cap.

— Am auzit. Dar nu eram sigur dacă ar trebui să aduc în discuție...

S-a întins și m-a prins de mână blând și cu tandrețe.

— Emma, îmi pare atât de rău!

— Mulțumesc!

— Sper că ți se pare în regulă, a continuat el. Faptul că am ieșit. Împreună.

Am încuviințat.

— Cumva suprarealist, i-am spus. Dar, da, e în regulă!

— Nici nu pot să-mi imaginez cât de greu a fost pentru tine. Cât a trecut?

— Puțin peste doi ani.

— Asta înseamnă mult sau puțin?

Atunci am știut că Sam mă asculta cu adevărat, că era interesat să afle exact cine sunt în acel moment. Mi-am dat seama că Sam mă înțelegea, poate chiar mă înțelesese întotdeauna, într-un fel în care foarte puțini oameni o făceau. Și asta însemna că pricepea că doi ani înseamnă deopotrivă o veșnicie, dar și cu doar o clipă în urmă.

— Depinde de zi, i-am zis. Acum mi se pare că a trecut mult timp. Tu ce mai faci? Cine ți-a frânt inima?

Sam a oftat, de parcă s-ar fi pregătit să-și amintească totul.

— Eram cu cineva de o grămadă de ani, mi-a răspuns fără să mă privească, uitându-se în schimb la apă.

— Ce s-a întâmplat?

— Ce se întâmplă întotdeauna, cred.

— A prins-o un vârcolac?

A râs și s-a uitat la mine.

— Da, ca o bestie! Mi-a smuls-o din brațe.

Am zâmbit și am continuat să ascult.

— Ne-am înstrăinat, a reluat în cele din urmă. Sună cât se poate de banal, dar m-a durut mai tare ca orice!

Nu știam nimic despre înstrăinare. Știam doar cum e să fii *sfâșiat*. Mi-am imaginat că era ca atunci când rădăcina unui copac crește încet-încet mare și puternică, ajungând în final să spargă trotuarul.

— Îmi pare rău! i-am spus. Pare îngrozitor!

— Pur și simplu, la 30 de ani nu mai eram aceeași persoană ca la 20, a adăugat el. Și nici ea nu mai era.

— Cred că nimeni nu este, am îngăimat.

— Ca să fiu sincer, mă simt un pic cinic în privința asta. Adică, voi fi aceeași persoană la 40 de ani? Sau...

— Ne vom înstrăina și noi? i-am completat gândul.

Și apoi Sam a spus ceva care mi-a rămas pentru totdeauna în minte:

— Totuși, cred că este un semn bun că am fost înnebunit după tine la 16 ani și încă sunt înnebunit după tine și acum.

I-am zâmbit.

— Cu siguranță, sună promițător! i-am spus.

Sam a micșorat distanța dintre noi și și-a trecut brațul în jurul umerilor mei. Umărul meu s-a strecurat pe sub brațul lui, iar el mi-a cuprins astfel tot spatele. M-a strâns ușor, discret.

Nu părea deloc ușor să iubesc din nou pe cineva.

Dar părea posibil.

Așa că am rămas acolo cu el, privind râul și îngăduindu-mi să simt din nou speranță, bucurie, să simt cât de frumos e să fii în brațele unui bărbat pe o bancă de pe malul unui râu.

Nu știu cât am stat așa.

Știu doar că era 4 dimineața când am ajuns în sfârșit acasă.

În fața ușii, la primele ore ale dimineții, la 15 ani după ce ne întâlniserăm pentru prima dată, Sam Kemper și-a făcut curaj să mă sărute.

A fost un sărut dulce, proaspăt și blând. Sam mirosea a roua dimineții, ca un început minunat.

— Când te mai pot vedea? m-a întrebat, uitându-se la mine.

Mi-am ațintit privirea asupra lui, fără măști între noi.

— Sunt aici! i-am spus. Sună-mă!

— Cred că nimeni nu este, am îngăimat.

— Ca să fiu sincer, mă simt un pic cinic în privința asta. Adică, voi fi aceeași persoană la 40 de ani? Sau...

— Ne vom înstrăina și noi? i-am completat gândul.

Și apoi Sam a spus ceva care mi-a rămas pentru totdeauna în minte:

— Totuși, cred că este un semn bun că am fost înnebunit după tine la 16 ani și încă sunt înnebunit după tine și acum.

I-am zâmbit.

— Cu siguranță, sună promițător! i-am spus.

Sam a micșorat distanța dintre noi și și-a trecut brațul în jurul umerilor mei. Umărul meu s-a strecurat pe sub brațul lui, iar el mi-a cuprins astfel tot spatele. M-a strâns ușor, discret.

Nu părea deloc ușor să iubesc din nou pe cineva.

Dar părea posibil.

Așa că am rămas acolo cu el, privind râul și îngăduindu-mi să simt din nou speranță, bucurie, să simt cât de frumos e să fii în brațele unui bărbat pe o bancă de pe malul unui râu.

Nu știu cât am stat așa.

Știu doar că era 4 dimineața când am ajuns în sfârșit acasă. În fața ușii, la primele ore ale dimineții, la 15 ani după ce ne întâlniserăm pentru prima dată, Sam Kemper și-a făcut curaj să mă sărute.

A fost un sărut dulce, proaspăt și blând. Sam mirosea a roua dimineții, ca un început minunat.

— Când te mai pot vedea? m-a întrebat, uitându-se la mine.

Mi-am ațintit privirea asupra lui, fără măști între noi.

— Sunt aici! i-am spus. Sună-mă!

DUPĂ PATRU LUNI ȘI JUMĂTATE DE RELAȚIE, I-AM SPUS lui Sam că îl iubesc. El își mărturisise sentimentele cu câteva săptămâni înainte, asigurându-mă că nu trebuie să fac și eu la fel, adică, în orice caz, nu în clipa aceea. Mi-a povestit că fusese îndrăgostit până peste cap de mine tot liceul și că îi căzusem cu tronc de când mă văzuse prima oară la librărie. Mi-a spus că o parte din motivul pentru care plecase din Acton fără să-și ia rămas-bun în vara de dinaintea începerii facultății avea legătură cu asta: știa că mă îndrăgostisem de Jesse și că el nu avea nicio șansă.

— Ceea ce încerc să spun este că iubirea pe care o simt – chiar dacă nu sunt sigur că îmi împărtășești sentimentele – nu e o noutate pentru mine, mi-a mărturisit. Am reînnodat firul, reluând de unde rămăsesem, așa cum se întâmplă în cazul mersului pe bicicletă. Și mai pot avea răbdare o vreme, dacă de asta ai nevoie.

I-am fost extrem de recunoscătoare, pentru că exact după asta tânjeam.

Nu pentru că nu îl iubeam. Îl iubeam. Știam că îl iubesc chiar înainte să îmi dezvăluie el ce simte. Dar nu puteam rosti cuvintele. Nu eram pregătită să recunosc schimbarea

care deja avusese loc. Nu eram pregătită să renunț la cuvântul „soție" în favoarea celui de „iubită".

Dar, în noaptea aceea, după patru luni și jumătate, în timp ce stăteam amândoi în patul meu goi și ne mângâiam, încurcați în pături și cearșafuri, mi-am dat seama că, și dacă nu eram pregătită să recunosc adevărul, asta nu-l făcea mai puțin adevărat.

— Te iubesc! i-am spus în întuneric, știind că sunetul nu avea altundeva unde să ajungă decât în urechile lui.

M-a prins de mână și mi-a strâns-o ușor.

— M-am gândit eu că așa ar putea sta lucrurile! mi-a răspuns.

După tonul lui, mi-am dat seama că zâmbea.

— Îmi pare rău că n-am putut să ți-o spun până acum!

— E-n regulă! Înțeleg!

Sam părea să aibă întotdeauna capacitatea de a înțelege ce este cu adevărat important. Nu părea să se cramponeze de chestii mărunte. Acorda prioritate lucrurilor profunde, nu detaliilor. Era mai atent la fapte decât la vorbe.

Nu-mi mai plăcea să dorm în propriul pat fără el. Îl țineam mereu de mână la filme. Așteptam toată ziua să-l văd din nou doar ca să-i pot săruta locul acela moale de lângă ochi, unde începeau să răsară ridurile.

Știa că sunt îndrăgostită de el. Așadar, nu l-a deranjat că îmi luase ceva timp să i-o spun, iar asta m-a făcut să-l iubesc încă și mai mult.

— Eu doar... Uneori e dificil să nu asociezi ideea de a merge înainte cu cea de a uita trecutul, i-am spus.

— Dacă ajută cu ceva chestia asta..., a început să Sam în timp ce se apropia de mine.

Ochii mi se adaptau la întuneric, așa că îi vedeam strălucirea pielii.

— Nu mă aştept să încetezi să-l iubeşti pe el doar pentru că acum mă iubeşti pe mine.

Probabil că ar fi trebuit să zâmbesc sau să-l sărut. Ar fi trebuit să-i mărturisesc cât de mult îi apreciez mărinimia şi altruismul. În schimb, am început să plâng atât de tare, de tremura patul.

Sam m-a ţinut în braţe, sărutându-mi vârful capului, apoi a spus:

— E-n regulă dacă îţi mai spun câteva lucruri la care m-am tot gândit?

Am încuviinţat cu o mişcare din cap.

— Emma, cred că noi doi avem ceva care ar putea dura foarte mult timp. E posibil să fi ştiut asta încă din liceu, poate de aceea şi eram atât de îndrăgostit de tine. Dar mă simt – m-am simţit mereu – eu alături de tine mai mult decât m-am simţit alături de oricine altcineva. Şi, pentru prima dată, încep să văd ce înseamnă să creşti împreună *cu* cineva, nu lângă cineva, aşa cum s-a întâmplat cu mine şi cu Aisha. Nu sunt îngrijorat în privinţa viitorului nostru, aşa cum credeam că o să fiu când m-am îndrăgostit din nou de tine. Sunt fericit doar să fiu cu tine şi să văd unde va duce povestea asta. Vreau doar să ştii că, dacă relaţia noastră o să dureze, iar într-o zi o să vorbim despre căsătorie sau copii, nu o să încerc niciodată să-l înlocuiesc pe Jesse. Nu-ţi voi cere niciodată să nu-l mai iubeşti. Îţi poţi iubi trecutul cu el. Dragostea mea pentru tine nu este ameninţată de asta. Vreau doar să ştii că nu-ţi voi cere niciodată să alegi. Nu-ţi voi cere niciodată să-mi spui că sunt marea ta iubire. Ştiu că pentru cineva ca tine nu e corect. Şi nu îţi voi cere niciodată aşa ceva.

Am rămas tăcută câteva clipe în timp ce procesam ce îmi spusese. M-a cuprins în braţe, ţinându-mă strâns. Mi-a mirosit părul. Mi-a sărutat urechea.

— De o bună bucată de timp mă tot gândesc la asta și am vrut să ți-o spun.

M-am oprit din plâns și am inspirat adânc.

Camera mirosea a sudoare și a somn. Patul de sub noi era moale, și mă simțeam în siguranță. Găsisem un bărbat care înțelegea cine sunt și mă accepta cu bune și cu rele, și care era suficient de puternic să tolereze faptul că un colțișor din inima mea încă îi aparținea fostei mele iubiri.

— Te iubesc! i-am repetat.

A doua oară, cuvintele mi-au ieșit din gură cu mai puțin efort.

— Și eu te iubesc! mi-a răspuns. Iubesc totul la tine! Întotdeauna am iubit.

M-am mutat pe o parte, cu mâinile sub cap, pentru a-l putea privi mai bine. S-a întors ca să mă privească și el. Ne-am uitat unul la altul și am zâmbit.

— Sunt atât de fericită să te am în viața mea! i-am spus. Nici nu știu ce-am făcut să te merit!

Sam a zâmbit.

— Gândește-te la toți oamenii din lume! mi-a răspuns, dându-mi cea mai lungă șuviță de păr în spatele urechii. Iar eu am avut norocul să te găsesc de două ori.

— Gândește-te la toate femeile care încearcă să cumpere un pian! i-am spus. Iar eu sunt cea pe care ai agățat-o.

Sam a izbucnit în râs.

— Întoarce-te, vrei? mi-a zis.

Spunea asta când voia să mă ia în brațe, când voia ca trupul meu să se potrivească perfect cu al lui. L-am ascultat bucuroasă.

— Noapte bună, iubito!

Îi simțeam respirația dulce și cu miros de mentă.

— Noapte bună! i-am răspuns, apoi am adăugat: Nu știu cum de sunt așa de norocoasă.

Am lăsat fraza așa. Nu am spus și restul lucrurilor care îmi treceau prin minte:

Nu știu cum de sunt așa de norocoasă să vă am pe amândoi. Cele două mari iubiri ale mele.

SAM NE-A LUAT BILETE LA UN CONCERT SIMFONIC. Eram împreună de peste un an. Tocmai ne mutaserăm într-un apartament din Cambridge și adoptaserăm o pereche de pisici. Încântați că îl au pe Sam înapoi în viețile lor, părinții mei începuseră, mai în glumă, mai în serios, să îi spună „fiule".

În noaptea aceea, când ieșeam din sala de concerte, înveșmântată într-o rochie verde smarald, iar Sam, într-un elegant costum închis la culoare, probabil că ar fi trebuit să mă gândesc la muzica pe care tocmai o ascultaserăm sau să-l întreb pe Sam ce părerea are despre unii dintre interpreți.

În schimb, nu puteam să îmi scot din minte cât de foame îmi era.

— Pare că ai căzut pe gânduri, a remarcat Sam în timp ce mergeam pe străzile din Boston, îndreptându-ne către linia de metrou verde.

— Sunt lihnită! i-am răspuns. Îmi dau seama că am luat deja cina, dar am mâncat doar o salată minusculă, iar acum simt că aș putea mânca o masă îmbelșugată.

A râs.

— Vrei să ne oprim undeva?

— Te rog! i-am spus. Undeva unde au cartofi prăjiți.

Destul de curând, mâncam un hamburger încă pe jumătate ambalat în timp ce mergeam pe stradă în ținute de gală. Sam ținea restul pungii într-o mână – eu, una, mâncasem deja o cutie de cartofi prăjiți – și bea un milkshake de ciocolată cu cealaltă.

— Cum îți sunt picioarele? m-a întrebat.

— În regulă. De ce?

— Ce-ai zice dacă ne-am plimba puțin înainte de-a urca în metrou? Arăți superb, vremea este frumoasă, iar eu... nu știu, vreau să prelungesc momentul.

Am zâmbit, gândindu-mă că, după încă niște minute de mers pe jos, călcâiele aveau să se frece de oasele late ale picioarelor.

— Sunt de acord, i-am spus, apoi am mai luat o înghițitură din burger.

Când am înghițit, mi-a trecut prin minte că e o hibă în argumentația lui.

— Cum Dumnezeu să spui că acesta este un moment frumos când mănânc un Whopper?

Sam a râs.

— Cred că te iubesc foarte mult! mi-a spus. Chiar și stând lângă tine în timp ce îți îndeși un Burger King în gură este ceva special pentru mine, a adăugat, apoi a luat o înghițitură din milkshake.

L-am privit în timp ce obrajii i se umflau, aspirând înghețata cu paiul acolo, pe trotuar, atât de elegant în costumul închis la culoare! Știam exact ce vrea să spună. Și eu simțeam la fel.

— Ești drăguț cum încerci să tragi din milkshake! i-am spus.

— Vezi? Așa știu că ești îndrăgostită de mine. Și tu ai luat-o razna de iubire.

Am continuat să mergem pe trotuar în timp ce luam câte o înghițitură din burger.

— Vorbesc serios! a zis Sam. Sunt îndrăgostit nebunește de tine! Sper că știi cât de mult.

I-am zâmbit.

— Bănuiesc că da! l-am tachinat.

— Nu sunt convins dacă acesta chiar este momentul potrivit, dar... vreau să mă asigur că știi că vreau să-mi petrec restul vieții alături de tine. Habar n-am dacă am transmis corect lucrul ăsta, dar sunt devotat, ne sunt devotat nouă. Sunt implicat, știi? Pe viață! Te vreau pentru totdeauna. Singura mea preocupare este că nu vreau să te presez.

— Nu simt că mă presezi!

Cugetam încă la ceea ce îmi spusese și abia începeam să înțeleg cât de grandios era ce trăiam.

— Ești sigură? Pentru că trebuie să fiu sincer: sunt gata s-o încasez. M-aș dedica ție pentru tot restul vieții noastre, fără nici cea mai mică urmă de îndoială în minte. Niciodată nu am fost mai fericit decât am fost anul acesta cu tine. Și, așa cum văd eu lucrurile, ești persoana potrivită pentru mine. Ești totul pentru mine!

M-am uitat la el, ascultându-l. N-am răspuns pentru că eram uluită de cât de minunat mă simțeam să fiu eu însămi în clipa aceea, cât de bine mă simțeam să fiu iubită așa cum mă iubea el!

Sam și-a mutat privirea și a băut din milkshake. Apoi s-a uitat la mine și a zis:

— Bănuiesc că ceea ce spun este că sunt pregătit. Așa că acum o să aștept până o să fii și tu pregătită, dacă o să fii vreodată pregătită. Dacă o să vrei vreodată să...

— Dacă o să vreau vreodată să...

Am vrut să mă asigur că înțelesesem bine ceea ce îmi spusese.

— Căsătorește-te cu mine! a adăugat, luând încă o înghițitură din milkshake.

— Stai, cumva...

Am vrut să-l întreb dacă mă cerea în căsătorie, dar ceva la cuvintele astea îmi părea atât de oficial, de îndrăzneț...

— Nu te cer în căsătorie, a zis Sam. Adică, tot ce încerc să spun este că „nu te cer" pentru că nu îmi doresc. Îmi doresc. Vreau doar să aștept până când o să fii gata să te cer în căsătorie.

— Nu cred că am înțeles jumătate din fraza pe care ai spus-o, i-am replicat, zâmbind.

— Nu a fost cea mai bună frază pe care am rostit-o vreodată, a comentat, râzând la rândul lui.

— Poți să spui scurt și la obiect ce ai de spus?

A zâmbit și a încuviințat.

— Emma Blair, dacă te hotărăști vreodată că vrei să te căsătorești cu mine, te rog, spune-mi! Pentru că eu aș vrea să mă căsătoresc cu tine!

Mi-am scăpat burgerul pe stradă. Nu am vrut; pur și simplu mi-a căzut din mână, ca și cum creierul le-ar fi spus degetelor: „Opriți-vă din orice ați face și fiți atente la ceea ce se întâmplă!" Și atunci am prins în palme fața lui Sam și l-am sărutat cu toată iubirea pe care o simțeam în inimă.

Când m-am îndepărtat, nu l-am lăsat să vorbească.

— Hai să o facem! i-am propus.

— Poftim?

— Vreau să mă căsătoresc cu tine!

— Așteaptă! Ești sigură?

Îmi dădeam seama că nu îi venea a crede ce auzea, iar asta m-a făcut să îl iubesc încă și mai mult.

— Sunt mai mult decât sigură! Vreau să mă căsătoresc cu tine! Bineînțeles că vreau! Te iubesc! Incredibil de mult!

— Oh, uau! a exclamat, zâmbind atât de larg, că pielea din jurul ochilor i s-a încrețit. Suntem... Suntem logodiți?

Am râs, fericită.

— Cred că suntem! i-am răspuns.

A făcut bilanțul momentului:

— Nu, nu, nu! a decretat până la urmă, clătinând din cap. Nu merge așa! Trebuie să fie mai bine de-atât. Nu ne putem logodi în timp ce țin un milkshake!

Zicând acestea, și-a aruncat milkshake-ul în coșul de gunoi. Mi-am luat burgerul de pe jos și l-am aruncat și eu la gunoi.

— Bine! a zis Sam. O vom face așa cum se cuvine!

S-a lăsat într-un genunchi.

— O, Doamne! am exclamat, copleșită și uluită. Sam! Ce faci?

— Nu am încă un inel! mi-a răspuns. Dar știu toate celelalte chestii. Vino încoace!

A întins mâna după a mea și mi-a ținut-o într-a lui.

— Emma! mi-a spus cu ochii umeziți de lacrimi. Vreau să-mi petrec restul vieții alături de tine. Mi-am dorit-o dintotdeauna. Noi doi... ne potrivim ca angrenajele unui motor, ca niște piese interconectate care se unesc fără efort și funcționează în tandem, perfect sincronizat. Cred în noi, iubito! Cred că sunt potrivit pentru tine și că sunt un om mai bun datorită ție. Vreau să-mi petrec restul vieții alături de tine. Așadar, Emma Blair, iată ce doresc să îți spun: vrei să te căsătorești cu mine?

Primul gând care mi-a venit în minte a fost: *E prea devreme*. Apoi al doilea a fost: *Cred că merit să fiu fericită.*

— Da! am răspuns încet.

M-a surprins cât de greu mi-a fost să-mi utilizez vocea în acel moment, cât de mult mă amuțise uluirea. Dar Sam m-a auzit. A știut care îmi era răspunsul. S-a ridicat și m-a sărutat de parcă ar fi fost pentru prima dată.

Mi-am simțit ochii înlăcrimați și mi-am dat seama că n-am nicio șansă să mă liniștesc. Am început să plâng.

— Te simți bine? m-a întrebat.

Am dat din cap cu insistență.

— Mă simt minunat! Sunt...

Nu eram sigură ce cuvânt căutam, ce adjectiv aș fi putut folosi pentru a descrie euforia de-a dreptul haotică ce pusese stăpânire pe inima mea.

— Te iubesc! i-am spus, dându-mi seama că mai aproape de atât nu aș fi putut ajunge vreodată.

— Și eu te iubesc!

Am fost tentată să-i spun „Îți sunt recunoscătoare" și „Nu pot să cred că exiști cu adevărat". În schimb, l-am tras aproape de mine și l-am ținut cât de strâns am putut.

Mi-a șters lacrimile în timp ce chemam un taxi. M-a ținut de mână în timp ce ne întorceam la apartamentul nostru. Mi-a îndepărtat părul de pe față când am intrat.

M-a ajutat să-mi desfac fermoarul rochiei. Am făcut dragoste în patul nostru, paralel cu tăblia, de parcă nu ar fi fost timp să ne întindem cum trebuie. Ne-am pierdut unul în altul, iar ultimul vestigiu al zidului care fusese între noi a căzut.

După aceea, Sam a deschis o sticlă de șampanie. Și-a luat telefonul și l-a ținut în palmă în timp ce îi sunam pe cei dragi și le comunicam vestea cea bună pe difuzor. Când am

terminat, am intrat în living și am cântat împreună „Heart and Soul", pe jumătate goi, beți și clătinându-ne.

În timp ce mă așezam lângă el pe banca de la pian, i-am spus:

— Cum ar fi fost dacă nu aș fi intrat în magazinul de muzică...

Mi-a zâmbit blând și m-a privit în timp ce atingea clapele cu delicatețe. Apoi a zis:

— Dar s-a întâmplat să o faci!

Am hotărât că acesta avea să fie răspunsul meu la întrebările destinului. Puteam să mă dau de ceasul morții, întrebându-mă cum ar fi fost dacă nu s-ar fi întâmplat x, dar, în final, răspunsul era invariabil „Dar s-a întâmplat".

Dacă Jesse nu s-ar fi urcat în acel elicopter?

Dar o făcuse.

Am hotărât să nu mă mai întreb ce s-ar fi întâmplat dacă lucrurile s-ar fi petrecut în mod diferit. În schimb, aveam să mă concentrez asupra lucrurilor care se aflau chiar în fața mea. Aveam să mă concentrez pe realitate în loc să îmi bat capul cu chestiuni fictive.

L-am sărutat pe Sam pe tâmplă.

— Du-mă în pat! i-am cerut.

A râs și și-a luat mâinile de pe clape.

— OK, de cele mai multe ori când femeile spun asta, au în vedere o chestie legată de sex.

Am râs.

— Ei bine, eu am în vedere o chestie legată de somn, i-am răspuns și am scos un țipăt când Sam s-a ridicat și m-a luat în brațe.

— Legată de somn să fie, mi-a replicat în timp ce mă așeza pe partea mea de pat și mă învelea. Am adormit în

curba brațului lui exact când îmi spunea: *O să-ți găsesc inelul cu diamante perfect! Îți promit!*

Am fost fericită în noaptea aceea.

Am simțit că merg înainte.

M-am gândit că, dacă Jesse ar fi putut să mă vadă de acolo de unde se afla, ar fi fost zâmbitor.

Nu mă gândeam însă: *Jesse este în viață. Se va întoarce acasă în două luni, și uite ce-am făcut!*

DUPĂ

~

Amândoi

Sau cum să riști tot ceea ce iubești

STAU ÎNTINSĂ ÎN PAT, LÂNGĂ SAM, ŞI MĂ HOLBEZ LA tavan. Motanul nostru cenuşiu, Mozart, stă culcuşit pe picioarele mele. Homer, fratele lui, este negru cu alb şi nu-şi părăseşte locul din living de sub pian decât atunci când vine să mănânce.

Este miercuri, aproape 9 dimineaţa. Miercurea este una dintre zilele mele libere şi cea în care Sam nu trebuie să ajungă la şcoală decât pe la 11. În aceste dimineţi târzii, îmi fac iluzii că o să ieşim la micul-dejun, dar Sam refuză mereu să deschidă ochii până în ultima secundă. Până acum, în acest an şcolar, am mers la micul-dejun într-o zi de miercuri de exact zero ori. Chiar acum, Sam doarme profund lângă mine.

Au trecut 7 săptămâni de când am aflat că Jesse trăieşte.

Conversaţia noastră iniţială a fost scurtă şi, din cauza preocupărilor legate de starea lui Jesse, contactul a fost limitat. Primesc cea mai mare parte a noilor informaţii prin e-mail, de la mama lui, Francine.

Tot ce ştiu este că este în pericol de a cădea pradă sindromului de realimentare şi unor complicaţii din pricina hipoglicemiei.

Medicii nu i-au permis să fie externat până ieri.

Asta înseamnă că vine acasă mâine.

Când i-am spus lui Sam despre asta aseară, a zis:

— OK! Tu cum te simți?

I-am spus adevărul adevărat:

— Habar n-am!

Acum sunt foarte derutată. De fapt, sunt atât de derutată, încât sunt derutată de cât de derutată sunt.

Ce împărtășim eu și Sam... este iubire. Pură, simplă și adevărată.

Însă eu, una, nu mă mai simt pură, nimic nu mai este simplu și nu mai sunt sigură ce este adevărat.

— Ce nu-ți dă pace? mă întreabă Sam.

Mă uit la el. Nu mi-am dat seama că s-a trezit.

— Oh! îi spun și mă întorc din nou cu ochii la tavan. Nimic! Serios! Nimic și totul.

— Jesse? mă întreabă.

— Bănuiesc că da!

Sam înghite cu greu și tace, apoi se întoarce de la mine, se ridică și intră în baie. Aud cum pornește robinetul și apoi stropi de apă în timp ce se spală pe dinți. Aud familiarul scârțâit și vuiet al dușului.

Telefonul îmi sună și mă întind spre noptieră să văd cine este.

Nu recunosc numărul. Ar trebui să las să intre mesageria vocală, dar nu mă încumet. În ultimul timp, nu suport să pierd nici măcar un singur apel.

— Alo?

— Bună ziua! Sunteți Emma Lerner? se aude vocea unei femei tinere.

— Emma Blair, îi răspund. Dar da, eu sunt!

— Doamnă... Femeia se oprește o clipă, apoi continuă: Domnișoară Blair, numele meu este Elisabeth Ivan. Sun de la *Beacon*.

Închid ochii, blestemându-mi zilele pentru că am răspuns.

— Da?

— Facem un reportaj despre salvarea lui Jesse Lerner din Acton.

— Da!

— Și am vrut să vă oferim ocazia de a comenta evenimentele.

Simt cum clatin din cap, de parcă femeia ar avea cum să-mi înțeleagă vreunul dintre indiciile nonverbale.

— Regret, dar nu cred că mi-ar plăcea să comentez public în vreun fel!

— Sunteți sigură? Familia Lerner a acceptat.

— Da! Înțeleg! Doar că nu cred că mă simt confortabil făcând asta, dar mulțumesc foarte mult pentru ocazie!

— Sunteți...

— Mulțumesc, domnișoară Ivan! O zi bună!

Închid telefonul înainte ca femeia să poată vorbi din nou. Verific de două ori dacă telefonul îmi este închis și mă prăbușesc pe perne, acoperindu-mi fața cu mâinile și întrebându-mă dacă voi mai simți vreodată în viața asta o emoție măcar.

Pentru că în ultimul timp simt fericire *și* frică, bucurie *și* tristețe, vinovăție *și* validare.

Nu este pur și simplu fericire. Pur și simplu frică. Pur și simplu bucurie. Pur și simplu întristare.

Tăcerea asurzitoare din cameră înseamnă că urechile mele pot să se concentreze doar asupra sunetului apei care cade din dușul de la baie.

Mă gândesc la cum se adună aburul.

Mă gândesc cât de cald trebuie să fie.

Mă gândesc cât de liniștitoare și plăcută trebuie să se simtă pe piele apa fierbinte! Mă gândesc la Sam. La felul în care arată când este ud. Mă gândesc la apa fierbinte care îi curge pe umeri. Umeri care mi-au cărat patru etaje biroul obscen de mare când ne-am mutat împreună. Umeri care au ridicat și două cutii cu cărți odată în timp ce mă tachina că ar trebui să nu mai adun cărți, știind foarte bine că asta nu s-ar întâmpla niciodată.

Sam este viața mea. Viața mea nouă, frumoasă, minunată, magică!

Mă ridic din pat și deschid ușa băii. Este la fel de mult abur pe cât mi-am imaginat. Oglinda este prea aburită pentru a mă putea vedea în timp ce îmi scot tricoul și-mi dau jos lenjeria intimă. Dar știu ce aș vedea dacă aș putea: o femeie în vârstă de 30 de ani, scundă, blondă, cu corpul în formă de pară, o tunsoare pixie și un pumn de pistrui sub ochiul drept.

Dau perdeaua într-o parte și intru sub duș. Sam deschide ochii. Îmi dau seama că este ușurat să mă vadă. Își pune brațele în jurul meu și mă ține strâns. Căldura pielii lui mă încălzește, exact așa cum știam că o să fie.

Bărbia lui îmi stă cuibărită pe umăr.

— Știu că acum e totul foarte complicat, îmi spune. Voi face ce vrei tu. Eu doar... Trebuie să știu doar ce gândești.

— Te iubesc! îi răspund cu buzele lipite de umeri în timp ce apa fierbinte mă lovește peste față și îmi lipește părul pe frunte. Te iubesc enorm de mult!

— Știu! îmi răspunde, apoi se trage de lângă mine și se întoarce spre apă.

Își spală șamponul din păr.

Când e cu spatele la mine, apuc săpunul și fac spumă în palme. Îl frec pe umeri și pe spate. Mă înrind înainte și-i

săpunesc pieptul. Pe măsură ce apa spală clăbucul, îmi sprijin obrazul de spatele lui. Îl cuprind în brațe. M-aș lipi de el dacă aș putea.

În ultimele trei nopți, am visat că ne legam împreună cu o singură frânghie. Am visat că ne legam strâns, astfel încât niciunul să nu poată evada. Am visat la noduri atât de încordate, încât să nu poată fi desfăcute. Frânghie atât de groasă, încât să nu poată fi tăiată.

Sam își pune brațele înainte pe peretele dușului pentru a-și găsi echilibrul, iar apoi îmi spune:

— Doar... doar fă-mi o favoare!

— Orice!

— Nu sta cu mine dacă vrei să fii cu el! Nu-mi face asta!

Visele mele, frânghia și nodurile, știu exact ce înseamnă. Nu te legi de ceva decât dacă ți-e frică că ai putea să te îndepărtezi!

ÎNCEPUTUL LUNII DECEMBRIE ESTE UNA DINTRE PERIoadele care îmi plac cel mai puțin în Massachusetts. Liniștea dinaintea furtunii, așa o percep întotdeauna.

Aerul este adesea rarefiat, rece și cumva casant ca sticla. Dar, cel puțin astăzi, este suficient de cald, încât precipitațiile sunt doar o ploaie mocănească, nu începutul unei rafale. Deși este un semn oarecum nedorit al faptului că se apropie prima noastră zăpadă.

Port jeanși negri, un pulover crem moale, cizme maro înalte și un palton negru. Nu m-am întrebat niciodată cu ce o să mă îmbrac atunci când o să îl revăd pe Jesse, pentru că nu m-am gândit niciodată că s-ar putea întâmpla așa ceva.

Și totuși, iată răspunsul la întrebarea cu care nu mi-am bătut capul niciodată: jeanși și un pulover!

Nu există un cod vestimentar pentru astfel de lucruri, pentru a te reîntâlni cu iubirea vieții tale, dispărută chiar de prima voastră aniversare.

Una dintre iubirile vieții tale.

Una dintre ele.

Sam a plecat devreme azi-dimineață și nu m-a trezit să-și ia rămas-bun. Am deschis ochii doar când l-am auzit

închizând ușa din față. L-am urmărit de la fereastra dormitorului. L-am văzut îndreptându-se spre mașina lui și suind în ea. Fața îi părea stoică, dar postura îl trăda. Umerii căzuți, capul plecat; arăta ca un bărbat la capătul puterilor.

S-a îndepărtat înainte să-l pot striga, iar când l-am sunat, n-a răspuns.

Avionul lui Jesse aterizează la ora 15. Ceea ce înseamnă că am toată dimineața și o bună parte a după-amiezii pentru a trece prin asta ca și cum nu ar fi cea mai incredibilă zi din viața mea.

Chiar înainte de 9, opresc în parcarea din spatele Blair Books și intru, aprinzând toate luminile și aducând locul la viață, așa cum fac aproape în fiecare dimineață.

Oficial, părinții mei se pensionează abia anul viitor. Totuși, în clipa de față lucrează numai cu numele. Eu conduc magazinul. Eu sunt responsabilă de tot. Vânzătorii răspund în fața asistent-managerului, Tina, care îmi raportează mie.

Tatăl încă supraveghează contabilitatea. Mama vine sâmbăta după-amiază și lucrează în depozit: vrea să știe ce citesc oamenii și adoră să păstreze legătura cu clienții de care s-a atașat în ultimii 20 de ani.

Pentru orice altceva sunt eu.

Blair Books este singurul lucru din viața mea de care sunt cu adevărat mândră în momentul ăsta.

S-ar putea să fiu un pic copleșită, iar uneori mă simt că sunt implicată până peste cap, dar mă pricep să conduc librăria.

Vânzările rămân bune în ciuda schimbărilor din industrie. Nu mulți oameni pot spune asta. Doar să poți ține luminile aprinse într-un moment în care chiar și marile lanțuri de magazine au pus lacătul pe ușă este, evident, un lucru de maximă importanță. Totuși, adevărul este că asta e doar o

bucățică din mândria mea. Mai mult decât orice, sunt incredibil de entuziasmată de maniera în care ne atragem cititorii.

Avem evenimente pentru autori de cel puțin două ori pe lună. Avem exemplare cu autograf ale celor mai bine vândute cărți. Avem 11 cluburi de lectură și un atelier pentru scriitori o dată pe lună. Avem o afacere online înfloritoare. Avem servicii excepționale pentru clienți. Avem gogoși gratis o dată pe săptămână.

Sunt în mod special mândră de gogoșile gratuite.

După ce termin de aranjat librăria în această dimineață, mă îndrept spre biroul meu și mă așez pentru a-mi verifica e-mailurile. Văd un mesaj de la mama în partea de sus a listei. Subiectul este „Ai văzut asta?" În e-mail găsesc un link către articolul din *Beacon* despre Jesse. Probabil că l-au publicat de dimineață. Sub link, mama a scris: *Sună-mă oricând dacă simți nevoia să vorbești cu cineva! Mă gândesc la tine.*

Nu sunt sigură că vreau să citesc articolul, dar nu mă pot opri să nu dau clic:

Localnic dispărut, găsit în viață pe o insulă din Pacific

DE ELIZABETH IVAN

Jesse Lerner, în vârstă de 31 de ani, din Acton, a fost găsit în viață, după ce a dispărut în urmă cu trei ani și jumătate.

Lerner a fost implicat într-un accident de elicopter în timpul căruia ceilalți trei pasageri aflați la bord au decedat. Aceștia se pregăteau să filmeze în Insulele Aleutine când aparatul de zbor cu care călătoreau a suferit o defecțiune gravă a motorului. La momentul respectiv, s-a considerat că Lerner, pe atunci în vârstă de 28 de ani, a pierit de asemenea în timpul accidentului. Acum șapte

săptămâni, a fost descoperit pe mare de o navă care se îndrepta spre atolul Midway.

Midway este o fostă bază aeriană navală, administrată în prezent de United States Fish and Wildlife Service (FWS)[1]. Deşi se află departe, în Pacific, la o treime din distanţa dintre Honolulu şi Japonia, există între treizeci şi şaizeci de funcţionari FWS staţionaţi acolo.

Se crede că Lerner şi-a petrecut cea mai mare parte a timpului blocat pe o insuliţă aflată la o mie de kilometri de Midway. Nu există niciun comunicat oficial referitor la modul în care bărbatul a reuşit să rămână teafăr şi nevătămat în tot acest timp.

Spitalizat la scurt timp după salvare, Lerner a primit recent permisiunea de a se întoarce acasă, în Massachusetts, la un moment dat pe parcursul acestei săptămâni. Cel mai probabil, va ajunge acasă cu avionul, pe Aeroportul Hanscom Field. Părinţii săi, Joseph Lerner şi Francine Lerner, din Acton, îi aşteaptă cu nerăbdare sosirea. „Nu vă putem descrie cât de mult am suferit că ne-am pierdut copilul şi nici uşurarea când am aflat că se întoarce acasă", a mărturisit familia Lerner într-o declaraţie comună.

În urmă cu mai bine de un deceniu, Lerner a devenit celebru în presă când a doborât recordul statal la înot 500 de metri craul. Cu un an înainte să dispară, Lerner s-a căsătorit cu o localnică, Emma Blair. Contactată telefonic, Blair nu a comentat evenimentele.

Termin de citit articolul, apoi îl parcurg din nou. Şi din nou. Şi din nou. Tresar când Tina îmi strigă numele.

---

[1] Agenţie guvernamentală americană care se ocupă cu protejarea peştelui, a animalelor marine, a animalelor sălbatice, precum şi a speciilor pe cale de dispariţie (n. tr.).

— Bună dimineața, Emma! mă salută ea în timp ce intră prin spate, cu puțin înainte de ora zece.

Cu accentul ei puternic de Boston, numele meu sună mai mult ca „Emmer" decât „Emma".

Tina pronunță „librăre" în loc de „librărie", numește fântânile arteziene „țâșnitoare" și pleacă de la serviciu la timp ca să nu întârzie la „cenă".

Accentele din Boston mi se par calde, prietenoase, minunate. Când aud la televizor oameni care își bat joc de ele, mă întreb mereu dacă au ajuns vreodată pe aici. Atâția oameni din Massachusetts nici măcar nu vorbesc cu accent de Boston, iar cei care o fac nu ar „parca în Hahvahd Yahd[1]".

— Bună dimineața, Tina! îi răspund.

Tina este genul de angajat pentru care te dai de ceasul morții să îl găsești. E o mamă care suferă de sindromul cuibului părăsit și care iubește cărțile mai mult decât oricare altă persoană pe care am cunoscut-o vreodată. Este drăguță cu toată lumea, dar fermă cu oamenii nepoliticoși. Se topește de dorul copiilor ei, care sunt toți la facultate, și lucrează aici pentru a-și ține mintea ocupată. Nu cred că ea sau soțul ei au nevoie de banii pe care îi câștigă la librărie. Nu că am întrebat, doar am observat că își folosește cel puțin un sfert din salariul ei săptămânal pentru a cumpăra cărți cu reducerea de care beneficiază.

Când încep să fiu copleșită de toate lucrurile pe care le am de făcut la librărie, Tina este cea pe care mă bazez.

Celălalt lucru care îmi place la ea este că nu pare absolut deloc interesată să se dea bine pe lângă mine. Muncim împreună. Eu sunt șefa ei. Suntem amabile una cu cealaltă și, ocazional, râdem în magazie.

Atâta tot.

---

[1] Pronunție aproximativă pentru Harvard Yard (n. tr.).

Când am început să lucrez cu oamenii din poziția de conducere, mi-a fost greu să stabilesc limite și așteptări. Voiam să mă placă toată lumea. Voiam ca oamenii de aici să simtă că fac parte dintr-o familie – pentru că asta a fost pentru mine librăria dintotdeauna. Familie. Dar afacerile nu merg așa. Și nu am nevoie ca angajații mei să mă placă. Am nevoie să mă respecte și să-și facă treaba bine.

Am învățat lecția asta pe propria-mi piele, și încă de câteva ori, dar cel puțin pot spune că am învățat-o. Acum, am un grup de angajați care uneori ar putea să meargă acasă și să se plângă de mine, dar care sunt mândri de locul lor de muncă și îl transformă într-o librărie grozavă.

Astăzi sunt mod special recunoscătoare pentru faptul că angajații mei nu îmi sunt și prieteni. Știu că Tina citește *The Beacon*. Sunt sigură că a văzut articolul, dar sunt convinsă că nu mă va întreba nici măcar un cuvințel despre asta.

Când membrele Acton Ladies Reading Society sosesc la 11 pentru a participa la clubul de carte, mă cuprinde neliniștea.

Avionul lui Jesse aterizează în 4 ore.

Jesse, Jesse al meu, va fi acasă astăzi!

L-am lăsat în fața aeroportului LAX acum 3 ani și 7 luni și voi fi pe aerodrom în această după-amiază când va ateriza.

Nu-mi fac treaba cum trebuie în orele cuprinse între prânz și 14. Sunt împrăștiată, neatentă și nerăbdătoare.

Bat pe casa de marcat 16,87 de dolari, iar când clienta îmi dă o bancnotă de 20 de dolari, îi dau 16,87 de dolari rest.

Un bărbat sună și mă întreabă dacă avem exemplare din *Extrem de tare & incredibil de aproape*[1], iar eu îi răspund: „Da, avem toate cărțile lui Jonathan Lethem".

---

[1] Romanul scriitorului Jonathan Safran Foer (n. tr.).

Când văd că Mark, singurul dintre angajații mei pe care l-aș spune caracteriza drept snob când vine vorba de cărți, se repede să mă ajute, mă simt mai mult decât ușurată.

E timpul să plec.

Pot să plec.

Pot să plec de aici!

În timp ce îmi adun lucrurile și mă privesc în oglinda de la toaletă, regret pentru o clipă că nu sunt prietenă bună cu Tina. Ar fi fost bine să am pe cineva pe care să îl pot întreba „OK, cum arăt?" și să mi se răspundă: „Arăți grozav! Totul va fi bine."

Mă gândesc să o sun pe Marie când ajung la mașină. Ar putea fi persoana perfectă să-mi dea încurajările de care are nevoie o persoană înainte de-a merge să-și întâlnească soțul dispărut cu mult timp în urmă. Dar, când îmi iau telefonul, sunt deturnată de un mesaj de la Sam:

Te iubesc!

Este genul de mesaj pe ni-l trimitem zilnic, dar să văd asta acum este deopotrivă înălțător și sfâșietor.

Mă uit prin parbriz, uluită de ce se alege de viața mea liniștită și stabilă.

Am un soț, dar am și un logodnic.

Pornesc motorul și ies din parcare.

După ani întregi fără el, bărbatul pe care l-am pierdut se întoarce acasă.

OPRESC ÎN FAȚA AERODROMULUI ȘI VĂD CĂ PARCAREA este goală. Verific cât e ceasul. Am ajuns cu 18 minute mai devreme.

Mă foiesc în mașină, incapabilă să-mi dau seama cum să țin sub control toată energia nervoasă care mă copleșește. Dintr-odată, începe să îmi sune telefonul; văd pe ecran chipul lui Olive.

Răspund.

— Cum te simți? mă întreabă ea chiar înainte de mă a saluta.

— Nu știu! îi răspund.

— A ajuns acasă?

— Ajunge în curând. Ar trebui să aterizeze în 15 minute.

— Isuse! exclamă.

— Mie-mi zici?!

— Cu ce pot să te ajut?

Acesta este modul de funcționare al lui Olive. „Cu ce pot să te ajut?" E o calitate minunată la un prieten. Asta înseamnă că ea este întotdeauna cea care spală farfuriile când vine la tine acasă. Ea este mereu cea care trimite cadouri

atent alese și te întreabă de sănătate la momentul oportun. Dar, într-o situație ca aceasta, nu este în elementul ei.

Pentru că nu are nimic de făcut.

Nu este nimic de făcut.

Toate acestea, pur și simplu... *se întâmplă.*

— Pot să-ți trimit măcar niște flori? mă întreabă.

Zâmbesc.

— Nu cred că florile mă vor ajuta să fac față faptului că am un soț și un logodnic în același timp, îi spun.

— Ceea ce descrii este complet absurd. Florile te ajută în absolut orice situație.

Izbucnesc în râs.

— Mulțumesc că ai reușit să fii amuzantă chiar și în momentele astea!

— Iar eu îți mulțumesc că ești de părere că glumele despre lucruri grave sunt potrivite, îmi răspunde Olive. Tracey nu consideră la fel.

Tracey este iubita lui Olive. Trebuie să recunosc faptul că nu mi se pare că ele două s-ar potrivi în vreun fel. Tracey este serioasă, erudită și corectează greșelile de gramatică ale altora. Are o atitudine regală, este zveltă și superbă. În vreme ce, pentru mine, calitatea de căpătâi a lui Olive este că spune întotdeauna ce îi trece prin cap, mănâncă tot ce are în farfurie și e gata să încerce orice îi propui.

Sam explică ușor chestia asta, punând-o pe seama faptului că opusurile se atrag, dar eu încă mai caut ceva, bucata care nu-mi iese la socoteală. Cel puțin o dată pe lună, Sam e nevoit să-mi atragă atenția: „Chiar trebuie să continuăm să vorbim despre Olive și Tracey?”

— Crezi că Jesse e bine? mă întreabă Olive. Adică, știu că este în viață, iar medicii spun că este suficient de sănătos, dar crezi e posibil să apară și să-ți dai seama că a înnebunit?

Adică, tu n-ai lua-o razna? Trei ani de unul singur? Probabil că a trăit cu nuci de cocos și a pierdut vremea vorbind cu mingi de volei.

— Chestia asta nu mă ajută. Dimpotrivă, este exact opusul ajutorului!

— Îmi pare rău! O să tac!

— Nu! Nu e nevoie să taci, dar încetează să vorbești despre faptul că soțul meu ar putea fi instabil din punct de vedere mintal! Vorbește despre altceva! Am nevoie să pierd vremea cu ceva până ajunge toată lumea aici și mi-e teamă că, dacă o pierd de una singură, eu voi fi cea instabilă mintal.

Râde.

— După cum am spus, îți păstrezi umorul chiar și într-o situație de criză.

— Nu am glumit! o asigur.

Și apoi începem amândouă să râdem pentru că acesta este cel mai comic lucru posibil, nu-i așa? Cât de grav este, cât de lipsit de amuzament este.

Tocmai când râd mai tare, văd un SUV alb care trage în parcare și știu, chiar înainte de a-l vedea pe șofer, că este al părinților lui Jesse.

— Ah! exclam. Trebuie să plec. Au ajuns Francine și Joe.

— O, Doamne! Situația asta pare teribil de incomodă!

— Un pic, da! recunosc în timp ce opresc mașina.

— Când ai vorbit ultima oară cu ei?

— Practic nu am mai făcut-o de când a dispărut.

Noi trei am păstrat imaginea de familie timp de câteva luni, sunându-ne cu prilejul sărbătorilor sau al aniversărilor. Dar iluzia s-a destrămat repede. Sinceră să fiu, cred că a fost mult prea dureros pentru noi toți. În ultimii ani, am locuit în același oraș, dar nu ne-am văzut cu excepția unor întâlniri ocazionale la magazinul alimentar.

— Bine, urează-mi noroc să mă descurc cu asta! Trebuie să plec!

Olive are un obicei foarte prost, pe care nu l-am observat până când nu ne-am mutat departe una de cealaltă și a trebuit să ne administrăm întreaga relație de prietenie la telefon. Când îi spui că trebuie să pleci, ea zice OK și apoi mai trăncănește jumătate de oră.

— OK! îmi spune. Noroc! Sunt aici pentru tine. Sam este bine? Cum se descurcă?

— Sam este...

Nu știu cum să termin propoziția și nici nu am timp să o fac.

— Habar n-am! Chiar trebuie să plec! Mulțumesc că m-ai sunat! Nu știu cum aș putea să trec peste asta fără tine.

— Sunt aici oricând, știi doar! mă asigură Olive. Dacă există ceva ce pot face, te rog, anunță-mă!

— Așa voi face! Îți promit! O să stăm de vorbă curând, bine?

— Vorbim curând! Tu și Sam mergeți până la capăt cu nunta? Adică, în clipa asta, totul este în aer, nu?

— Olive! o reped, pierzându-mi răbdarea.

— Îmi pare rău! spune, dându-și seama ce face. Sunt așa de... Olive în clipa asta!

Izbucnesc în râs.

— Cam ești!

— Bine, închid! Te iubesc! Sunt aici pentru tine. Nici nu o să te întreb ce mai fac Sophie și Ava, pentru că știu că nu ai timp.

— Grozav! Mulțumesc! Te iubesc! Pa!

— Pa!

Când închide telefonul, îmi dau seama cât de singură sunt. Pentru un moment, am crezut că problema era doar să

o fac pe Olive să închidă telefonul. Acum îmi amintesc însă care este adevărata provocare.

Cobor din mașină. Francine îmi face cu mâna când mă vede.

Îi răspund și mă îndrept spre ei.

Francine poartă o rochie vișinie, cambrată, cu un palton bleumarin. Părul ondulat castaniu-închis abia îi atinge umerii.

Mă îmbrățișează ferm și cu căldură, de parcă i-ar fi fost dor de mine în toți acești ani. Mă îndepărtez de ea exact când Joe mă cuprinde în brațe. Pare că s-a îmbrăcat pentru a merge la biserică. Pantaloni gri, cămașă bleu, sacou bleumarin. Observ că a început să chelească. Pe chipul lui zăresc văi joase, care brăzdează locuri odinioară netede.

— Bună, draga mea! mă salută.

— Emma! spune Francine, punându-și o eșarfă la gât. Ce liniștitor e să te văd!

— Mulțumesc! îi răspund. Și reciproca e valabilă.

Nu știu cum să-i spun. Când eram adolescentă, îi spuneam „doamna Lerner". Când eram căsătorită cu fiul ei, îi spuneam „Franny".

— Oh, părul tău! exclamă ea, îndreptându-și mâna spre părul meu scurt, dar fără să-l atingă. Este atât de diferit!

Sunt mai puternică decât atunci când i-am cunoscut. Stau mai dreaptă. Sunt mai răbdătoare. Nu mai sunt chiar atât de ranchiunoasă. Sunt mai recunoscătoare pentru ceea ce am, mai puțin nemulțumită de ceea ce nu am. Sunt mai puțin neliniștită. Am citit mult mai multe cărți. Cânt la pian. Sunt logodită.

Dar, desigur, ea nu poate vedea toate astea.

Singura schimbare pe care o poate vedea este părul meu scurt și blond.

— Îți dă un aspect adolescentin.

— Mulțumesc! îi răspund, de parcă aș fi încrezătoare că acesta este un compliment, deși, după felul în care o spune Francine, nu e chiar așa.

— Ce mai faci? mă întreabă.

— Hmm..., îi răspund. Bine! Voi?

— Și noi! Și noi! Domnul lucrează în moduri misterioase, dar sunt uluită și cu adevărat smerită în fața darului pe care îl reprezintă ziua de azi.

Jesse nu a primit o educație religioasă, iar, în liceu, îmi amintesc că am auzit-o o dată pe Francine spunându-i unui mormon în căutare de adepți care îi sunase la ușă că nu îi pasă de „ce crezi tu că vrea Dumnezeu". Mă întreb dacă situația s-a schimbat. Dacă pierderea lui Jesse a făcut-o să redescopere credința creștină și dacă faptul că își primește fiul înapoi e singura dovada de care are nevoie pentru a ști că se află pe drumul cel bun.

Joe se uită scurt la mine și apoi își întoarce privirea. Nu îmi dau seama la ce se gândește. Totuși, pare să aibă sentimente contradictorii în legătură cu tot. Francine, pe de altă pate, pare să creadă că viața va fi din nou perfectă de îndată ce Jesse va coborî din avion. Cred însă că Joe își dă seama că lucrurile vor fi mai complicate de atât.

— În regulă! reia Francine. Să mergem acolo? Nu îmi vine să cred că urmează să aterizeze cât de curând. Gândiți-vă la asta, noi trei, pe cale să ne vedem băiatul!

Își scoate telefonul și îl verifică.

— Se pare că, în câteva clipe, vor ajunge și Chris, Tricia și băieții, împreună cu Danny și Marlene.

Știam că Tricia și Chris au copii, nu pentru că mi-ar fi spus cineva, ci pentru că am văzut-o pe Tricia în T.J. Maxx anul trecut, însărcinată în multe luni și cu un copil mic lângă ea.

De fapt, nu știu cine este Marlene. Pot doar să presupun că este iubita, logodnica sau soția lui Danny.

Ideea este că nu știu aproape nimic despre familia Lerner, după cum nici ei nu știu aproape nimic despre mine. Habar n-am dacă au aflat despre Sam.

Eu și Joe o urmăm pe Francine în timp ce se îndreaptă încrezătoare spre terminal.

— Este greu să estimăm cum o să se simtă Jesse, adaugă Francine în timp ce mergem. Din ceea ce am auzit și după sfaturile pe care mi le-au dat specialiștii, treaba noastră acum este să-l facem să se simtă în siguranță.

— Desigur! încuviințez.

Chiar înainte să ajungem la ușă, Francine se întoarce și se uită la mine.

— Din acest motiv am ales să nu-i spunem că ți-ai văzut de viață.

Deci știu... Bineînțeles că da!

— OK! zic, incapabilă să mă gândesc cum să îi răspund altfel decât dându-i de înțeles că am auzit-o.

Se stârnește vântul, și mă trezesc dorindu-mi să-mi fi adus o haină mai călduroasă. Aerul de aici este mai rece decât mă așteptam. Mă închei la nasturi și văd că și Joe face la fel.

— Poți să-i spui dacă vrei, zice Francine. Doar că nu știu dacă se poate împăca chiar acum cu faptul că te-ai logodit deja cu altcineva.

„Deja" ăsta mă deranjează. „Deja" care s-a cuibărit ferm în frază, ca și cum ar fi la locul lui între „te-ai logodit" și „cu altcineva".

Mă hotărăsc să tac. Îmi spun că cel mai bun răspuns este stoicismul. Dar apoi, înainte să-mi dau seama că am făcut-o, îmi las sentimentele care mi se înghesuie în piept să devină cuvinte:

— Nu trebuie să mă faci să mă simt vinovată, îi spun. Mă simt vinovată și de una singură.

Chiar dacă știu că mă aude, se preface că n-a înțeles o iotă din ce i-am spus. Nu contează; chiar dacă Francine ar recunoaște asta, știu că nu are cum să înțeleagă ce vreau să spun.

Mă simt îngrozitor pentru că am renunțat la Jesse. Pentru că l-am crezut mort. Pentru că mi-am văzut de viața mea. Pentru că m-am îndrăgostit de altcineva. De fapt, sunt furioasă pe mine însămi din pricina asta.

Dar sunt foarte supărată pe mine și pentru că nu îi sunt loială lui Sam, pentru că nu rămân statornică și sinceră în devotamentul meu, așa cum i-am promis că voi fi. Sunt supărată pe mine însămi pentru că nu sunt sigură, pentru că nu sunt genul de femeie care să îi poată spune că este singurul care contează, pentru că nu îi ofer genul de dragoste pe care o merită.

Sunt supărată pe mine însămi pentru o mulțime de lucruri.

Atât de supărată, încât abia am timp să mă gândesc la ce poate gândi altcineva despre mine.

— OK! spune Joe brusc. Să mergem! Jesse o să aterizeze din clipă în clipă!

PRIVESC PRIN GEAMUL DE STICLĂ DIN FAȚA MEA CUM un avion zboară la mică altitudine, iar în cele din urmă aterizează pe pistă.

Inima începe să-mi bată atât de tare în piept, încât mi-e teamă că sunt la un pas de un atac de cord.

Un bărbat de la sol vine cu o scară. Se deschide o ușă. Un pilot iese.

Și apoi apare Jesse.

Destul de șifonat, dar, cumva, nicicând nu mi s-a părut a fi mai frumos decât în clipa asta.

FOTOGRAFIILE NU AU REUŞIT NICIODATĂ SĂ SURPRINDĂ cât de frumos îi e zâmbetul. Îmi amintesc asta acum.

Jesse este zvelt și fragil, de parcă trupul lui ar fi format doar din mușchi și oase. Fața lui, cândva cu o expresie blândă, acum este netedă, cu margini colțuroase acolo unde odinioară erau obraji moi. Părul îi este mai lung, mai ciufulit. Pielea îi este acoperită de pete maronii și rozalii, după ce a fost arsă de soare vreme de trei ani.

Gesturile însă îi sunt aceleași. Zâmbetul îi este același. Ochii îi sunt neschimbați.

Mă holbez la el când coboară din avion. Mă holbez la el în timp ce îi îmbrățișează pe Francine și Joe. Mă holbez la el când se apropie de mine și mă privește atent în ochi. Observ că degetul mic de la mâna dreaptă i se oprește la prima articulație. Și-a pierdut un deget în timpul ăsta.

— Bună! mă salută.

Doar auzind acest unic cuvânt mă face să mă simt ca și cum m-aș fi întors în timp, într-un moment al vieții când lucrurile aveau sens, când lumea era corectă.

— Salut!

— Ești absolut încântătoare!

Zâmbesc. Îmi îngrop fața în mâini. Mă prinde în brațe, ținându-mă strâns. Îmi simt pulsul bătându-mi neregulat, de parcă nu ar fi sigur dacă trebuie să accelereze sau să încetinească.

Mă întreb dacă e adevărat ce se întâmplă.

Dar, când deschid ochii la loc, el este încă aici. Chiar aici, în fața mea, strângându-mă în brațe.

L-am jelit de parcă ar fi fost mort. Dar iată-l!

Este aproape terifiant cât de mult sfidează logica și rațiunea tot ce se întâmplă. Ce altceva mai știm despre lume care nu este adevărat?

— Ești acasă! rostesc.

— Sunt aici!

Cunoașteți senzația: din când în când, te uiți înapoi la viața ta și te întrebi unde Dumnezeu a zburat timpul. Te întrebi cum de fiecare clipă s-a înlănțuit cu următoarea și a creat zilele, lunile și anii care acum par doar secunde.

Asta simt.

Chiar acum.

În acest moment.

Simt că trecutul nostru împreună se întinde pe eoni, iar timpul pe care l-am petrecut fără el este doar o clipită.

L-am iubit pe Jesse din ziua în care l-am văzut la înot.

Și îmi este greu să-mi amintesc cum am trăit fără el, cum am suportat să privesc o lume din care credeam că el nu mai face parte și de ce am avut impresia că voi putea vreodată să iubesc pe cineva așa cum îl iubesc pe el.

Pentru că el a fost totul.

Toată viața mea.

Întotdeauna, întotdeauna el a fost totul.

Cum de mi-am petrecut timpul uitând cine sunt și pe cine iubesc?

ULTIMELE DOUĂ ORE AU FOST DE-A DREPTUL NĂUCItoare. Am stat alături de Jesse, abia scoțând o vorbă, deoarece întreaga familie l-a îmbrățișat la întoarcerea acasă. Am privit-o pe Francine plângând să-i sară ochii și mulțumindu-i lui Dumnezeu când și-a văzut copilul, în timp ce Chris și Tricia i i-au prezentat pe băiețelul lor, Trevor, și pe fetița lor, Ginnie. Iar Danny i-a prezentat-o pe proaspăta lui soție, Marlene.

Telefonul mi-a sunat de mai multe ori, dar nu am reușit să mă adun și să mă uit măcar cine m-a căutat. În clipa asta, nu mă descurc cu viața reală. Abia mă descurc cu ceea ce se întâmplă înaintea propriilor ochi.

Și nici măcar nu pot începe să împac ceea ce se întâmplă înaintea ochilor mei cu viața mea reală.

Sunt atât de multe lucruri pe care Jesse trebuie să le asimileze! E evident că ai lui au să îi spună atâtea, că vor să facă atâtea! Mă trezesc dorindu-mi să-i povestesc fiecare gând care mi-a trecut prin minte cât a fost dispărut, să-i descriu fiecare moment pe care l-am petrecut fără el, fiecare sentiment pe care îl am acum. Vreau să-mi conectez cumva inima

la a lui și să-i transmit ce mi-a fost dat să trăiesc în ultimii trei ani și jumătate.

Îmi imaginez că toți ceilalți prezenți aici vor să facă același lucru.

Trebuie să i se pară atât de copleșitor să fie persoana la care se holbează toată lumea, persoana pe care toată lumea vrea s-o vadă cu propriii ochi și s-o atingă cu propriile mâini!

În timp ce îl privesc pe Jesse interacționând cu familia lui, simt dintr-odată că nu am ce căuta aici.

Jesse își ține în brațe nepoata, pe Ginnie, pentru prima dată, și încearcă să rămână calm. Dar îl cunosc. Știu ce înseamnă când are ochii căzuți. Știu de ce își trage urechile înapoi, de ce gâtul îi pare înțepenit.

Se simte incomod; se simte derutat. Toate acestea sunt greu de dus pentru el.

Mult prea greu!

Privirea i se îndreaptă către mine. Îmi zâmbește.

Și atunci îmi dau seama că toți ceilalți nu au ce căuta aici. Sunt poate 20 de oameni în această încăpere, dar pentru mine și Jesse există doar doi, iar aceia suntem chiar noi.

Când familia lui s-a mai liniștit, încep cu toții să discute despre cum se vor întoarce acasă la Francine și Joe. Mă uit cum Jesse se desprinde de grup și apoi, cu brațul în jurul meu, îl simt cum mă trage deoparte.

— Ai venit cu mașina? mă întreabă.

— Da! E chiar afară!

Nu pot să cred că vorbesc cu el! Că se află chiar în fața mea. Vorbind cu mine. Jesse Lerner. Jesse Lerner al meu! E în viață și vorbește cu mine! Nimic nu a fost vreodată atât de *imposibil*, și totuși *posibil*.

— Bine, grozav! Hai să plecăm de aici cât mai repede!

— OK! răspund, cu chipul împietrit.

— Te simți bine? mă întreabă. Arăți de parcă ai fi văzut o fantomă!

În momentul în care își dă seama ce i-a ieșit pe gură, închide ochii. Când îi deschide, îmi spune:

— Îmi pare rău! Tu chiar vezi o fantomă, nu-i așa?

Mă uit la el, și deodată mă simt doborâtă de epuizare.

Îți dai seama cât de obositor este să vezi un mort chiar în fața ta? Să trebuiască să-i amintești creierului la fiecare jumătate de secundă că ochii nu te mint?

Sunt copleșită de cât de neverosimil e adevărul. Că, în clipa asta, bunăoară, pot să întind mâna și să-l ating. Că îi pot adresa oricare dintre întrebările pe care mi-am petrecut ani din viață dorindu-mi să i le fi adresat. Că pot să-i spun că îl iubesc.

Dorința de a-i spune asta și convingerea că nu mă va auzi niciodată m-au sfâșiat an după an după an.

Iar acum pot să-i spun. Pot să deschid gura și să o spun, iar el o va auzi și va ști.

— Te iubesc! îi mărturisesc.

O zic pentru că vorbesc serios în clipa asta, dar o zic și pentru fiecare dată când nu am putut să i-o zic atunci, în trecut.

Se uită la mine și îmi oferă un zâmbet profund și liniștit.

— Și eu te iubesc!

Doare atât de rău și, paradoxal, mă simt atât de bine, încât sunt gata să jur că inima îmi sângerează.

E o ușurare imensă, după ce am simțit o durere incredibil de profundă, încât mă destram în bucăți, de parcă până acum nu mi-aș fi dat seama cât efort a fost nevoie să depun ca să par normală, să stau dreaptă.

Picioarele abia mă mai pot susține. Plămânii nu îmi oferă suficient aer. Ochii mei se uită înainte, dar nu văd nimic.

Jesse mă prinde înainte să cad. Se uită toată lumea, dar abia dacă îmi pasă.

Jesse îmi susține greutatea și mă conduce după colț, la toaletă. Când ușa se închide, mă cuprinde strâns în brațe, ținându-mă atât de aproape, încât nu mai e aer între noi. Ani la rând ne-au separat atâția kilometri, iar acum nici măcar oxigenul nu mai face treaba asta.

— Știu! îmi răspunde. Știu!

El este singura persoană care-mi poate înțelege durerea, uimirea, bucuria.

— Le voi spune alor mei că avem nevoie de ceva timp, bine?

Dau vehement din cap la pieptul lui. Îmi sărută creștetul capului.

— Revin imediat. Rămâi aici!

Stau lângă peretele toaletei și îl privesc ieșind pe ușă.

Mă privesc în oglindă. Ochii îmi sunt sticloși și injectați de sânge. Pielea din jurul lor este roșie. Inelul cu diamant de pe degetul meu captează lumina de un galben murdar.

Aș fi putut să-l scot înainte să vin aici. Aș fi putut să mi-l strecor de pe deget și să-l las în mașină. Dar nu am făcut-o. Nu am făcut-o pentru că nu am vrut să mint.

Dar acum pentru nimic în lume nu pot să înțeleg de ce m-am gândit că este mai bine să-l port decât să-l azvârl în cutia de bijuterii și să-l înlocuiesc cu micul inel cu rubin.

Ambele bijuterii sunt doar jumătate din adevăr.

Închid ochii. Și îmi amintesc de bărbatul alături de care m-am trezit de dimineață.

Jesse se întoarce.

— OK! reia. Să mergem!

Mă apucă de mână și mă conduce pe o ușă din spate. Se îndreaptă spre parcare. Familia lui este încă înăuntru.

Vântul ne suflă prin păr în timp ce alergăm spre grupul de mașini.

— Care este a ta? mă întreabă Jesse.

Arăt spre sedanul aflat în colțul parcării. Urcăm în mașină. Pornesc motorul, dau în marșarier și apoi mă opresc.

— Am nevoie de câteva clipe! îngaim.

Uneori cred că acesta este un vis din care urmează să mă trezesc, și nu știu dacă ar fi bine sau rău.

— Am înțeles! îmi răspunde Jesse. Ia-ți tot timpul de care ai nevoie!

Mă uit la el, încercând să asimilez pe deplin ce se întâmplă. Mă descopăr holbându-mă la locul unde ar fi trebuit să fie restul degetului lui mic.

Ne va lua zile, poate săptămâni, luni sau ani să ajungem să înțelegem cu adevărat prin ce a trecut fiecare dintre noi, să înțelegem cine suntem unul pentru celălalt în clipa de față.

Cumva, asta mă face să mă simt mai calmă. Nu ne grăbește nimeni să găsim sensul tuturor lucrurilor care ni se întâmplă. Nu contează cât timp va dura.

— În regulă! îi spun. Mă simt bine!

Ies din parcare și mă îndrept spre stradă. Când ajung la șoseaua principală, o iau la dreapta.

— Unde mergem? mă întreabă.

— Nu știu!

— Vreau să stau de vorbă cu tine! Vreau să stau de vorbă cu tine pentru totdeauna!

Mă uit la el, luându-mi, pentru scurtă vreme, ochii de la drum.

Nu știu încotro conduc; pur și simplu conduc. Și apoi pornesc căldura și simt cum arde prin orificiile de ventilație, pe mâini și pe picioare. Îi simt căldura înăbușitoare pe obraji.

Ajungem la un semafor care e roșu, așa că opresc.

Mă uit la Jesse, care se uită pe geam, dus pe gânduri. Fără îndoială, ce se întâmplă este și mai uluitor pentru el decât pentru mine. Probabil că și el are propriile întrebări, propriile sentimente contradictorii. Poate a iubit pe cineva acolo, departe, cât a fost plecat. Poate că a făcut lucruri de neconceput pentru a supraviețui, pentru a se întoarce aici.

Poate că a încetat să mă mai iubească și, undeva pe parcurs, poate a renunțat la mine.

Întotdeauna m-am gândit la Jesse ca la cealaltă jumătate a mea, ca la o persoană pe care o cunosc la fel de bine ca pe propriul buzunar, dar adevărul este că, în clipa de față, el este un străin pentru mine.

Unde a fost și ce-a văzut?

Lumina semaforului se face verde, iar cerul devine din ce în ce mai întunecat.

Prognoza meteo spunea că diseară ar putea ploua cu grindină.

Diseară.

Diseară ar trebui să merg acasă la Sam.

Când drumurile întortocheate pe care le străbatem devin tot mai șerpuitoare, îmi dau seama că nu mă îndrept nicăieri în mod special. Opresc pe o bucată de pământ bătătorit de la marginea șoselei. Scot mașina din viteză, trag frâna de mână, dar las căldura pornită. Îmi desfac centura de siguranță și mă întorc către Jesse.

— Spune-mi totul! îi cer.

Mi-e greu să-l privesc, chiar dacă el este tot ce vreau să văd.

Oriunde s-ar fi aflat și orice ar fi făcut l-au îmbătrânit. Pielea lui a căpătat un aspect aspru, pe care nu îl avea când a plecat. Chipul îi e ridat în zonele supraexpuse. Mă întreb dacă ridurile din jurul ochilor i-au apărut de la cât s-a căznit

să privească în depărtare, după cineva care să-l salveze. Mă întreb dacă degetul lui mic nu este singura rană, dacă nu cumva poartă mai multe astfel de semne pe sub haine. Știu că, dincolo de suprafață, sunt mult mai multe lucruri.

— Ce vrei să știi? mă întreabă.

— Unde ai fost? Ce s-a întâmplat?

Răsuflă greu, un semn clar că acestea sunt întrebări la care nu vrea cu adevărat să răspundă.

— Ce zici de versiunea scurtă? îi propun.

— Ce-ar fi să vorbim despre altceva? Absolut orice altceva?

— Te rog? insist. Trebuie să știu!

Se uită pe geam și apoi se întoarce la mine.

— Îți spun acum, dar promiți că nu mă vei mai întreba nimic despre asta? Absolut nimic?

Zâmbesc și îi ofer o strângere de mână.

— De acord!

Jesse mă ia de mână și mi-o ține așa. Atingerea lui e caldă. Trebuie să mă opresc să nu-l ating mai mult. Și apoi Jesse deschide gura și spune:

— Iată povestea!

Când s-a prăbușit elicopterul, a știut că e singurul supraviețuitor. Refuză să-mi spună cum de a știut asta; nu vrea să vorbim despre accident. Tot ce spune e că a găsit o ambarcațiune gonflabilă cu provizii de urgență, inclusiv apă potabilă și rații de mâncare, iar astea i-au salvat viața și l-au ajutat să treacă de săptămânile chinuitoare până a găsit pământ pe care să debarce.

„Pământ" este o descriere mult prea generoasă pentru locul unde a ajuns. Era o formațiune stâncoasă în mijlocul apelor. Cam vreo 500 de pași de la un capăt la celălalt. Nu era nici măcar o insuliță, darămite o insulă, dar pe o parte

avea o pantă suficient de domoală pentru a o considera un mic țărm. A știut că se îndepărtase de Alaska pentru că apa era liniștită, iar soarele era necruțător. Inițial, a plănuit să rămână acolo doar cât să se odihnească, să simtă pământ sub picioare. Dar curând și-a dat seama că barca se înțepase în stânci. Era aproape în întregime dezumflată. Era blocat acolo, așadar.

Aproape că rămăsese fără apă și fără batoane de hrană. A folosit recipientele goale pentru a colecta apă de ploaie. A căutat pe stânci plante sau animale, dar a găsit doar nisip și piatră. Așa că a găsit o metodă să pescuiască.

Desigur, a făcut și greșeli în timpul ăsta. A mâncat pești a căror carne l-a făcut să vomite. A băut apa mai repede decât a refăcut stocul. Dar a găsit, de asemenea, stridii și midii care cresc pe țărm, iar în timpul unei furtuni deosebit de necruțătoare a reușit să păstreze apă pentru o săptămână, iar asta i-a fost de mare folos. În timpul pârjolului de la amiază, a atârnat barca dezumflată între două stânci, odihnindu-se la umbră. Curând, a descoperit o rutină destul de sigură:

Mânca pește crud, crustacee și batoane de hrană, bea apă de ploaie și se adăpostea de soare. Se simțea stăpân pe el. Simțea că poate face lucrurile astea atât timp cât era nevoie, până aveam să îl găsim.

Apoi, după câteva săptămâni, și-a dat seama că nu o să-l găsim niciodată.

Spune că a avut o cădere psihică și apoi, după aceea, o epifanie.

Atunci a început să se antreneze.

Știa că nu își poate petrece restul vieții trăind singur pe un petic de pământ plin de stânci din Pacific. Știa că singura lui salvare era chiar lucrul pentru care se pregătise în copilărie.

S-a antrenat să înoate ca pentru o cursă.

Își număra mișcările și înota în fiecare zi mai departe decât o făcuse cu o zi în urmă.

A început încet, mai slab și mai obosit decât fusese vreodată.

Dar, după câteva luni, a reușit să ajungă departe, în largul oceanului. Devenise încrezător că, într-o zi, urma să fie suficient de puternic pentru a înota atât cât trebuia.

A avut nevoie de aproape doi ani ca să-și dezvolte rezistența și curajul să o facă. A avut parte atât de obstacole minore (o înțepătură de meduză), cât și majore (a văzut un rechin dând târcoale stâncilor vreme de câteva săptămâni). Iar atunci când, în cele din urmă, a pornit pe bune, a făcut-o nu pentru că ar fi crezut că poate să o facă.

A făcut-o pentru că știa că ar fi murit muri dacă nu o făcea.

Rămăsese fără batoane de hrană cu mult timp în urmă, iar stridiile se uscaseră.

Jumătate din barcă fusese ruptă și luată de vânt. Se temea că nu devenea mai puternic, ci mai slab.

O furtună i-a adus necesarul de apă pentru câteva zile. A băut cât a putut și a reușit să-și lege pe spate câteva sticle, folosind bucăți de barcă.

Și apoi a intrat în apă.

Gata să găsească ajutor sau să moară încercând asta.

Nu știe exact cât timp a stat în larg și a pierdut șirul la numărătoarea mișcărilor. Spune că au trecut mai puțin de două zile când a văzut un vapor.

— Și atunci am știut că totul s-a terminat, îmi povestește. Că urma să fie bine. Că aveam să vin acasă, la tine.

Nu menționează ce s-a întâmplat cu degetul lui. În toată povestea, în tot ceea ce spune, nu suflă o vorbă despre cum

și-a pierdut jumătate de deget. Iar eu nu știu ce să fac pentru că am fost de acord să nu-l mai întreb nimic. Dau să deschid gura și să întreb ce știu că nu ar trebui să fac, dar mă întrerupe, și pricep mesajul. Am terminat discuția despre asta.

— M-am gândit la tine în fiecare zi, adaugă. Mi-a fost dor de tine în toți anii ăștia!

Vreau să îi răspund la fel, dar îmi dau seama că nu sunt sigură dacă-i adevărat. M-am gândit mereu la el – până când, într-o zi, m-am gândit mai puțin la el. Și apoi m-am gândit adesea la el, dar... nu-i chiar același lucru.

— Ai fost mereu în inima mea, îngaim în cele din urmă, pentru că știu că e adevărat.

Este adevărul adevărat.

Indiferent câte am împărtășit eu și Jesse, indiferent cât de mult simțim că îl înțelegem unul pe celălalt, nu sunt sigură că voi putea înțelege vreodată durerea de a trăi singur în mijlocul oceanului. Nu știu dacă voi putea vreodată să apreciez cu adevărat curajul de a înota în larg.

Și, deși nu încerc să compar cele două situații, nu cred că Jesse poate să priceapă cum e să crezi că dragostea vieții tale a murit.

Și apoi să stai vizavi de acest om în mașina ta, la marginea unui drum.

— Acum tu! îmi cere.

— Acum eu?

— Spune-mi tot!

Din momentul în care o zice, știu că a aflat că sunt logodită. Știe tot. Între conștientizarea acută din vocea lui și acel „haide" din privirea lui concentrată și buzele strânse, pot spune că și-a dat seama singur.

Sau a observat inelul cu diamant.

— Sunt logodită, îi spun.

Apoi, dintr-odată, Jesse începe să râdă. Pare uşurat.

— Ce e? De ce râzi? De ce este amuzant?

— Pentru că, spune el, zâmbind, credeam că ești deja căsătorită.

Simt că pe față îmi răsare un zâmbet, deși nu pot spune de unde vine, mai exact.

Şi apoi încep să râd şi îl lovesc în joacă.

— Este practic același lucru! replic.

— Ba nu, nu este! Nu, nu este!

— Plănuiesc să mă căsătoresc cu altcineva.

— Dar încă nu ai făcut-o.

— Aşa, şi? i-o întorc.

Îmi e atât de uşor să stau de vorbă cu el! Întotdeauna mi-a fost uşor să stau de vorbă cu el. Sau poate m-am priceput eu la asta.

— Spun doar că mi-am petrecut ultimii trei ani și jumătate din viață sperând cu toată ființa mea că am să te revăd. Iar dacă tu crezi că faptul că ești logodită cu altcineva mă va opri din a ne recupera viața împreună, ți-ai pierdut mințile!

Mă uit la el şi, la început, încă mai zâmbesc, dar foarte curând realitatea începe să se instaleze, iar zâmbetul mi se şterge de pe chip. Îmi prind capul în mâini.

O să rănesc pe toată lumea!

Liniştea care se lasă în maşină este atât de copleşitoare, încât tot ce aud este zgomotul făcut de maşinile care trec şuierând pe lângă noi.

— Este mai complicat decât îți dai seama, îi spun în cele din urmă.

— Emma, uite care e treaba, am înțeles! Trebuia să mergi mai departe. Știu că toată lumea a făcut-o! Știu că ai crezut că sunt...

— Mort. Am crezut că ai murit.

— Știu! spune, apropiindu-se de mine și luându-mă de mâini. Nici măcar nu pot să-mi imaginez cât de greu trebuie să-ți fi fost. Nici măcar nu vreau să-mi imaginez. În toți acești ani, am știut că ești în viață, am știut că trebuie să mă întorc la tine. Și știu că tu nu ai avut asta. Îmi pare atât de rău, Emma!

Îmi ridic privirea și văd că în ochii lui sunt lacrimi care se potrivesc cu cele care se formează și în ai mei.

— Îmi pare atât de rău! Nu ai idee cât de rău! N-ar fi trebuit să fac asta niciodată. Nu ar fi trebuit să te părăsesc niciodată. Nimic pe lume, nicio experiență pe care aș putea să o am vreodată nu merită dacă te pierd sau dacă te rănesc în felul în care am făcut-o. Nopțile, stăteam și-mi făceam griji pentru tine. Petreceam ore și ore, zile întregi, gândindu-mă cât de mult sufereai. Gândindu-mă cât de mult trebuie să vă doară pe tine, pe mama, întreaga mea familie. Și asta aproape că m-a omorât cu zile. Să știu că oamenii pe care îi iubeam, că tu, tu, Emma, sufereai. Îmi pare atât de rău că v-am făcut să treceți prin așa ceva! Dar acum sunt acasă. Și ce m-a determinat să ajung acasă, ce m-a determinat să merg până în pânzele albe ai fost tu. Am vrut să vin acasă, la tine! Să mă întorc la viața pe care o plănuiserăm. Vreau înapoi viața aia! Și nu am de gând să las deciziile pe care le-ai luat când mă credeai dispărut să afecteze ce simt pentru tine acum. Te iubesc, Emma! Te-am iubit mereu! Niciodată nu am încetat să te iubesc. Sunt incapabil de asta. Sunt incapabil să iubesc pe altcineva în afară de tine. Așa că te absolv de tot ce s-a întâmplat cât timp am fost dispărut; acum este momentul nostru. E timpul să punem la loc totul, așa cum a fost!

Este atât de cald în mașină în clipa asta, încât simt că am febră. Opresc căldura și mă lupt să scap de jachetă. E

greu, în spațiul meschin al scaunului șoferului, să mă mișc la stânga și la dreapta cât să-mi întind brațele. Fără o vorbă, Jesse apucă de una dintre mâneci și trage de ea, ajutându-mă să mă eliberez în sfârșit.

Mă uit la el, iar dacă reușesc să alung șocul, confuzia și senzația dulce-amară, rămân cu o stare de confort deplin. Să deschid ochii și să-i văd privirea ațintită asupra mea mă face să mă simt mai comod decât orice îmi amintesc. Chiar aici, în această mașină, se află cea mai bună parte a adolescenței, cea mai bună parte a vârstei de 20 de ani. Cea mai bună parte a mea. Tot începutul vieții mele este acest bărbat.

Anii în care nu a fost aici nu au reușit să stingă căldura și liniștea pe care le dobândisem în timpul pe care îl petrecuserăm împreună.

— Tu ai fost iubirea vieții mele! îi spun.

— Sunt iubirea vieții tale! îmi răspunde Jesse. Nu s-a schimbat nimic.

— Ba s-a schimbat totul!

— Nu și între noi! Încă ești fata cu pistrui, iar eu încă sunt tipul care te-a sărutat în secția de poliție.

— Și Sam?

Este pentru prima dată când văd tristețe și mânie deopotrivă fulgerând pe chipul lui.

— Nu-i rosti numele! mă somează, îndepărtându-se de mine.

Tonul lui tăios mă dezarmează.

— Hai să vorbim despre altceva! Pentru moment!

— Despre ce altceva am putea vorbi?

Privește o clipă pe geam. Îi remarc maxilarul încordat și ochii ațintiți asupra unui punct fix. Apoi se relaxează și se întoarce spre mine.

Îmi zâmbește.

— Ai văzut ceva filme bune în ultima vreme?

În ciuda situației în care ne aflăm, încep să râd, și curând mi se alătură și Jesse. Așa au mers întotdeauna lucrurile în cuplul nostru. Zâmbesc pentru că zâmbește el, iar el râde pentru că râd eu.

— Este cumplit de greu! îi spun după ce mă potolesc. Totul ce ține de situația asta e așa de...

— Nu trebuie să fie. Te iubesc! Și tu mă iubești! Ești soția mea.

— Nici măcar nu cred că este adevărat. Când ai fost declarat mort, asta a însemnat... Adică, nici măcar nu știu dacă mai suntem căsătoriți încă.

— Nu-mi pasă de o bucată de hârtie! Tu ești femeia pe care o iubesc de-o viață. Știu că a trebuit să mergi mai departe. Nu te învinovățesc. Dar *acum* sunt acasă. Sunt aici! Totul poate fi așa cum ar trebui să fie. Așa cum ar trebui să fie.

Clatin din cap și îmi șterg ochii cu dosul mâinii.

— Nu știu! îi spun. Chiar nu știu...

— Dar *eu* știu!

Se apleacă un pic și îmi șterge lacrimile care mi s-au scurs pe gât.

— Tu ești Emma, îmi spune de parcă asta ar fi cheia tuturor lucruri, de parcă problema este că nu știu cine sunt. Iar eu sunt Jesse.

Mă uit la el, schițând un zâmbet. Încerc să mă simt mai bine, așa cum vrea el. Încerc să cred că lucrurile sunt la fel de simple pe cât mi le descrie el.

Aproape că pot să-l cred. Aproape.

— Jesse...

— Totul o să fie bine, OK? îmi zice. Totul o să fie bine.

— O să fie?

— Firește că o să fie?

Îl iubesc. Îl iubesc pe acest bărbat. Nimeni nu mă cunoaște așa cum mă cunoaște el, nimeni nu mă iubește așa cum mă iubește el.

Există și o altă iubire acolo, în lumea largă, pentru mine. Dar e diferită. Nu e asta.

Nu e tocmai dragostea asta. E mai bine, dar și e mai rău deopotrivă. Totuși, cred că asta e și ideea când vine vorba de iubirea dintre doi oameni – nu o poți recrea. De fiecare dată când iubești, indiferent pe cine iubești, dragostea este diferită. Tu ești diferit.

În acest moment, nu vreau altceva decât să mă bucur de *această* iubire.

De povestea mea de dragoste cu Jesse.

Mă arunc în brațele lui, iar el mă ține strâns. Gurile noastre sunt acum apropiate, buzele noastre se află la doar câțiva centimetri de a se atinge. Jesse se apropie puțin.

Dar nu mă sărută.

Ceva la atitudinea asta a lui mi se pare cel mai elegant lucru pe care l-a făcut vreodată.

— Uite ce vom face! îmi spune. Ce zici dacă mă duci la părinții mei? Se face târziu și probabil că familia mea se întreabă pe unde umblu. Nu pot... Nu pot să-i fac să se întrebe pe unde umblu...

— OK! accept.

— Și apoi te duci acasă. Oriunde ar fi locul ăsta, adaugă Jesse. Apropo, unde locuiești?

— În Cambridge.

— OK, mergi acasă în Cambridge!

— Bine!

— Unde lucrezi? La o revistă sau ești freelancer? mă întreabă nerăbdător.

Aproape ezit, de teamă să nu-l dezamăgesc.

— La librărie.

— Ce vrei să spui?

— La Blair Books.

— Lucrezi la Blair Books?

— M-am mutat înapoi aici după ce ai... Plutesc în derivă și aleg altă abordare: Am început să lucrez acolo, iar acum îmi place foarte mult. De fapt, e a mea.

— E a ta?

— Da! Eu o conduc. Părinții mei sunt și nu sunt implicați în treaba asta. Mai degrabă aș zice că au ieșit la pensie.

Se uită la mine de parcă nu reușește să pună lucrurile cap la cap. Și apoi expresia i se schimbă în întregime.

— Uau! exclamă el. Nu mă așteptam la asta!

— Știu! Dar e bine. E un lucru bun.

— OK! Atunci îmi imaginez că mâine vei fi la librărie.

— De obicei ajung pe la 9. Deschidem la 10.

— Pot să te văd la micul-dejun?

— Micul-dejun?

— Doar nu te aștepți să rabd până la prânz ca să te văd, îmi spune. E mult și până la micul-dejun.

Mă gândesc la asta. Mă gândesc la Sam. Chinuită de vinovăție, dau să vorbesc.

Înainte să pot răspunde, Jesse adaugă:

— Haide, Emma! Poți lua micul-dejun cu mine!

Încuviințez din cap.

— Da, bine, da! îngaim. Pe la 7.30?

— Grozav! exclamă. Avem întâlnire.

ESTE PUȚIN TRECUT DE ORA OPT CÂND INTRU ÎN PARcarea apartamentului meu.

Îmi strâng haina pe trup când ies afară. Vântul începe să bată, temperatura a scăzut odată cu apusul soarelui, iar eu simt briza neplăcută și aerul rece pe umeri și pe gât. Mă grăbesc să intru în clădire.

Pășesc în lift. Apăs pe butonul pentru etajul al cincilea. Privesc cum se închide ușa liftului și, în acest timp, închid și eu ochii.

Ce o să-i spun când o să mă întrebe ce s-a întâmplat azi?

Cum să-i spun adevărul când nici măcar nu știu care este?

Sunt atât de pierdută în labirintul propriilor gânduri, încât tresar speriată când liftul scoate un „cling", iar ușile se deschid.

În hol, chiar în fața ușii noastre, se află Sam.

Sam cel frumos, amabil, rănit, cu inima frântă.

— Te-ai întors! zice. Mi s-a părut că ți-am văzut mașina oprind în față chiar acum, când duceam gunoiul, dar nu eram sigur. Eu... Te-am sunat mai devreme, de fapt, de câteva ori, dar, cum n-am primit niciun semn de la tine, nu eram sigur când te întorci acasă.

Nu era sigur *dacă* mă întorc acasă!

Ochii îi sunt sticloși. A plâns. Pare să creadă că, dacă mimează entuziasmul, nu voi observa.

— Îmi pare rău!

Îmi arunc brațele în jurul lui și îl simt sprijinindu-se de mine. Ușurarea îi este aproape palpabilă.

— Am pierdut noțiunea timpului.

Ne întoarcem în apartamentul nostru. În momentul în care se închide ușa, simt miros de supă de roșii. Sam face cea mai delicioasă supă de roșii!

Picantă, ușoară și dulce.

Iau colțul și ajung în bucătărie, unde văd că a pregătit ingredientele pentru a face sendvișuri cu brânză la grătar, inclusiv cheddar vegan, pentru că sunt convinsă că dezvolt intoleranță la lactoză.

— O, Dumnezeule! exclam. Faci supă de roșii și sendvișuri cu brânză la grătar la cină?

— Da! spune el, încercând să se comporte relaxat și străduindu-se din răsputeri să-și determine vocea să sune ca și cum nu ar avea nicio grijă pe lume. M-am gândit că ar fi inspirat, de vreme ce e așa de frig astăzi!

Se apropie apoi de tocător și începe să pregătească sendvișuri în vreme ce eu îmi abandonez geanta pe masă și mă așez în fața blatului. Îl privesc cum rade cu grijă brânza, iar apoi unge ușor pâinea cu unt, iar eu îmi deschid fermoarul cizmelor și le pun lângă ușă. Mâinile îi tremură ușor, aproape imperceptibil. Are o expresie chinuită, de parcă ar depune un efort considerabil ca fața să-i rămână netedă, fără riduri.

Mă doare să mă uit la el, să știu că se străduiește atât de mult să pară OK, că încearcă să fie înțelegător, răbdător și sigur, când e oricum, numai așa, nu. Sam stă acolo, punând o tigaie pe un foc mediu și încercând să pretindă că faptul că

m-am întâlnit cu soțul meu (fostul meu soț?) astăzi nu-l sfâșie pe dinăuntru.

Nu pot să-l mai las să treacă prin chinul ăsta.

— Putem vorbi! îi spun, iar el își ridică privirea spre mine.

Mozart intră în bucătărie și apoi se întoarce, de parcă ar ști că nu vrea să fie aici în clipa asta. Mă uit cum i se alătură lui Homer sub pian.

Îl apuc de mână pe Sam.

— Putem vorbi despre tot ce îți trece prin minte; poți să mă întrebi orice vrei. Doar e vorba și despre viața ta.

Își îndepărtează privirea de la mine și apoi încuviințează cu o mișcare din cap.

Pe urmă stinge flacăra.

— Dă-i drumul! Orice vrei să știi. Întreabă-mă! E OK! Vom fi sinceri și vom fi bine!

De fapt, nu știu ce vreau să spun prin asta, că vom fi bine.

Se întoarce spre mine.

— Cum se simte? mă întreabă.

— Oh! exclam, surprinsă că prima întrebare a lui Sam este despre starea lui Jesse.

— Jesse e bine. E în regulă. Pare că se adaptează.

Nu mai pomenesc și că pare aproape bizar de neclintit, că singurul lui gând este să ne reluăm căsnicia, să o facem să meargă.

— Și tu cum te simți?

— Și eu mă simt bine! Sunt ușor uimită de tot ce se întâmplă. E foarte ciudat să-l văd. Nu sunt sigură ce să înțeleg din asta.

Aleg cuvinte vagi pentru că mi-e frică să nu se ajungă la ceva concret. Mă tem să nu mă opresc la un anumit sentiment în defavoarea altuia. Sincer, nu știu ce cuvinte aș alege chiar dacă m-aș opri la ceva în mod special.

Sam dă din cap, ascultând. Apoi inspiră și întreabă ceea ce-l macină. Este clar că primele două întrebări au fost de încălzire și că abia acum începe jocul.

— L-ai sărutat?

E comic, nu? Se întâmplă foarte des ca bărbații să vadă trădare în ceea ce ai făcut, nu în ceea ce simți.

— Nu! îi răspund, clătinând din cap.

Sam este ușurat instantaneu, dar eu, una, nu fac decât să mă simt mai rău. Practic, scap datorită unui detaliu. Jesse nici măcar nu a încercat să mă sărute, așa că nu știu dacă l-aș fi lăsat sau dacă l-aș fi sărutat și eu. Dar încă primesc laude de parcă aș fi rezistat. Nu mă simt grozav în privința asta.

— Aș înțelege dacă l-ai sărutat, reia Sam. Știu că... Cred că ce încerc să spun este...

Aștept să-și termine fraza, dar nu o face. Pur și simplu renunță, de parcă ar fi prea copleșitor să își aleagă cuvintele pentru ce-i trece prin minte

Știu cum se simte.

Aprinde din nou aragazul și se întoarce să facă sendvișuri.

— Te afli într-o situație imposibilă, îi spun.

Vreau să știe că înțeleg prin ce trece. Dar n-aș putea să înțeleg vreodată cu adevărat, nu-i așa? Habar n-am cum e să fii în poziția lui acum.

— Și tu ești, îmi răspunde.

Jucăm același joc unul cu celălalt. Vrem să înțelegem, să-l facem pe celălalt să se simtă înțeles, dar adevărul este că în momentul ăsta ne aflăm pe părți opuse ale străzii, privindu-ne și imaginându-ne cum trebuie să fie viața.

Îl urmăresc în timp ce mijește ochii, iar umerii i se lățesc parcă din pricina tensiunii pe care o simte în interior. Mă uit cum unge cu unt o felie de pâine.

Poate că îl înțeleg mai mult decât cred.

Sam îi pregătește logodnicei sale un sendviș cu brânză la grătar în timp ce își face griji că aceasta ar putea să îl părăsească.

Îi este teamă că e pe cale să piardă ființa pe care o iubește. Nu există pe pământ teamă mai des întâlnită decât asta.

— Hai să le facem împreună! îi propun, apropiindu-mă de tigaie și luându-i spatula din mână.

Mă pricep foarte bine să întorc lucrurile cu o spatulă.

Nu mă pricep absolut deloc să aleg ce să adaug la o supă mediocră și habar n-am ce brânză merge cu ce. Dar arată-mi o omletă pe jumătate coaptă și o întorc rapid cu ușurința unui bucătar înnăscut!

— Tu continuă să ungi; mă ocup eu de întors! îl îndemn.

Îmi zâmbește și, sincer, privindu-l, mă încearcă aceeași emoție pe care o simt când privesc soarele strălucind prin nori.

— Bine! spune el.

Începe să pună mai multă energie în ungerea cu unt a feliilor de pâine. Ce galben e untul!

Înainte să-l cunosc pe Sam, țineam în frigider pachete de unt ieftin, iar când aveam nevoie de el pentru pâine prăjită, îl ciopârțeam în bucățele și încercam în van să împrăștii scorojeala aia rece peste pâinea fierbinte, mai ceva ca o femeie dintr-o dramatizare estompată a unei reclame.

Când ne-am mutat împreună, avea un recipient de porțelan micuț pe care l-a pus pe blat, iar când l-am deschis, arăta ca o ceașcă de unt întoarsă cu susul în jos și așezată într-o băltoacă de apă.

— Ce dracu' e asta? l-am întrebat în timp ce puneam în priză prăjitorul de pâine.

Sam aranja paharele în dulap, iar când am spus-o, a râs de mine.

— O untieră franțuzească, mi-a răspuns în timp ce cobora de pe scăunelul pe care îl folosise și turtea cutia în care se aflaseră paharele. Pui untul în partea de sus, apă rece în partea de jos și, astfel, se păstrează la rece, dar se și poate tartina.

A spus-o de parcă toată lumea ar fi știut asta, ca și cum eu eram aia nebună.

— Am fost prin toată Franța, i-am răspuns, și nu am văzut nicăieri vreo drăcie din astea. Și de ce e untul ăsta atât de galben? E cumva vreo năstrușnicie din aia organică?

— Doar unt, atâta tot, mi-a zis în timp ce apuca o altă cutie și începea să îi aranjeze conținutul în sertarul pentru tacâmuri.

— Ăsta nu e doar unt!

Am atins partea de sus a cupei pentru a-i arăta, ca și cum el era cel care-și pierduse mințile.

— Untul unt este de un galben pal. Untul ăsta este galben-galben.

— Tot ce am auzit a fost: untul, unt galben, unt galben-galben.

Evident, am izbucnit în râs.

— Cred că spunem amândoi același lucru, am replicat. Untul e galben. Recunoaște că se întâmplă ceva cu untul ăsta! am insistat, prefăcându-mă că-l supun unui interogatoriu. Recunoaște-o chiar acum!

— Nu este Land O'Lakes, dacă asta mă întrebi.

Am râs iar.

— Land O'Lakes! Cine suntem noi, Bill și Melinda Gates? Cumpăr unt marca magazinului. Numele de pe untul meu este exact numele magazinului de la care l-am cumpărat.

Sam a oftat, dându-și seama că fusese prins, așa că a mărturisit:

— Este 100 % natural, organic, fără hormoni, din lapte de animale care au fost hrănite doar cu iarbă.

— Uau! am exclamat, comportându-mă de parcă ar fi fost un mare șoc. Când crezi că ai ajuns să cunoști o persoană...

Mi-a luat untul din mână și l-a pus cu mândrie pe blat, de parcă ar fi spus că devenisem în mod oficial membru al gospodăriei noastre.

— *Se poate* să coste de aproape două ori mai mult decât untul obișnuit. Dar, odată ce l-ai încercat, nu o să mai poți mânca niciodată unt normal. Și acesta va deveni untul tău normal.

După ce am terminat de despachetat complet cutiile pentru bucătărie, Sam a desfăcut punga cu pâine și a scos două felii pe care le-a pus în prăjitorul abia băgat în priză.

Când au fost gata, am văzut cât de ușor îi era lui Sam să ungă unt pe felii. Și apoi mi-am dat ochii peste cap când am luat o înghițitură.

— Uau! am exclamat.

— Vezi? a zis Sam. Am dreptate în privința unor chestii. Următorul pas va fi să te conving să ne luăm un animal de companie.

Acela a fost unul dintre numeroasele momente din viața mea de după dispariția lui Jesse în care nu m-am gândit la soțul meu. Eram foarte îndrăgostită de Sam. Îmi plăcea pianul și îmi plăcea și untul ăla. Câteva luni mai târziu, am adoptat pisicile. Sam îmi schimba viața în bine, și eram curioasă să văd ce o să mă mai învețe. Mă bucuram gândindu-mă cât de strălucitor urma să fie viitorul nostru împreună.

Acum, urmărindu-l cum unge cu unt în mod uniform pâinea din tigaia aflată în fața mea, vreau cu disperare să-l iubesc, pur și simplu – fără echivoc și fără rezerve –, așa cum

făceam atunci, așa cum simțeam până am aflat că Jesse se întoarce acasă.

Eram atât de fericiți împreună când nu era nimic care să tulbure apele, când partea din mine care îl iubea pe Jesse era fericită și reprimată în mod natural, păstrată cu grijă într-un colțișor din inimă!

Sam mișcă feliile de pâine prin tigaia care sfârâie, iar eu îi propun ceva imposibil:

— Crezi că, poate doar pentru seara asta, am putea uita de toate acestea? Că am putea pretinde că am avut o zi normală la librărie, iar tu ai avut o zi normală de predare, și că totul e la fel ca înainte?

Mă aștept să-mi spună că viața nu merge după regulile astea, că ceea ce am propus este naiv, egoist sau greșit. Dar nu o face.

Doar zâmbește și apoi încuviințează din cap. E o mișcare abia perceptibilă. Nu una accentuată sau ușurată. Încuviințarea lui nu spune „Credeam că nu o să mă mai întrebi vreodată" sau chiar „Desigur, sună bine", ci mai degrabă „Îmi dau seama de ce ai vrea să încerci. Și sunt de acord". Apoi se adună și – într-o clipă – pare că e gata să se prefacă odată cu mine.

— Bine, Emma Blair, pregătește-te de întors! spune în timp ce pune feliile de sus ale sendvișurilor.

— Gata de treabă! îi răspund, cu spatula pregătită.

— Acum! mă îndeamnă.

Și, cu două mișcări din încheietura mâinii, ne întorc cina.

Sam pornește ochiul aragazului pentru a încălzi supa.

Apoi ia două castroane și două farfurii. Se servește cu o bere din frigider și îmi oferă și mie una. Nu-l refuz. Ideea de băutură limpede și răcoritoare sună bine, iar dintr-un motiv

care îmi scapă, am în minte ideea că o bere m-ar putea ajuta să văd toate astea ca pe o seară obișnuită.

Curând, ne așezăm să mâncăm. Masa noastră din living are bănci în loc de scaune, iar asta îi permite lui Sam să stea cât mai aproape de mine posibil, atingându-ne cu coapsele și brațele.

— Mulțumesc că ai pregătit cina! îi spun.

Îl sărut pe obraz, lângă ureche. Are un pistrui acolo, iar odată i-am spus că îl consider o țintă. Este ceea ce iubesc. În mod normal, când îl sărut acolo, îmi răspunde sărutându-mă sub ochi. Pistrui pentru pistrui. Dar de data asta nu o face.

— Îți mulțumesc că te-ai ocupat de întors! Nimeni nu le întoarce ca tine!

Sendvișul este lipicios în centru și crocant la exterior. Supa este dulce și doar ușor condimentată.

— Sincer, nu știu ce rețetă iubesc mai mult, asta sau puiul tău prăjit! îi zic.

— Nu fi ridicolă! Nicio supă de roșii nu a fost vreodată la fel de bună ca un pui prăjit.

— Nu știu! îi zic, îndopându-mă cu sendvișul. Chestia asta e cu adevărat remarcabilă. Atât de delicioasă și de bună pentru suflet! Iar brânza la grătar este prăjită la...

Își aruncă lingura în supă, iar câțiva stropi sar pe masă. Își lasă mâinile jos și se uită la mine.

— Cum ar trebui să mă prefac că acum totul este în regulă? mă întreabă. *Mi-ar plăcea* să mă prefac că lucrurile sunt diferite. Mi-ar plăcea ca lucrurile să fie diferite, dar... nu sunt.

Îl iau de mână.

— Nu pot vorbi despre supă și brânză, și... Închide ochii, apoi continuă: Ești iubirea vieții mele, Emma. Nu am iubit pe cineva vreodată așa cum te iubesc pe tine.

— Știu! îl asigur.

— Și e în regulă dacă, știi, eu nu sunt la fel pentru tine. Adică, nu este. Nu e deloc în regulă. Dar știu că trebuie să o accept dacă acesta se dovedește a fi adevărul. Are sens? Dau din cap și încep să vorbesc, dar el continuă: Eu doar... Sunt...

Închide din nou ochii și apoi își acoperă fața cu mâinile, așa cum fac oamenii când sunt epuizați.

— Spune-o! îl îndemn! Orice ar fi! Doar dă-i drumul! Spune-mi!

— Mă simt gol, îmi mărturisește. De parcă aș fi jupuit. Sau ca și cum aș fi...

Felul în care încearcă să-și găsească cuvintele pentru a descrie cum se simte îl face să arate de parcă și-ar dori să sară din propria piele. Este nervos și haotic în mișcări.

Și apoi se oprește.

— Simt că întregul meu corp este o rană deschisă și că stau lângă cineva care ar putea sau nu să presare sare pe ea.

Mă uit la el, în ochii lui, și știu că orice durere pe care recunoaște că o simte este doar o picătură din ceea ce îl macină cu adevărat.

Nu sunt sigură că trăirea emoțională poate fi separată de cea fizică. Sau poate sunt eu o persoană foarte senzorială. Oricum, nu este suficient să spun „Te iubesc". Cuvintele par atât de mici în comparație cu tot ce simt! Trebuie să-i arăt. Trebuie să mă asigur că aude și simte în egală măsură.

Mă aplec spre el. Îl sărut. Îl trag mai aproape de mine. Îmi lipesc trupul de al lui și îl las să-și treacă mâinile pe spatele meu. Împing banca ușor, pentru a-mi face loc, și mă așez în poala lui.

Și mă legăn, înainte și înapoi, foarte-foarte blând, în timp ce îl îmbrățișez și îi șoptesc la ureche:

— Am nevoie de tine!

Mă sărută agresiv, cu disperare, parcă.

Nu ajungem în pat sau pe canapea. Ne mișcăm stângaci până pe podeaua bucătăriei. Capetele ni se lovesc de parchet, iar coatele, de dulapurile joase. Pantalonii mei zboară. La fel și cămașa lui. Sutienul îmi ajunge sub frigider, lângă ciorapii lui Sam. În timp ce gemem și gâfâim amândoi, ne ținem ochii închiși strâns, cu excepția momentelor când ne privim fugitiv. Și exact în aceste momente îmi dau seama că înțelege ce încerc să-i transmit.

Acesta este scopul, singurul nostru motiv pentru care facem ceea ce facem.

Nu prea ne pasă de plăcere. Tânjim să ne simtă celălalt, să ne simțim unul pe celălalt. Ne mișcăm astfel ca să ne dezvăluim unul altuia ce e în sufletele noastre, ca să ne spunem ceea ce cuvintele nu pot. Ne atingem într-o încercare de a-l asculta pe celălalt.

Spre sfârșit, mă trezesc apăsându-mi inima de a lui, ca și cum problema ar fi că suntem doi oameni separați, iar dacă aș putea să fac în așa fel încât să ne contopim, durerea o să dispară.

Când se termină, Sam se prăbușește peste mine.

Îl țin aproape, cu brațele și picioarele agățate de el. Se mișcă, iar eu îl țin și mai strâns, membrele mele implorându-l să rămână.

Nu știu cât timp rămânem așa.

Jur că aproape am adormit când Sam mă aduce cu picioarele pe pământ, smulgându-se din îmbrățișare și rostogolindu-se pe podea între mine și mașina de spălat vase.

Mă răsucesc pe umărul lui și îmi las capul în jos, sperând că această îndepărtare temporară de realitate nu s-a încheiat.

Dar pot spune că exact asta s-a întâmplat.

Se îmbracă.

— Este soțul tău, spune el.

Vocea lui este calmă și stoică, de parcă acum își dă seama ce se întâmplă. Cred că asta se petrece foarte des în cazul lucrurilor șocante; ai senzația că te lovește deodată, chiar dacă ai fi putut jura că te-a mai lovit și acum o oră.

— *E* soțul tău, Emma!

— *A fost!* țin să subliniez, chiar dacă nu sunt sigură că este chiar adevărat.

— Este, într-adevăr, o chestiune de semantică, nu-i așa?

Îmi iau bluza și o trag pe mine, dar nu răspund. Nimic din ce aș putea spune nu oferă vreun pic de alinare. Chiar e o chestiune de semantică. Cred că mă îndrept spre o perioadă a vieții în care cuvintele și etichetele își vor pierde cât de curând sensul și doar intenția din spatele lor va mai conta.

— Sunt atât de nefericit! Mă simt sfâșiat! Dar nu despre mine e vorba aici, nu? El este cel care a petrecut trei ani pierdut pe mare sau pe unde naiba o fi fost. Tu ești cea care a trăit ca văduvă. Iar eu, eu sunt doar idiotul.

— Nu ești un idiot!

— Ba da, sunt. Eu sunt nenorocitul care stă în calea cuplului vostru.

Rămân, din nou, fără cuvinte. Pentru că, dacă înlocuiești cuvântul „nenorocitul" cu „om" – „Eu sunt *omul* care stă în calea cuplului vostru" –, atunci da, are dreptate.

Dacă nu m-aș fi întâlnit cu Sam în ziua aceea la magazinul de muzică, dacă nu m-aș fi îndrăgostit de el, acesta ar fi fost cel mai fericit moment al vieții mele.

Nu cel mai derutant.

O clipă, îmi îngădui să mă gândesc cum ar fi viața mea acum dacă toate acestea nu s-ar fi întâmplat niciodată, dacă nu mi-aș fi permis să merg mai departe.

Aş fi putut s-o fac. Aş fi putut să mă închid în mine, surdă şi oarbă în fața vieții şi a dragostei. Aş fi putut să-mi gravez numele lui Jesse în inimă şi să trăiesc în fiecare zi onorându-l, pomenindu-l. În anumite privințe, aş fi fost mult mai uşor aşa.

În loc să-i scriu scrisoarea aceea, în care să-i povestesc că trebuie să-i dau drumul şi să mă bucur de o viață nouă, mi-aş fi putut petrece timpul aşteptând ca el să se întoarcă dintr-un loc din care nu credeam că avea să se mai întoarcă vreodată. Aş fi putut să visez că imposibilul este posibil.

Iar visul meu s-ar împlini chiar acum.

Dar am renunțat la acel vis şi am ieşit, găsind unul nou.

Şi făcând asta, ne distrug pe noi toți.

Nu poți fi loial față de doi oameni.

Nu poți tânji după două visuri.

Aşadar, în multe privințe, Sam are dreptate.

El este factorul imprevizibil.

În acest vis-coşmar groaznic-minunat devenit realitate.

— Parcă aş avea din nou 18 ani, îmi spune Sam. Te iubesc, te am, iar acum sunt îngrozit că o să te pierd din nou în fața lui Jesse.

— Sam! Nu...

— Ştiu că nu-i vina ta, mă întrerupe el.

Colțurile gurii i se lasă şi îi tremură bărbia. Urăsc să-l privesc cum încearcă să nu plângă.

— L-ai iubit şi l-ai pierdut, apoi m-ai iubit, iar acum el s-a întors, şi nu ai greşit cu nimic, dar... Sunt atât de supărat pe tine!

Mă uit la el şi încerc să nu plâng.

— Sunt extrem de supărat! Pe orice. Pe tine, pe el, pe mine. Cum am mai spus..., zice, clătinând din cap.

Apoi îşi întoarce privirea de la mine. Încearcă să se calmeze.

— Ți-am spus că nu am nevoie să nu-l mai iubești. Ți-am spus că ne poți iubi pe amândoi. Că n-aș încerca vreodată să-i iau locul. Și chiar credeam că vorbesc serios când am spus-o. Dar acum, adică, din clipa în care am aflat că s-a întors, s-a schimbat totul. Sunt atât de supărat pe mine că am spus acele lucruri, pentru că...

Se oprește. Își sprijină spatele de mașina de spălat vase, îmbrățișându-și genunchii.

— Pentru că am impresia că încercam să mă păcălesc, reia în timp ce își privește mâinile și își ciugulește unghiile. Cred că am spus lucrurile astea pentru că știam că este doar teorie, nu ceva real. Am vrut să-ți ofer liniștea de a ști că nu încercam să-i iau locul, pentru că știam că îi luam locul. Nu era o amenințare, pentru că era plecat și nu avea să se mai întoarcă. Și nu avea cum să mi te mai poată lua vreodată. Nu putea să-ți ofere ce îți puteam oferi eu. Așa că am spus toate lucrurile alea despre cum nu mă așteptam să încetezi să-l iubești și despre cum puteam amândoi să facem parte din viața ta. Dar asta era valabil doar în teorie. Pentru că, de când am auzit că s-a întors, nu m-am bucurat pentru tine. Și nici măcar pentru el. Din clipa aia, m-a durut inima. Pentru mine.

Când vorbește, se uită în sfârșit la mine. Și din felul în care privește, dar și din cel în care vocea i se frânge când cuvintele îi zboară de pe buze, știu că se urăște pentru ceea ce simte.

— Șșt! îi spun, încercând să-l calmez, să-l țin în brațe și să-l mângâi. Te iubesc!

Mi-aș dori să n-o rostesc așa de des. Mi-aș dori ca dragostea mea pentru Sam să nu fie atât de firească și de atotcuprinzătoare, astfel încât să pot păstra cuvintele pentru momente ca acesta! Dar nu e foarte realist, nu? Când iubești pe cineva, se prelinge din tot ceea ce faci, sângerează în tot ceea ce spui, iar sentimentul devine atât de prezent,

încât până la urmă ajunge o obișnuință să-l auzi enunțat, indiferent cât de extraordinar e să-l simți.

— Știu asta! îmi răspunde. Dar nu sunt singurul pe care îl iubești. Și nu-l poți avea decât pe unul dintre noi, care s-ar putea să nu fiu eu.

— Nu spune asta! îl implor. Nu vreau să te părăsesc. Nu aș putea s-o fac. Nu e corect față de tine! Nu e corect! Dacă ne gândim prin câte am trecut împreună și cât de multe ai făcut pentru mine, cum ai rezistat lângă mine și cum ai fost acolo pentru mine, nu aș putea...

Mă opresc când văd că dă deja din cap spre mine, ca și cum eu sunt cea care nu înțelege.

— Ce e? îl întreb.

— Nu-ți vreau mila și nici loialitatea. Vreau să fii cu mine pentru că vrei să fii cu mine.

— Vreau să fiu cu tine!

— Știi la ce mă refer.

Privirea îmi coboară de la ochii până la mâinile lui, și observ cum își face de lucru cu paturile unghiilor lui – felul lui de a-și frânge mâinile.

— Cred că ar trebui să anulăm nunta! adaugă.

— Sam!

— M-am gândit mult la asta în ultimele zile și mi-a trecut prin minte că sigur o să apeși pe trăgaci, dar nu ai făcut-o, așa că o fac eu.

— Sam, fii serios!

Își ridică la mine privirea în care observ o fărâmă de furie.

— Ești pregătită să-mi fii credincioasă? mă întreabă. Poți să spui cu sinceritate că, indiferent ce se întâmplă din acest moment, suntem gata să ne petrecem viața împreună?

Nu suport să-i văd expresia în timp ce clatin din cap. Așa că mă uit în altă parte când o fac. Ca orice laș din istoria lumii.

— Trebuie să te las să pleci dacă avem vreo șansă să supraviețuim lucrurilor care se întâmplă, iar într-o zi să avem o căsnicie sănătoasă și plină de iubire, continuă Sam.

Mă uit la el când îmi dau seama ce se întâmplă.

Mă părăsește! Cel puțin pentru moment. Sam mă părăsește!

— Trebuie să te las să pleci și să sper că te vei întoarce la mine.

— Dar cum poate...

— Te iubesc! îmi spune. Te iubesc enorm de mult! Îmi place să mă trezesc alături de tine duminica dimineață când nu avem planuri. Și ador să mă întorc acasă la tine seara, să te văd citind o carte, înfofolită într-un pulover și cu șosete groase, deși sunt 31 de grade. Îmi doresc asta pentru tot restul vieții. Vreau să fii soția mea! Asta vreau!

Tânjesc să-i spun că și eu vreau asta. De când l-am întâlnit, am vrut și eu asta. Dar acum e totul diferit, s-a schimbat totul. Și nu sunt deloc sigură ce mai vreau.

— Dar nu vreau să împărtășești lucrurile astea cu mine pentru că așa trebuie, pentru că simți că este corect să onorezi o promisiune pe care am făcut-o cu luni în urmă. Vreau să împărtășim toate lucrurile pe care le-am enumerat pentru că asta te face fericită, pentru că te trezești în fiecare zi bucuroasă că ești cu mine, pentru că ai libertatea de a alege viața pe care o dorești, și e o viață cu mine. Asta vreau. Dacă nu-ți ofer șansa să pleci chiar acum, atunci nu știu..., spune, ridicând din umeri. Nu cred că mă voi mai simți vreodată liniștit.

— Ce spunem noi aici? îl întreb. Ce spui tu, mai exact?

— Spun că anulez nunta. Deocamdată, cel puțin. Și cred că unul dintre noi ar trebui să stea în altă parte.

— Sam...

— Iar atunci vei fi liberă. Ca să îți dai seama dacă îl iubești așa cum mă iubești pe mine, ca să-ți dai seama ce mai e între voi. Ar trebui să fii liberă ca să faci asta. Și nu poți s-o faci dacă sunt cu tine sau dacă te implor să rămâi. Ceea ce nu sunt sigur că nu o să fac. Dacă sunt cu tine, voi încerca să te fac să mă alegi pe mine. Știu că o s-o fac. Și nu vreau să procedez așa! În concluzie, haide, află ce-ți dorești! Serios, e-n regulă!

Instinctul meu este să mă agăț de el, să nu îl mai las niciodată, să-i gura cu palma pentru a-l împiedica să spună toate astea.

Dar știu că, și dacă aș putea opri cuvintele să-i iasă de pe buze, tot nu le-ar face mai puțin adevărate.

Așa că îl prind de gât și îi trag capul aproape de al meu. Nu pentru prima dată, mă simt profund recunoscătoare că sunt iubită de el în felul în care o face.

— Nu te merit! îi spun.

Frunțile noastre sunt atât de apropiate, încât niciunul dintre noi nu îl poate vedea pe celălalt. Mă uit în jos, la genunchi lui.

— Cum poți să fii atât de altruist? Atât de *bun*?

Clatină încet din cap, fără să se desprindă de mine.

— Nu este altruism! Nu vreau să fiu cu o femeie care vrea să fie cu altcineva.

Își pocnește degetele, iar când aud sunetul acesta, observ că propriile mele mâini sunt încleștate și amorțite. Îmi strâng și-mi desfac pumnii, încercând să-mi întind degetele.

— Vreau să fiu cu cineva care trăiește pentru mine. Vreau să fiu cu cineva care mă consideră iubirea vieții ei. Merit asta!

Înțeleg. În sfârșit, înțeleg! Sam își scoate inima din piept și mi-o oferă, spunându-mi: „Dacă ai de gând să mi-o frângi, frânge-o acum!”

Vreau să-i spun că nu-i voi frânge niciodată inima, că nu trebuie să își facă griji în privința asta.

Doar că nu este adevărat, nu-i așa?

Mă îndepărtez de el.

— Eu ar trebui să fiu cea care să plece.

O zic, și nu îmi vine să cred că o zic.

— Nu este corect să te las pe tine să pleci. Pot să stau o vreme cu părinții mei.

În punctul ăsta, începe să se schimbe totul. În punctul ăsta, camera se întunecă, iar lumea devine tot mai înfricoșătoare, chiar dacă nimic din afara inimilor noastre nu s-a schimbat.

Sam se gândește și apoi încuviințează din cap.

Și, uite-așa, am trecut de la doi oameni care se gândesc la ceva la doi oameni care tocmai au luat o decizie!

— Bănuiesc că o să împachetez niște lucruri, spun.

— OK!

O vreme, nu mă mișc, încă uluită că se întâmplă așa ceva. Apoi îmi dau seama că, dacă stai nemișcat, asta nu întrerupe de fapt curgerea timpului, care își vede mai departe de ale lui, iar viața încă merge înainte. Trebuie să continui să te miști.

Mă ridic și mă îndrept spre șifonierul meu ca să-mi adun hainele. Reușesc să ajung în dormitorul nostru înainte să încep să plâng.

Ar trebui să mă gândesc la ce ținute să împachetez, să iau lucruri pe care le pot purta la serviciu. Ar trebui să-mi sun părinții să le spun că voi dormi acasă la ei. În schimb, încep să arunc lucruri într-o geantă, prea puțin atentă dacă hainele se potrivesc sau la ce aș putea avea nevoie.

Singurul lucru pe care îl iau intenționat este plicul în care am amintiri de la Jesse. Nu vreau ca Sam să se uite prin ele.

Nu vreau să se simtă rănit citind scrisorile de dragoste pe care i le-am trimis cândva băiatului pe care îl alesesem cu atâția ani în urmă.

Mă întorc în bucătărie, iar, în drum, îmi iau rămas-bun de la Mozart și Homer.

Sam a rămas exact în aceeași poziție în care l-am lăsat.

Se ridică să-și ia la revedere de la mine.

Nu pot să nu-l sărut. Sunt ușurată că mă lasă să o fac.

În timp ce stăm acolo, încă aproape unul de celălalt, Sam își îngăduie în sfârșit să-și piardă stăpânirea de sine. Ochii îi sunt plini de lacrimi care îi cad pe obraji atât de încet, încât pot să le observ pe fiecare în parte înainte să îi ajungă pe bărbie.

Îmi frânge inima să fiu iubită așa, să fiu iubită cu atâta puritate, încât comportamentul meu calcă în picioare un suflet.

Nu e un lucru pe care să-l accept cu ușurință. De fapt, cred că ar putea fi cel mai important lucru din lume.

— Ce-o să fac? îl întreb.

Adică, ce am de gând să fac *acum*? Și ce o să mă fac *fără el*? Și ce o să fac *cu viața mea*? Și *cum* o să o fac?

— O să faci ceea ce îți dorești, îmi răspunde, ștergându-se la ochi cu încheieturile degetelor și îndepărtându-se cu un pas de mine. Asta înseamnă să fii liber!

CÂND AJUNG PE ALEEA PĂRINȚILOR MEI, ESTE aproape două dimineața.

Lumina din fața casei este aprinsă de parcă m-ar fi așteptat, dar știu că o lasă așa în fiecare seară. Tata crede că astfel îi descurajează pe spărgători.

Nu vreau să-i trezesc. În concluzie, plănuiesc să intru în casă în vârful picioarelor și să-i salut dimineață.

Parchez mașina și îmi iau lucrurile. Când pășesc pe alee, îmi dau seama că nu mi-am adus alte încălțări în afară de cizmele din picioare. Bănuiesc că o să le port la nesfârșit. Îmi amintesc că „la nesfârșit" nu înseamnă pentru totdeauna.

Închid încet portiera, nu atât apropiind-o, cât potrivind-o ușor la loc. Mă strecor prin spatele casei, pe aleea de acolo. Părinții mei nu încuie niciodată ușa din spate, iar eu știu că nu scârțâie precum cea din față.

Se aude un mic clic în timp ce rotesc butonul și un zgomot când deschid ușa. Apoi intru.

Acasă!

Liberă!

Mă apropii de masa unde se ia micul-dejun și iau un pix și o bucată de hârtie. Le las părinților un bilet prin care le

spun că sunt aici. Când am terminat, îmi scot cizmele ca să nu facă zgomot pe podeaua bucătăriei. Le las lângă ușa din spate.

Trec în vârful picioarelor prin bucătărie și living, mergând de-a lungul holului. Ajung în afara ușii dormitorului meu și rotesc încet și silențios butonul.

Nu îndrăznesc să aprind lumina din dormitor. Am ajuns până aici și nu am de gând să arunc totul pe apa Sâmbetei.

Mă așez la capătul patului și îmi dau jos pantalonii și cămașa. Caut prin geantă ceva de purtat pe post de pijamale. Iau un tricou și o pereche de pantaloni scurți și le îmbrac.

Mă îndrept spre baia pe care am împărțit-o întotdeauna cu Marie. Întind mâna spre robinet și deschid apa, care curge abia într-un firicel. În timp ce mă spăl pe dinți, încep să mă întreb dacă n-ar trebui oare să-mi trezesc părinții telefonându-le sau sunând la ușa din față. Dar în vreme ce las apa să-mi curgă pe față, îmi dau seama că nu am vrut să-i trezesc pentru că nu vreau să vorbesc despre asta. Să intru pe furiș a fost singura mea opțiune. Dacă fiica ta îți apare la ușă la două dimineața în ziua în care soțul ei dispărut cu mult timp în urmă s-a întors acasă, cu siguranță vrei *să vorbești despre asta*.

Mă întorc în dormitorul meu, gata să adorm. Dar, de îndată ce dau păturile la o parte, mă lovesc cu capul de veioza de pe noptieră.

— Au! exclam din instinct, iar apoi îmi dau ochii peste cap.

Știam că lampa asta blestemata e aici! Pentru o clipă, îmi fac griji că mi-am aruncat în aer întreaga acoperire, dar casa rămâne cufundată în tăcere.

Îmi masez capul și mă strecor sub pături, evitând lampa, așa cum îmi amintesc că trebuie să fac.

Mă uit pe fereastră și văd câteva dintre ferestrele casei lui Marie, aflate mai încolo, pe aceeași stradă. Toate luminile sunt stinse, așa că îmi imaginez că ea, Mike, Sophie și Ava dorm adânc.

Deodată, mă trezesc năucită de o lumina orbitoare, dar și de faptul că îl văd pe tata în chiloți și cu o bâtă de baseball în mâini.

— O, Doamne! țip și mă întorc spre colțurile mai îndepărtate ale patului, cât mai departe de el.

— Oh! exclamă tata, lăsând încet bâta jos. Tu erai!

— Normal că eu eram! Ce Dumnezeu voiai să faci cu chestia aia?

— Voiam să-l snopesc în bătaie pe cel care a intrat prin efracție în casa mea! Asta mă pregăteam să fac!

Apare în grabă și mama, îmbrăcată în pantaloni de pijama în carouri și un tricou pe care scrie „Citește dracului o carte!" Cu siguranță bluza e un cadou de la tata, nu există altă cale, un cadou pe care mama refuză să-l poarte în afara casei.

— Emma, ce cauți aici? mă întreabă ea. Ne-ai speriat de moarte!

— Am lăsat un bilet pe masa din bucătărie!

— Oh! exclamă tata pe un ton fals liniștit și se uită la mama. Nu contează, Ash; se pare că e vina noastră.

Îi arunc o privire sarcastică, pe care jur că nu i-am mai oferit-o de când aveam 17 ani.

— Emma, scuzele noastre! Data viitoare când o să ne temem că suntem atacați în toiul nopții, o să verificăm mai întâi masa din bucătărie, să vedem dacă nu găsim vreun bilețel explicativ!

Sunt la un pas să-mi cer scuze, dându-mi seama de deplina absurditate a situației: eu intrând pe furiș în casa

părinților mei și tot eu dând vina pe ei pentru că s-au speriat. Mama însă intervine prima:

— Scumpa mea, te simți bine? De ce nu ești cu Sam?

Jur, și poate că sunt doar din cale afară de susceptibilă, dar jur că a existat o mică pauză între „cu" și „Sam", pentru că mama nu este sigură cu cine ar trebui să fiu.

Inspir, permițându-le tuturor mușchilor încordați ai umerilor și spatelui să se relaxeze.

— S-ar putea să nu ne mai căsătorim. Cred că mâine am o întâlnire cu Jesse. Nu știu.

Sincer... habar n-am de nimic.

Tata lasă bâta jos. Mama trece pe lângă el să se așeze pe pat, lângă mine. Mă apropii de ea, sprijinindu-mi capul pe umărul său în timp ce mă mângâie pe spate. De ce te simți mai bine când părinții te țin în brațe? Am 31 de ani!

— Ar trebui să-mi pun niște pantaloni, nu-i așa? mă întreabă tata.

Eu și mama ridicăm privirea în același timp și încuviințăm din cap spre el.

Tata dispare într-o clipită.

— Povestește-mi tot ce s-a întâmplat azi! mă îndeamnă mama. Toate chestiile pe care le ai pe suflet.

În timp ce o fac, tata se întoarce în cameră, transpirat, și se așază de cealaltă parte a mea. Mă prinde de mână.

Ascultă amândoi.

La final, după ce termin de povestit ce am pe suflet, după ce scot la lumină totul, mama spune:

— Dacă vrei umila mea părere, cred că ai capacitatea unică de a iubi din toată inima chiar și după ce aceasta a fost frântă. E un lucru bun. Nu trebuie să te simți vinovată pentru asta.

— Ești o luptătoare! adaugă și tata. Te ridici după ce ai fost doborâtă la pământ. Asta iubesc eu la tine!

Râd și îi răspund pe un ton jovial:

— Nu faptul că mă ocup de librărie?

Glumesc, *și nu prea.*

— Nici pe departe! Sunt atât de multe lucruri de iubit la tine, încât, sincer, asta nici măcar nu intră în top 10!

Îmi așez capul pe umărul lui și rămân acolo o clipă. Văd cum mama are ochii tot mai mici. Aud cum respirația tatălui meu încetinește.

— OK, înapoi în pat acum! le spun. O să fiu bine! Vă mulțumesc! Și scuze din nou pentru că v-am speriat!

Mă îmbrățișează amândoi și apoi pleacă.

Mă întind pe vechea mea saltea și încerc să adorm, dar mare nătăfleață am fost să cred că mă va lua somnul!

Chiar înainte de 6 dimineața, văd o lumină aprinsă în casa lui Marie.

Îmi scot inelul de logodnă și îl strecor în poșetă. Apoi îmi pun niște pantaloni, îmi iau cizmele și ies pe ușă.

MARIE ESTE CU AVA ÎN BAIE, CU UȘA DESCHISĂ. AVA stă pe toaletă, în vreme ce Marie încearcă să o convingă să se relaxeze. Gemenele sunt învățate să-și facă nevoile la oliță, dar, de câteva săptămâni, Ava a început să dea înapoi. O face doar dacă este și Marie cu ea. M-am hotărât să stau mai în spate și să aștept lângă ușă, potrivit dreptului meu de mătușă.

— Poți să mergi și să iei loc! îmi spune Marie în timp ce se așază jos, pe gresia gri ardezie din baie. O să stăm aici o vreme!

Implanturile cohleare ale fetelor înseamnă că au învățat să vorbească și că sunt cu doar câteva luni în urma celorlalți copii. Și Marie, și Mike folosesc limbajul semnelor ca să comunice cu ele. Nepoatele mele, pentru care ne făceam cu toții atâtea griji, ar putea ajunge să vorbească două limbaje. Iar asta se datorează în bună măsură faptului că Marie este o forță fenomenală, mereu atentă și de neoprit atunci când vine vorba de iubirea maternă.

În momentul de față, știe despre limbajul mimico-gestic american, comunitatea hipoacuzicilor, aparate auditive, implanturi cohleare și funcționarea urechii interne mai mult

decât orice altceva, inclusiv toate lucruri pe care le iubea odinioară, precum literatura, poezia și depistarea autorilor care folosesc pseudonime.

Dar e și ea epuizată. E 6 și jumătate dimineața și tot vorbește, comunicându-i prin semne fiicei ei să facă „pipi în oliță pentru mami".

Pungile pe care le are sub ochi arată precum marsupiul unui cangur.

Când Ava a terminat, Marie o aduce la Mike, care e întins pe pat, lângă Sophie. În timp ce stau pe hol, îl zăresc pe Mike sub pături, pe jumătate adormit, ținând-o de mână pe Sophie. Pentru o clipă, îmi dau seama ce fel de bărbat aș vrea să fie tatăl copiilor mei și mi-e rușine să spun că silueta este doar vagă și neclară.

Marie se întoarce din dormitor și ne îndreptăm spre bucătărie.

— Ceai? îmi oferă ea în timp ce mă așez în fața blatului.

Nu sunt cine știe ce amatoare de ceai, dar e frig aici, așa că ideea de a bea ceva cald mă încântă. Aș cere o cafea, dar știu că Marie nu are.

— Sigur, pare super! îi răspund.

Marie zâmbește și încuviințează, apoi pune ibricul pe foc. Blatul de bucătărie al lui Marie este mai mare decât masa mea din living. Masa noastră din living. A mea și a lui Sam.

Deodată, mă simt învăluită de o certitudine.

Nu vreau să-l părăsesc pe Sam. Nu vreau să pierd viața pe care mi-am construit-o. Nu din nou. Îl iubesc pe Sam! Nu vreau să-l părăsesc! Vreau să stăm unul lângă altul la pian și să cântăm „Chopsticks".

Asta vreau să fac.

Apoi îmi amintesc cum arăta Jesse când a coborât din avion. Și toată certitudinea îmi dispare.

— Uf! exclam, aplecându-mi corpul înainte și sprijinindu-mi capul pe brațe. Marie, ce mă fac?

Ea continuă să scoată diverse ceaiuri din dulap. Le ia pe toate și mi le așază în față.

— Nu știu! îmi răspunde. Nici nu-mi pot imagina cum ar fi să mă aflu în locul tău. Simt că poate ambele opțiuni sunt deopotrivă corecte *și* greșite. Probabil nu ăsta e răspunsul pe care îl căutai. Dar pur și simplu nu știu.

— Nici eu.

— Ajută să te întreb ce îți spune instinctul? continuă Marie. Adică, dacă închizi ochii, ce vezi? O viață alături de Sam? Sau una alături de Jesse?

Accept să intru în joc, nădăjduind că un lucru simplu, cum ar fi să îmi închid ochii, ar putea să-mi spună ce vreau să fac. Dar nu se întâmplă așa. Evident. Deschid ochii și o văd pe Marie privindu-mă.

— N-a mers!

Ibricul începe să fluiere, iar Marie se întoarce spre aragaz să-l ia.

— Știi, tot ce poți face este să pui un picior în fața celuilalt, îmi zice. Despre asta e vorba când oamenii spun că trebuie să iei lucrurile pas cu pas.

Toarnă apă fierbinte în cana albă pe care mi-a pregătit-o. Îmi ridic privirea spre ea.

— Earl Grey?

— English Breakfast? îi întorc întrebarea și apoi încep să râd. Mă jucam și eu cu tine! Habar n-am ce înseamnă numele ceaiurilor ăstora.

Râde și ia o cutie de English Breakfast, după care o desface și scoate un pliculeț de ceai.

— Uite, acum vei ști ce gust are English Breakfast pentru data viitoare.

Scufundă pliculețul în cană și mi-o întinde.

— Splenda? mă îmbie.

Clatin din cap. Am încetat să mai folosesc îndulcitori artificiali acum șase luni și mă simt la fel ca înainte, dar sunt convinsă că e pentru o cauză corectă.

— Nu mai beau alcool, replic.

Își dă ochii peste cap în timp ce-și pune două pliculețe în cană.

Râd și mă uit în jos în ceașcă. Privesc cum ceaiul începe să sângereze din pliculeț în apă. Văd cum se învârtejește încet. Pot simți deja aroma de pământ. Îmi pun mâinile pe ceașca fierbinte, lăsând-o să le încălzească. Cu un aer distrat, încep să mă joc cu sforicica plicului.

— Crezi că poți iubi două persoane în același timp? o întreb. Mă tot gândesc la asta. Simt că îi iubesc pe amândoi. În mod diferit, și totuși în mod egal. E posibil așa ceva? Mă păcălesc singură?

Marie își face de lucru cu plicul de ceai, scufundându-l și aducându-l la suprafață în ceașcă.

— Sinceră să fiu, nu-mi dau seama, îmi răspunde. Dar problema nu este pe cine iubești sau dacă îi iubești pe amândoi, adică nu, nu cred că e asta. Problema este că nu ești sigură cine ești tu în momentul ăsta. Acum ești o cu totul altă persoană decât erai înainte să-l pierzi pe Jesse. Te-ai schimbat radical. Cade pe gânduri cu ochii pironiți asupra blatului, apoi începe din nou să vorbească: Nu cred că încerci să-ți dai seama dacă îl iubești mai mult pe Sam sau pe Jesse. Cred că încerci să-ți dai seama dacă vrei să fii persoana care ești cu Jesse sau cea care ești cu Sam.

Mă simt ca și cum cineva m-a frânt în jumătate și a găsit cancerul care mă roade în interior, chiar dacă e ascuns bine în cel mai tainic cotlon al trupului. Nu-i răspund. Nu-mi

ridic privirea. Mă uit cum o lacrimă îmi se rostogolește de pe obraz și pică exact în cană. Și, chiar dacă eu sunt cea care a produs-o și a văzut-o căzând, habar n-am ce înseamnă.

Îmi ridic privirea.

— Cred că probabil ai dreptate! îngaim.

Încuviințează cu o mișcare din cap și apoi mă ațintește cu privirea.

— Îmi pare rău! îmi spune. Pentru mine e important să știi asta. Să știi că regret ce am făcut.

— Ce anume regreți? Ce vrei să spui? Ce tot zici acolo?

— Despre ziua aceea de pe acoperiș. Ziua în care te-am găsit uitându-te...

Pare că s-a întâmplat ieri și acum o sută de ani deopotrivă: binoclul, acoperișul, agitația necontenită, izvorâtă din credința că îl pot salva doar urmărind malul.

— Îmi pare rău că te-am convins că Jesse murise! spune Marie. Tu știai că nu era mort...

Marie nu prea e genul care să plângă. Nu prea e genul care să-și trădeze sentimentele pe chip. Vocea ei însă, felul în care formează unele silabe și le eliberează, îmi spune cât de adânci îi sunt remușcările.

— Nu eu trebuia să fiu acolo, sus, în ziua aceea. La o adică, în anii de dinainte de asta, nu te-am susținut în niciun fel, și m-am trezit deodată că îți spun că s-a întâmplat ce-i mai rău? Eu doar... credeam că Jesse nu mai era. Eram convinsă că fac o faptă bună determinându-te să dai piept cu realitatea.

Clătină din cap, de parcă ar fi dezamăgită de ea, cea din trecut.

— Și ce-am făcut în schimb? Ți-am luat speranța. Speranța că aveai toate motivele să te agăți de credința ta. Și... și îmi pare foarte rău! Îmi pare extraordinar de rău! N-ai idee cât regret că ți-am luat asta!

— Nu! o contrazic. Nu asta s-a întâmplat. Deloc! Îmi pierdusem mințile acolo, pe acoperiș. Îmi pierdusem mințile complet, Marie. Era irațional să cred că mai era în viață, ca să nu mai vorbim că l-aș fi putut salva, că l-aș fi putut observa de acolo, de sus, privind la bucățica aceea de țărm. Era nebunie curată. Orice om cu mintea limpede ar fi presupus că Jesse era mort. Era rațional să cred că el nu mai era. M-ai ajutat să înțeleg asta. M-ai ajutat să rămân întreagă la minte.

Pentru prima dată, mă trezesc întrebându-mă dacă a privi adevărul în față și a fi sănătos la minte nu sunt cumva unul și același lucru sau dacă nu e vorba doar de două lucruri care tind să meargă mână în mână. Încep să înțeleg că ar putea fi mai degrabă în relație decât sinonime.

Și apoi îmi dau seama că, dacă nu o învinovățesc pe Marie că îl credea mort pe Jesse – dacă nu văd în credința ei că era mort un semn că renunțase la el –, atunci nu ar trebui să mă învinovățesc nici pe mine pentru că am făcut același lucru.

— Te rog, nu te mai gândi la asta! îi spun. Ce-ai făcut pe acoperiș în ziua aceea... M-ai salvat.

Se uită în jos, la ceaiul ei, și apoi dă din cap.

— Mulțumesc că ai spus asta!

— Mulțumesc pentru ce ai făcut! Și mă bucur că ai fost tu. Nu știu dacă noi două am fi fost vreodată așa de apropiate... Bine, cred că am fi continuat...

— Știu ce vrei să spui. Chiar știu!

În ciuda experiențelor noastre comune și a mângâierilor venite din partea părinților, până la urmă greutățile prin care am trecut au fost cele care ne-au înmuiat. Pierderea soțului meu și provocările pe care le-a presupus creșterea gemenelor lui Marie sunt lucrurile care ne-au adus împreună.

— Mă bucur că acum lucrurile sunt așa cum sunt între noi! spune Marie. Mă bucur enorm!

— Și eu!

Instinctiv, o iau de mână și o țin o clipă, apoi ne despărțim. E greu să fii atât de sincer, de vulnerabil, de expus! Totuși, mi se pare că asta te ajută să fii mai liber. Simt schimbarea infimă care se petrece în relația dintre mine și sora mea: e ceva aproape imperceptibil, și totuși real. Suntem mai apropiate acum decât cu trei minute în urmă.

— M-am gândit să scriu din nou, schimbă ea subiectul.

— O, da? Despre ce?

Ridică din umeri.

— Asta e partea în privința căreia nu sunt sigură. Totuși, trebuie să fac ceva, înțelegi? Ceva, orice, care să nu se învârtă în jurul copiilor mei. Trebuie să mă întorc puțin și la mine. Oricum, ar putea fi o idee proastă, pentru că spun că vreau să încep să scriu din nou, dar nu găsesc nimic *despre* care să vreau să scriu. Nu am inspirație. Mă simt doar... ei bine, plictisită.

— Vei găsi ceva! o asigur. Iar când o vei face, va fi grozav. Totuși, sper să nu-ți treacă prin gând un roman *mystery* în cazul în care să arunci crimele în spinarea unui personaj care ar trebui să fiu eu, așa cum ai făcut acum ceva vreme, o tachinez.

Râde, clătinând din cap spre mine.

— Nu m-a crezut vreodată cineva când am spus că nu ești tu sursa de inspirație, replică.

— Ai numit-o Emily.

— Un nume des întâlnit, se preface ea că se apără. Dar, da, bine, acum sunt suficient de matură să recunosc că s-ar putea ca sursa de inspirație să fie total nevinovată.

— Mulțumesc! îi spun, plină de mărinimie.

— Mă enerva îngrozitor faptul că mă copiai mereu.

— Poftim? vine replica mea. Nu te-am copiat niciodată. Practic, eram opusul tău.

Clatină din cap.

— Îmi pare rău, dar nu! Îți amintești când eram înnebunită după TLC? Și deodată ai început să le spui tuturor că îți place la nebunie „Cascade"? Sau când m-am îndrăgostit de Keanu Reeves? Și apoi, deodată, deasupra patului tău a apărut o poză cu el?

— O, Doamne! exclam, și îmi dau seama că are dreptate.

— Și apoi, desigur, ai început să te întâlnești cu căpitanul echipei de înot. Exact ca mine.

— Uau! fac. Sincer, nu mi-a trecut niciodată prin minte, dar ai mare dreptate. Tu și Graham. Și apoi eu și Jesse.

Marie pe jumătate zâmbește, pe jumătate râde.

— Vezi?

— Trebuie să-mi fi dorit foarte mult să fiu ca tine. Pentru că mi se părea că Graham e de-a dreptul jalnic. Și apoi *m-am întâlnit și eu cu căpitanul echipei de înot.*

Marie își duce ceaiul la gură, zâmbind.

— Așadar, cred că putem fi de acord că, la un anumit nivel, întotdeauna ți-ai dorit să fii ca mine.

Izbucnesc în râs.

— Știi ce? Dacă să fiu ca tine înseamnă să am un singur bărbat în viața mea, accept!

— Huo! izbucnește ea. Ai doi bărbați care te iubesc.

— Of, mai taci! îi zic, găsind un prosop și aruncându-l în ea.

Hohotele noastre de râs sunt întrerupte de Mike, care coboară scările cu Sophie în cârcă și Ava pe șold.

— Micul-dejun! le spune fetelor, moment în care o văd pe Marie intrând în priză și deschizând frigiderul, gata să înceapă o nouă zi.

Știu când trebuie să o șterg.

— Sunt prin preajmă dacă azi ai nevoie de ceva, îmi spune Marie în timp ce îmi adun lucrurile. Serios îți spun! Doar sună! Sau treci pe aici! Sunt alături de tine.

— OK! Mulțumesc!

Mă îmbrățișează și apoi o ia pe Sophie în brațe. Pornesc spre ușă.

Pe drumul de întoarcere spre părinții mei, îmi sună telefonul. Nu sunt sigură cine credeam că m-ar putea contacta, dar cu siguranță nu mă așteptam la un mesaj de la Francine: *Sunt atât de încântată te văd din nou, încât nu am dormit toată noaptea. Apropo, sunt Jesse, nu mama. Ar fi destul de ciudat dacă mama abia ar aștepta să te vadă.*

Când termin de citit, observ că picioarele mele aproape aleargă spre ușa casei părinților mei.

Mă grăbesc cu dușul cald. Mă grăbesc să-mi dau cu șampon și cu săpun.

Mă grăbesc să mă îmbrac și să ies pe ușă.

Grăbesc totul, fiecare secundă. Pasul meu are ceva săltăreț, iar un zâmbet mi se întipărește pe față.

Sunt fericită. În această clipă. Sunt fericită!

Când opresc mașina în parcarea de la Julie's Place undeva, înainte de 7.30, îl găsesc pe Jesse, așteptându-mă chiar în față. A ajuns încă și mai devreme decât mine.

Arată exact ca înainte, și totuși total diferit.

Deschid portiera, ies în frig și îmi dau seama de ce dimineața asta pare un pic mai reușită decât cele din zilele trecute.

În sfârșit e în regulă să-l iubesc.

E în regulă să-l iubesc pe Jesse.

Mi s-a dat libertatea să fac asta.

Sam a făcut-o pentru mine.

— CE ALTCEVA ȚI-A MAI LIPSIT? ÎL ÎNTREB PE JESSE ÎN timp ce chelnerița ne aduce mic-dejunurile.

Până acum mi-a enumerat cam toate lucrurile de acasă cărora le-a dus dorul.

Eu am fost prima pe listă.

Puiul dulce-acrișor de la restaurantul chinezesc de prost-gust din centrul orașului a fost pe locul al doilea.

— Adică, sunt atâția oameni și atâtea locuri, dar în clipa asta, sincer, nu mă pot gândi decât la mâncare!

Izbucnesc în râs.

— Atunci, spune-mi, spune-mi despre mâncare!

— În regulă! acceptă el, uitându-se la farfurie.

Abia dacă s-a atins de mâncare, dar nu-l pot învinovăți. De fapt, nici mie nu mi-e gândul la mic-dejun acum. Am noduri în stomac, năpădit parcă de fluturi care se răsucesc și se învârt în încercarea de a ține pasul cu zbaterile bietei mele inimi.

— O, Doamne! Sunt atât de multe! Cum să aleg? Adică, vorbesc de pizza de la Sorrentos, de înghețata cu Snickers de la Friendly's, de sendvișurile de la Savory Lane...

— Savory Lane s-a închis, îi spun. De fapt, și Friendly's.

Mă privește cu atenție, concentrându-se asupra ochilor mei și încercând să-și dea seama dacă nu cumva îl iau peste picior. Când vede că vorbesc serios, un val de tristețe i se zugrăvește pe chip. Îl înlocuiește repede cu un zâmbet, dar mă întreb dacă nu cumva acestea sunt dovezile de care are nevoie pentru a se convinge că viața a continuat și fără el, că nici măcar nu am putut să menținem deschis Savory Lane, așa, ca un gest de curtoazie.

— Friendly's este acum un Johnny Rockets, îl lămuresc. Destul de bun totuși. În plus, odată ce Kimball se deschide în primăvară, nu o să te mai gândești la înghețată Snickers. O să te gândești la două cupe de înghețată de zmeură neagră într-un cornet de vafă.

Jesse zâmbește și apoi își îndepărtează privirea de la mine, îndreptându-și corpul și schimbând poziția picioarelor.

— Dar Erickson's? Mai este deschis? Sau m-au părăsit și ei?

Felul în care o spune, cuvântul „părăsit" și faptul că nu se uită la mine, totul mă face să cred că este mai supărat decât lasă să se vadă. Că îmi poartă pică pentru că am mers mai departe. Spune el că înțelege, dar poate că nu-i așa.

— E încă deschis, îi răspund, dând din cap și încercând să-i fac pe plac. Majoritatea sunt încă deschise. Majoritatea sunt cum le știai.

— Majoritatea, repetă, apoi își schimbă tonul. Și Blair Books? Blair Books, la fel? Adică, e clar că există un management.

— Da! îi spun zâmbind, mândră de mine. Deși am păstrat librăria în mare parte la fel, iar părinții mei încă mai sunt oarecum implicați. Nu este ca și cum aș fi plecat în haiducie. Fac lucrurile cam așa cum le făceau și ei.

— Mai ai semnele de carte cu „Călătorește prin lume citind o carte"?

— Da! Bineînțeles!

— Cum? Exclus!

— O, ba da, absolut!

Mi-am tot împins mâncarea prin farfurie. Și el a făcut la fel cu a lui. Niciunul dintre noi nu a luat mai mult de o înghițitură. Când vine la masa noastră, chelnerița se încruntă.

— Se pare că nu prea vă e foame, spune ea în timp ce îmi mai toarnă niște apă în pahar.

— Este delicios! îi spun. Doar că...

— Avem multe de recuperat, adaugă Jesse. Putem să luăm la pachet?

— Sigur, drăguțule! răspunde ea, înhățând ambele farfurii.

Când pleacă, nu mai avem mâncare cu care să ne jucăm și nimic la care să ne uităm în afară de unul la altul.

— Urai semnele alea de carte! comentează Jesse.

— Știu.

Mă simt jenată de cât de mult m-am schimbat! Sunt tentată să mint, să dau timpul înapoi, să-mi amintesc exact cine eram înainte să plece și să încerc să fiu la fel ca atunci.

Emma pe care o cunoștea își dorea o viață diferită. Voia aventură. Avea dor de ducă. Credea că nu poți găsi bucurie în lucrurile simple, ci în cele ample, îndrăznețe și sălbatice. Că nu te poți simți uimit de cât de bine e să te trezești într-un pat frumos, ci doar mângâind elefanții și vizitând Luvrul.

Dar nu știu dacă eram pe deplin acea persoană când a plecat el.

Și cu siguranță acum nu mai sunt acea persoană.

Viitorul este atât de greu de prezis! Dacă aș avea o mașină a timpului, ar avea oare vreun rost să încerc să mă întorc în trecut și să-i explic Emmei de atunci ce are să se întâmple?

— Bănuiesc că am spus asta, îi răspund. Dar acum îmi plac.

— Nu încetezi să surprinzi, îmi răspunde Jesse, zâmbind.

Poate că nu îl deranjează dacă nu sunt exact așa cum eram când a plecat.

Chelnerița se întoarce cu mâncarea noastră în cutii și cu nota.

Jesse îi dă banii înainte să-mi iau eu portofelul.

— Mulțumesc! îi spun. A fost foarte drăguț din partea ta!

— E plăcerea mea.

Îmi verific telefonul și văd că este 8.50. Timpul a zburat incredibil de repede.

— Trebuie să mă duc la muncă! îi amintesc. Am întârziat deja!

— Nu..., îmi spune. Hai, stai cu mine!

— Nu pot! îi zic, zâmbindu-i. Am o librărie de deschis.

Mă conduce la mașină, apoi scoate din buzunar un set de chei, deblocând de la distanță un sedan gri, aflat la câteva locuri de parcare depărtare.

— Stai puțin! îi spun, căci mi-a venit o idee. Tu nu ai permis. Nu poți să conduci.

Râde.

— Am avut permis înainte să plec! îmi răspunde. Am voie să conduc mașina.

— Da, zic în timp ce îmi deschid portiera, dar nu a expirat?

Zâmbește nerușinat, iar cu asta mă omoară.

— Expirat, neexpirat! E ceva nevinovat.

— Trebuie să împingi mereu lucrurile dincolo de limită, nu-i așa? îl tachinez. De ce oare?

— Nu știu, spune, ridicând din umeri. Dar trebuie să recunoști că găseai chestia asta fermecătoare.

Râd.

— Cine a zis că mi se pare fermecătoare?

— Vrei să urci în mașină cu mine? mă întreabă.

— În mașina ta?

— Sau în a ta.

— Trebuie să merg la muncă.

— Știu! Nu-ți cer să mergi nicăieri cu mine. Vreau doar să fiu cu tine în mașină. E frig afară.

Ar trebui să-i spun la revedere. Deja am întârziat mai mult decât aș vrea.

— Bine! accept.

Deschid ambele portiere și mă uit cum Jesse se așază pe scaunul pasagerului. Mă așez pe scaunul șoferului, lângă el. Când închid portiera, lumea exterioară amuțește, de parcă o putem ține la distanță.

Mă uit cum privirea lui se îndreaptă spre degetul meu inelar gol. Zâmbește. Știm amândoi ce înseamnă locul gol de pe mâna mea stângă.

Dar am impresia că există un straniu cod al tăcerii care s-a lăsat între noi și care indică cele două lucruri despre care nu vorbim. Nu vom vorbi despre ce s-a întâmplat cu degetul meu, așa cum nu vorbim nici despre ce s-a întâmplat cu al lui.

— Mi-a fost dor de tine, Emma! Mi-a fost dor de noi! Mi-a fost dor de expresia ta nătăfleață și de buzele tale groaznice, și de lucrul acela incredibil de enervant pe care îl faci când te uiți la mine ca și cum aș fi singura persoană care a contat vreodată în istoria omenirii! Mi-a fost dor de pistruii tăi atât de ne-adorabili!

Râd și simt că mă roșesc.

— Și mie mi-a fost dor de tine!

— Chiar? zice, de parcă asta ar fi o știre, de parcă nu ar fi sigur.

— Stai așa, glumești?

— Nu știu.

Mă tachinează, o simt în vocea lui.

— E greu de spus ce s-a întâmplat când am fost plecat.

— Am avut inima mai frântă decât a fost sau va fi vreodată.

Se uită la mine, apoi prin parbriz și pe geamul de pe partea lui.

— Avem atât de multe de vorbit, că nici măcar nu știu de unde să începem! îmi mărturisește.

— Știu ce zici, dar, chiar dacă am ști de unde să începem, acum nu pot. Trebuie să merg la muncă. Ar fi trebuit să ajung acum cincisprezece minute.

Tina nu vine decât după-amiaza. Dacă nu sunt acolo, nu are cine să deschidă librăria.

— Emma! spune, privindu-mă de parcă aș fi nebună. Nu o să ajungi la librărie la timp, asta e clar. Ce mai contează câteva minute?

Ce mai contează o oră?

Mă uit la el și mă trezesc gândindu-mă la asta. Și apoi îi simt buzele peste ale mele. Sunt la fel de îndrăznețe și de surprinzătoare cum erau acum aproape cincisprezece ani, când m-a sărutat prima dată.

Închid ochii și mă întind spre el. Îl sărut din nou. Și iar, și iar, și iar. Sunt liniștită și revigorată deopotrivă. Niciodată nu am simțit ceva atât de incitant, și totuși atât de familiar în același timp.

Mă pierd în el, în felul în care îl simt, în felul în care miroase, în care se mișcă.

Poți vreodată să readuci lucrurile așa cum erau? Poți să ștergi cu buretele anii care au trecut de parcă ar fi fost o greșeală și să reiei totul de parcă nimeni nu a părăsit pe nimeni?

Îi simt mâna alunecându-mi pe braț și apoi mă aud lovind accidental claxonul cu cotul.

Scap din îmbrățișarea lui. Mă îndepărtez de el și mă uit înainte, prin parbriz. Două dintre chelnerițele de la Julie's Place, inclusiv femeia care ne-a servit, se uită la noi prin fereastră. Când își dau seama că le văd, dau să se întoarcă.

Mă uit în jos, la telefonul meu. Este aproape 9.45. Librăria ar trebui să se deschidă în mai puțin de douăzeci de minute.

— Trebuie să plec! spun, șocată că aș putea întârzia atât de mult.

— Bine, bine! zice Jesse, dar nu se mișcă.

— Ieși din mașină! îi spun, râzând.

— Bine! îmi răspunde, punându-și mâna pe mânerul portierei. Există un singur lucru despre care am vrut să-ți vorbesc.

— Jesse! Trebuie să plec!

— Vino cu mine în Maine! îmi cere în vreme ce coboară din mașină.

— Poftim?

— Vino cu mine la cabana familiei mele din Maine pentru câteva zile. Putem pleca în seara asta. Doar noi doi.

— Am o librărie de condus.

— Părinții tăi se pot descurca. Pentru o vreme. Doar e librăria lor.

— Ba e librăria mea.

— Emma, avem nevoie de timp. Nu de clipe furate înainte de a merge tu la muncă. Timp adevărat. Te rog!

Mă uit la el, cugetând la propunerea pe care mi-a făcut-o.

Știe că mă gândesc la asta. De aceea începe deja să zâmbească.

— Este un da? mă întreabă.

Știu că am întârziat și că părinții mei vor comenta, și nu am timp pentru așa ceva.

— OK, două zile.

— Trei! insistă el. Trei zile!

— OK, accept! Trei.

— Și plecăm în seara asta?

— Sigur. Acum trebuie să o șterg!

Îmi zâmbește și apoi închide portiera în urma lui ca să pot pleca în sfârșit. Îmi face semn cu mâna prin geam. Mă trezesc zâmbind în timp ce mă îndepărtez de el, lăsându-l acolo, în parcare.

Mă îndrept spre șosea și aștept să o pot lua spre stânga. Mă uit cum, din cealaltă parte a parcării, Jesse îmi face semn cu mâna să cobor geamul. Îmi dau ochii peste cap, dar îl ascult.

Își duce mâinile la gură, de parcă ar fi o portavoce, și îmi strigă:

— Îmi pare rău că te-am făcut să întârzii! Te iubesc!

Nu am de ales decât să țip la rândul meu:

— Și eu te iubesc!

Fac la stânga pe șoseaua principală și gonesc prin oraș. Ajung în parcarea de la Blair Books la 10.11 și deja văd că o clientă așteaptă la ușă.

Sar din mașină, deschid ușa din spate și alerg prin librărie, aprinzând toate luminile.

Mă adun și merg calm spre ușa din față, apoi o descui.

— Bună! îngaim spre femeia care așteaptă.

— Anunțul de pe ușă spune că librăria este deschisă de la 10 la 7. Este 10 și un sfert.

— Scuzele mele!

Când femeia se îndreaptă direct către secțiunea de bestsellere și nu mai este în câmpul meu vizual, nu-mi pot reprima un zâmbet care mi se întinde până la urechi.

Jesse!

TATA AJUNGE LA LIBRĂRIE PE LA 11. A VENIT SĂ IA nişte cărţi pe care le-a comandat pentru mama, dar îl trag deoparte pentru a discuta despre plecarea în Maine.

— Ce vrei să spui cu asta, că mergi în Maine cu Jesse?

— Ăăă..., îngaim, nelămurită ce anume îl face pe tata să fie derutat. Cred că vreau să spun că merg în Maine cu Jesse...

— Ești sigură că-i o idee bună?

— De ce n-ar fi?

Un lucru atât de stupid pe care să-l spui. Sunt vreo 20 000 de motive pentru care s-ar putea să nu fie.

— Emma, eu doar..., începe, apoi se oprește, fără să-și termine fraza.

Îl văd cum își reorganizează gândurile.

— Te-am auzit. Desigur, eu și mama ta putem să ne ocupăm de tot. Ne-ar plăcea, de fapt. M-am plictisit de moarte acasă acum, că am terminat de vizionat toate cele cinci sezoane din *Friday Night Lights*.

— Grozav! exclam. Mulțumesc!

— Pentru puțin! îmi răspunde. Plăcerea e de partea mea. Ne vedem diseară, atunci? Ca să-ți iei lucrurile?

— Da! răspund, dând din cap. O să vin să iau niște haine și alte lucruri.

— OK, grozav! zice tata, apoi pleacă. Mama ta face sendvișuri cu bacon, salată și roșii pentru prânz, și știi că nu pot rata asta.

— Știu!

Mama îi face astfel de sendvișuri de mai multe ori pe săptămână și îi plac atât de mult, încât ai crede că a învățat să le pregătească el însuși. A și încercat de câteva ori. Am încercat și eu să-i fac, la fel și Marie. Dar tata jură că au un gust diferit când le face mama. Ceva legat de baconul fierbinte și salata verde și dulce. Sincer, habar n-am. Tot ce știu este că părinții mei au făcut ca dragostea să pară ușoară, și uneori mi-aș fi dorit să mă fi pregătit pentru cât de complicată poate fi.

Mai târziu, după-amiaza, când iau un prânz foarte târziu, primesc un mesaj de la Sam:

Ți-ai uitat medicamentele pentru alergii și încărcătorul de telefon. Ți le-am lăsat pe birou.

Primul lucru la care mă gândesc când văd mesajul nu este cât de dulce este el sau că mă bucur că-mi pot încărca telefonul. Primul gând este că încă ar putea să se afle la librărie. Așa că mă grăbesc la mașină, cu sendvișul în mână, sperând că mă pot întoarce în parcare înainte să plece.

Am noroc să nu prind roșu la semafor și o iau la dreapta prin parcare exact când Sam semnalizează că o ia la stânga. Flutur din mână spre el.

Nu știu ce fac sau dacă o să iasă ceva bun din asta. Știu doar că nimic nu te ajută să-ți dai seama cât de tare tânjești să-ți vezi logodnicul mai mult decât simpla idee că l-ai putea pierde.

Acest lucru rămâne adevărat chiar și în momentele în care crezi că tu ești cel sau cea care ar putea pleca ori cel sau cea care ar putea încurca totul.

Sam dă înapoi și coboară geamul. Îmi parchez mașina și merg la el.

— Bună! îl salut.

— Bună!

Poartă haina neagră de lână, cu o cămașă albă și o cravată de bleumarin. Eu i-am cumpărat cravata. I-au plăcut ancorele minuscule imprimate pe ea, iar eu i-am spus că vreau să-l răsfăț cu ceva ce ar fi încântat să poarte la serviciu.

— Mulțumesc pentru medicamente! îi zic. Și pentru încărcător! A fost un gest cu adevărat frumos din partea ta.

Încuviințează din cap.

— Da, păi...

Aștept să termine fraza, apoi îmi dau seama că nu o va face.

— Ce mai faci? îl întreb.

— Mi-a fost și mai bine!

Pare trist, dar și distant. E ca și cum nu putem ajunge unul la celălalt. Mă trezesc că mă apropii de el, încercând să stabilesc o legătură între noi.

— O să fiu bine. Doar că e ciudat să dorm singur în patul nostru, zice apoi. Mi-e dor de tine!

— Și mie mi-e dor de tine! spun, iar apoi nu știu ce mă apucă și, înainte să-mi dau seama, mă aplec și îl sărut.

Mă sărută și el, însă pe urmă se retrage. Mă întreb dacă este pentru că simte că am sărutat pe altcineva.

— Îmi pare rău! mă scuz. Puterea obișnuinței.

— E-n regulă!

— Ce-au făcut pisicile în dimineața asta?

Îmi place să vorbesc cu Sam despre pisicile noastre. Îmi place să le inventez nume stupide și să scornesc povești despre ce fac ele când nu suntem prin preajmă.

— Homer a adormit în cadă, îmi povestește.

Înainte să am o pisică, înainte să prind drag de aceste două mingi de blană, dacă cineva mi-ar fi spus „Homer a adormit în cadă", aș fi zis că e o chestie care mă plictisește de moarte, dar acum mi se pare de-a dreptul fascinant, ca și cum aș fi aflat că a aterizat pe Marte.

— Nu era sub pian?

Clatină din cap.

— Nu, nu vrea să iasă din baie! Când am încercat să fac un duș azi-dimineață, a trebuit să-l iau și să-l scot afară din baie.

Ar trebui să mă întorc în casa aia. Ar trebui să fiu cu Sam, Mozart și Homer. Nu știu de ce Homer e în cadă sau ce înseamnă asta. Dar știu că așa ceva nu s-ar fi întâmplat dacă aș fi fost acolo.

Doamne, Dumnezeule!

E atât de multă vinovăție în jur, care așteaptă să o ridic și să o port cu mine pe umeri! Sunt atât de multe lucruri cu care mă pot tortura!

Poate că merit asta.

Dar, în clipa de față, mă hotărăsc să pun lucrurile în așteptare. Să nu-mi asum nimic. Chiar dacă ar trebui. Nu-i face bine nimănui, iar mie, cel mai puțin, să o am în spate.

— Te iubesc! îi spun.

Pur și simplu îmi scapă de pe buze. Nu știu ce vreau să transmit cu aceste lucruri. Știu doar că e adevărat.

— Știu! îmi răspunde. Nu m-am îndoit niciodată de asta.

Rămânem tăcuți câteva clipe, și mă tem că ar putea pleca.

— O să cânți „Piano Man"? îl întreb.

— Poftim?

— O să cânți „Piano Man"? Pe volan? Iar eu pot face muzicuța?

Îl rog mereu să o facă atunci când vreau să mă mai îndrăgostesc puțin de el. Îmi place să-mi amintesc de prima dată când am făcut-o. Îmi place să văd cât de priceput este cu adevărat. Acum, mi-a devenit atât de familiară melodia asta, încât pot auzi notele atunci când o cântă, deși o cântă mereu în tăcere.

Dar, în loc să-și ridice mânecile și să-și poziționeze degetele așa cum o făcea de obicei, clatină din cap.

— Nu fac așa ceva!

— O faci mereu.

— Nu cânt pentru tine! Sper să te răzgândești și să-ți dai seama că mă iubești și că ar trebui să fim împreună pentru tot restul vieții noastre, dar... nu am de gând să particip la o audiție pentru rolul ăsta.

Una e să frângi inima cuiva, dar cu totul altceva este să îi calci în picioare mândria.

Iar eu cred că le-am făcut pe amândouă.

— Ai dreptate! spun. Îmi pare rău!

— Ascultă, ai trecut prin ceva ce nici nu-mi pot imagina. Știu că te-a zdruncinat până în străfundul sufletului. Te iubesc suficient de mult, încât să aștept până te lămurești.

Îi iau mâna și o strâng – de parcă strângând-o suficient, așa cum trebuie, recunoștința pe care o simt în inimă ar putea să-mi alerge prin brațe, prin palme până direct în sufletul lui. Dar nu funcționează așa. Știu că nu.

— Nu știu cum să-ți mulțumesc, îi spun, dar mulțumesc!

Își retrage mâna.

— Dar nu ne poți avea pe amândoi, continuă el. Nu pot să pretind că lucrurile sunt în regulă până când nu sunt cu adevărat în regulă. Bine?

— Bine! încuviințez.

Îmi zâmbește.

— Au fost o mulțime de „bine" într-un timp foarte scurt, nu?

Râd și eu.

— Acum plec, mă anunță, pornind motorul. Altfel, o să întârzii la repetiție. Și apoi, știi, presupun că o să merg acasă, o să iau cina și o să casc gura la ESPN Classic. O distracție strașnică!

— Pare că o să petreci o seară grozavă!

— Sunt sigur că și tu ai planuri mari, îmi răspunde, și văd cum îi împietrește chipul.

E limpede că nu s-a gândit când a vorbit. Nu vrea să știe ce fac în seara asta. Dar acum, că a rostit aceste cuvinte, nu pot să scap fără să spun dacă am sau nu planuri.

— Voiam doar să zic... Ăăă, știi ce? Nu spune nimic!

— Da, bine! Nu spun nimic.

Dar până la urmă a nu spune nimic înseamnă a spune ceva, nu? Pentru că dacă într-adevăr nu ar fi avut de ce să-și facă griji, i-aș fi zis simplu: „Nu, Sam, serios, nu ai de ce să-ți faci griji."

Doar că nu am spus asta. Și o știm amândoi.

Se uită la mine. Și-mi dau seama că a ajuns la capătul puterilor. Nu mai poate face asta.

— La revedere, Emma! zice în timp ce începe să răsucească volanul. Se oprește însă după o clipă și continuă: Știi ce? Păstrez mingea în terenul meu!

— Ce vrei să spui?

— Te sun când sunt pregătit. Dar... nu mă suna tu! Știu că probabil cel mai logic e să-mi spui ce ai ales după ce ai ales, dar... aș prefera să-mi spui când sunt pregătit să ascult.

— Nu pot să te sun deloc?

Clatină din cap cu seriozitate.

— Te rog să nu o faci!

Atâta dram de control poate pretinde că are asupra propriei sorți. Știu că trebuie să i-l ofer.

— Cum dorești! îi spun. Cum dorești!

— Ei bine, așa doresc! mai zice, încuviințând din cap, apoi calcă accelerația și pleacă.

Pleacă.

Îmi dau seama cât de frig îmi este, cât de frig este afară, și mă întorc în fugă în librărie. Îmi amintesc că mi-am lăsat sandviciul pe scaunul din față al mașinii și nici măcar nu mă obosesc să îl iau de acolo. Nu mi-e foame.

Nici eu nu am luat micul-dejun. Se pare că pofta de mâncare a fost primul lucru care m-a părăsit.

Când intru, Tina bate pe casa de marcat niște cărți pentru două doamne mai în vârstă.

— Bună, Emma! mă salută. Îți amintești cumva când primim mai multe exemplare din noul roman al lui Ann Patchett?

— Marțea viitoare ar trebui, îi răspund, ca și cum azi ar fi o zi normală, ca și când aș putea să gândesc limpede. Doamnelor, dacă îi oferiți Tinei un număr de telefon, eu sau ea vă vom anunța când vom primi cărțile!

Zâmbesc și apoi mă îndrept iute către încăperile din spatele magazinului. Mă așez la biroul meu. Îmi cuprind capul în mâini și respir.

Mintea îmi aleargă de la Sam la Jesse și înapoi.

Îmi tot spun că simt că nu știu ce fac, doar că știu exact ce fac.

Una e să o fac pe nevinovata cu ei, presupun. Dar trebuie să încetez să o mai fac pe nevinovata cu mine însămi.

Am de gând să îl aleg pe unul dintre ei.

Doar că nu știu pe care.

Dragoste și Maine

Sau cum să dai timpul înapoi

LIBRĂRIA S-A ÎNCHIS ACUM APROXIMATIV 45 DE MInute. Am numărat încasările. Zona de vânzări a fost curățată. Tina a plecat acasă. Am terminat. Pot lua mașina și pleca. Doar că stau în depozitul întunecat. Gândindu-mă la Sam.

Îmi sună telefonul, iar când îl ridic, văd că e Jesse. Pur și simplu gândul la Sam îmi zboară din minte, înlocuit de cel la omul pe care l-a înlocuit.

— Bună! mă salută Jesse când răspund. Mă gândeam să ne întâlnim la librărie.

— Oh! exclam, surprinsă.

Presupuneam că aveam să mă întâlnesc cu el la părinții mei acasă, odată ce îmi luam lucrurile.

— E bine?

— Sigur, îi răspund, ridicând din umeri. Da! E bine! Încă sunt aici.

— Grozav! Pentru că sunt în fața ușii.

Râd în timp ce mă îndrept spre partea din față a librăriei.

— Vorbești serios? îl întreb, dar nu e nevoie să-mi răspundă pentru că, de îndată ce ies din depozit și mă îndrept spre zona comercială, îl văd prin ușile de sticlă.

Becurile din parcare îi conturează silueta. Corpul, înveșmântat într-o jachetă groasă și pantaloni lejeri, umple geamul.

Descui ușa și îl las să intre.

Mă cuprinde nu doar cu brațele, ci cu tot corpul, de parcă are nevoie de mine toată, de parcă n-ar mai îndura să fim despărțiți o clipă măcar.

Și apoi mă sărută.

Dacă faptul că-i iubesc pe amândoi mă face un om rău, atunci cred că sunt un om rău.

— Așadar... Maine? îl întreb zâmbind.

— Maine, încuviințează el din cap.

— În regulă! Lasă-mă să-mi iau poșeta! De fapt, putem să ieșim pe aici. Mașina mea e în spate.

— E-n regulă, conduc eu.

Îi arunc o privire sceptică. Jesse flutură din mână.

— Hai! Ia-ți lucrurile! Ne întâlnim în mașină!

Mă întorc și îmi iau poșeta, apoi închid librăria și urc în mașina lui. În ciuda faptului că nu ar trebui să conducă.

Uneori îmi fac griji că Jesse m-ar putea conduce direct în iad, iar eu l-aș urma, întrebându-l cu naivitate lucruri de genul „Îți e cald?" și crezându-l când mi-ar răspunde că e bine.

— Trebuie să ne oprim la părinții mei, îi spun când suntem pe drum. Trebuie să-mi iau niște haine.

— Desigur! Următoarea oprire, familia Blair!

Când intrăm pe alee, îmi dau seama, doar după ce lumini sunt aprinse, că toată lumea este la Marie și Mike.

Eu și Jesse ne îndreptăm spre casa părinților mei să-mi iau lucrurile și-l avertizez că va trebui să ne luăm rămas-bun de la toți acasă la Marie.

— În regulă! zice el în timp ce descui ușa din față. Cât de departe este casa lui Marie?

— Aceea e casa lui Marie! îl lămuresc, indicându-i unde să se uite.

Izbucnește în râs.

— Uau! exclamă.

Mă uit cum privește în depărtare, undeva între casa lui Marie și a părinților mei.

— Fiica Librarilor lovește din nou!

A trecut atât de mult de când nu mi-a mai spus cineva așa! Pur și simplu a devenit irelevant din mai multe motive.

Se întoarce și se uită la mine.

— Dar presupun că ești Fiica Librarilor mai mult decât credeam, nu?

Zâmbesc, nesigură dacă o spune cu amabilitate sau nu.

— Puțin mai mult, poate.

Odată ce intrăm în casă, urc scările, îndreptându-mă spre vechea mea cameră, dar, când mă întorc să privesc în urmă, observ că Jesse este încă în prag, uitându-se lung.

— Te simți bine? îl întreb.

Iese brusc din starea în care se afla și clatină din cap.

— Da, categoric! Îmi pare rău! O să aștept aici cât îți iei ce trebuie.

Îmi iau geanta și adun lucrurile pe care le-am lăsat pe chiuveta din baie.

Când mă întorc jos, Jesse a căzut pe gânduri.

— E ciudat să observi că unele lucruri arată exact la fel ca înainte.

— Bănuiesc! replic în timp ce mă apropii de el.

— Parcă unele lucruri au mers înainte fără mine, iar altele s-au oprit în momentul în care am plecat, adaugă el în timp ce ieșim pe ușa din față. Adică, știu că nu este adevărat, dar tot ce s-a întâmplat în familia ta e că aveți un televizor

nou. În rest, totul arată exact la fel. Chiar și tabloul acela ciudat cu pisica. E exact în același loc.

Eu și Sam l-am ales pe Mozart pentru că arată exact ca pisoiul cenușiu din tabloul de deasupra unuia dintre divanele din casa părinților mei.

Dacă nu ar fi fost Sam, niciodată nu m-aș fi gândit să iau o pisică. Iar acum sunt o iubitoare de pisici. Acum câteva săptămâni, Sam mi-a trimis o poză cu o pisică stând pe un sendviș cu unt de arahide și jeleu, iar eu am râs aproape un sfert de oră.

Îmi pun lucrurile în mașina lui Jesse și ne îndreptăm spre locuința lui Marie.

— Ești sigur că ești pregătit să-mi revezi familia? îl întreb.

— Absolut! îmi răspunde surâzător. Până la urmă, e și familia mea.

Bat la ușa lui Marie și aud zarvă.

Cel care ne deschide e Mike.

— Emma! mă salută el, îmbrățișându-mă, iar apoi se retrage puțin ca să putem intra. De două ori într-o zi. Ce răsfăț! Jesse, e grozav să te vedem din nou! adaugă și întinde mâna.

Cei doi dau noroc, apoi Jesse răspunde:

— Plăcerea e de partea mea!

Pe vremuri, Jesse și Mike își petreceau timpul împreună la reuniunile de familie, dar nu a existat niciodată un motiv ca interacțiunea lor să fie mai profundă, reducându-se mai degrabă la un politicos „Și ce-ai mai făcut?" Nu au fost apropiați pentru că nici eu și Marie nu eram apropiate. Dacă e să dau timpul înapoi și să mă gândesc acum la asta, relația dintre noi ar putea fi asemănată cu cea dintr-un ring de box, cu mine și Marie în rolul de luptători, iar soții noștri făcând-o pe antrenorii, turnându-ne apă în gură și determinându-ne să ne întoarcem în ring.

Intrăm și-i vedem pe Marie și părinții mei. Sophie și Ava s-au dus la culcare. În momentul în care toată lumea dă cu ochii de Jesse, se ridică să-l salute.

Tata îi strânge mâna și apoi îl trage într-o îmbrățișare.

— Fiule, nici nu știi cât de bine e să te pot vedea din nou!

Jesse dă ușor din cap, ușor copleșit.

Mama îl îmbrățișează și apoi se retrage, dar nu-i dă drumul, strângându-l de umeri în timp ce dă din cap.

— Niciodată nu am fost mai fericită să văd o persoană!

Marie îl îmbrățișează sincer și amabil, prinzându-l pe Jesse cu garda jos.

Mă uit la el cum zâmbește și încearcă să iasă din impas cât mai politicos cu putință. Nu se simte deloc confortabil și încearcă disperat să o ascundă.

— Am vrut doar să ne oprim și să ne luăm la revedere. Probabil ar trebui să o luăm din loc! spun.

— Unde mergeți? mă întreabă Marie.

Am presupus că tata avea să anunțe pe toată lumea, dar, din câte se pare, nu a făcut-o. Sunt surprinsă de cât de încet se duce vorba în familia mea.

— Mergem în Maine pentru câteva zile, îi lămuresc.

O spun ca și cum asta ar fi ceva perfect natural. De parcă nu aș avea un logodnic. De fapt, poate nici nu am un logodnic. Nici nu mai știu ce mai am.

— Oh, bine! face Marie pe un ton care parcă îl oglindește pe al meu. Păi, sper să vă distrați!

Mă ațintește cu privirea puțin cam prea îndelung, cercetându-mă cam prea atent. Mesajul este clar. Vrea detalii cât de curând. Fără îndoială pentru că îi pasă de mine, mă aventurez să cred, pentru că povestea asta începe să devină picantă.

— Mulțumesc! îi spun, iar felul în care o privesc îi dă de înțeles că voi avea grijă să fie ea prima care să afle ce e de știut.

Apoi Sophie și Ava apar țopăind pe scări, ținându-se de mână. Sophie poartă pijama termică verde marin, disperată să descopere ce-i cu toată agitația asta. Ava are pijama galben și portocaliu, din seturi diferite, și vine mai degrabă târâtă.

Când ajung cam la a treia treaptă de jos, se opresc. Ava se așază. Cu o mână, Sophie își ferește ochii de lumina puternică și îi mijește un pic.

— Bună! le spune Marie cu blândețe. Voi două știți că nu ar trebui să fiți treze la ora asta.

Mă uit la Jesse, care o privește pe Marie cum își însoțește cu semne fiecare cuvânt pe care îl spune.

Tata se ridică.

— Le culc eu! se oferă el. Mi-ar plăcea să-mi petrec ceva timp cu nepoțelele mele.

Jesse se uită când tata face semnele pentru cuvintele „culc" și „nepoțele". Apoi tata o ia pe sus pe Ava, iar pe Sophie de mână, și dispare sus pe scări.

— Bine! spun. Pe curând!

Jesse își ia rămas-bun de la toată lumea în timp ce îl apuc de cealaltă mână și îl conduc afară. Când ajungem pe stradă, Jesse pare dus pe gânduri.

— Totul în regulă? îl întreb.

Jesse revine la realitate.

— Poftim? Da! Absolut! îngaimă.

— La ce te gândești?

Presupun că va întreba despre limbajul semnelor sau despre implantul cohlear, dar nu o face. Nici măcar nu menționează faptul că fetele au deficiențe de auz. În schimb, îmi spune:

— Nu știu... E doar... uau!

— Ce anume?

— Acelea sunt nepoatele mele.

POFTA DE MÂNCARE MI-A REVENIT CHIAR ÎNAINTE SĂ ajungem la granița cu Massachusetts. Eu și Jesse am trecut pe la un fast-food, iar acum ne-am oprit pe marginea drumului.

Mănânc un hamburger și cartofi prăjiți.

Jesse a comandat un cheeseburger cu bacon și o cola, dar abia s-a atins de ele.

— Cred că ne-am mai oprit aici și altădată, spune el.

— Exact aici? îl întreb.

Încuviințează cu o mișcare din cap.

— După balul de absolvire.

Izbucnesc în râs. Balul de absolvire pare că a avut loc acum o veșnicie. Le-am spus părinților că aveam să fim la prietenii noștri acasă, dar am plecat devreme și am condus până la cabana spre care ne îndreptăm acum. Eu și Olive trecuserăm pe la Victoria's Secret cu o săptămână înainte, ea încercând să găsească un sutien care să se potrivească cu rochia pe care urma să o poarte, iar eu aventurându-mă spre lenjerie de femeie matură și cumpărându-mi niște chiloți negri, cu barete, pe care i-am păstrat pentru seara balului. Aceea a fost prima dată când am încercat cu adevărat să fiu

sexy. Jesse nici nu a observat în seara aceea. Nu îi păsa decât că eram singuri și că nu ne aude și nu ne oprește nimeni.

— Uneori, când mă gândesc la ce am purtat la bal, mă întreb de ce tu și Olive nu ați încercat să mă opriți. Ții minte că am avut tatuaje temporare cu fluturi pe tot corpul?

Izbucnește în râs.

— Sincer, mi s-a părut sexy. Ții minte, aveam doar 18 ani?

— Nu cred că îți amintești cât de ieftin arătam.

— Îmi amintesc ca și cum ar fi fost ieri, mă asigură. Ai fost cea mai sexy fată de acolo.

Dau din cap și termin hamburgerul, mototolind ambalajul și aruncându-l în pungă.

— Stai! îi spun. Cred că am o poză! Trebuie să-ți amintești cu adevărat despre ce vorbesc. Trebuie să recunoști că a fost de prost-gust.

Râde în timp ce mă întorc și înșfac geanta pe care am pus-o pe locul din spate. O trag în poală și cotrobăi prin ea, găsind plicul pe care l-am luat din apartamentul meu și căutând poza despre care vorbesc. Nu o găsesc imediat, deși știu că este acolo.

Arunc geanta înapoi pe bancheta din spate și răstorn conținutul plicului în poală.

— Uau! exclamă Jesse. Ce sunt toate astea?

— Doar niște chestii de-ale tale, de-ale noastre, îi explic. Lucruri pe care le-am păstrat.

Pare mișcat.

— Uau! exclamă.

— Nu te-am uitat nicio clipă. N-aș putea să te uit vreodată.

Se uită o clipă la mine și apoi în poală, la fotografiile și hârtiile pe care le-am păstrat.

Nu pare să conștientizeze ce am spus. În schimb, ia o poză din grămadă.

— Este de la Revelionul petrecut la Amsterdam? mă întreabă.

Încuviințez din cap.

În noaptea aceea, am sărutat alți oameni la miezul nopții, pentru că ne certaserăm. La 00.07, ne-am împăcat în toaleta unui bar murdar din De Wallen, sărutându-ne așezați deasupra chiuvetei. Fotografia este un selfie făcut la primele ore ale dimineții, când mine stăteam amândoi pe o bancă de pe malul râului.

Jesse ridică un instantaneu cu noi în vârful unui munte din Costa Rica și o poză cu el pe o plajă din Sydney. Poți spune cu ușurință că eu sunt cea care a făcut poza. Îți poți da seama, doar din zâmbetul de pe chipul lui, cât de mult mă iubește.

— Doamne, uită-te la noi! exclamă.

— Știu!

— Îți amintești când a fost făcută această fotografie? mă întreabă apoi, arătându-mi-o pe cea cu el de pe plajă.

— Normal!

— A fost ziua în care am decis că nu ne vom face niciodată un plan de rezervă, astfel încât să trebuiască să ne urmăm visurile.

— Dacă țin minte? Aveam de gând să ne luăm slujbe care să ne permită să vedem lumea.

— Îmi amintesc...

Mai răsfoiesc câteva poze până găsesc alt plic. Este scris de mână și îi este adresat. Este scrisoarea pe care i-am scris-o înainte să ies la întâlnirea mea cu Sam. O dau deoparte, permițându-i să-și croiască drum, fără să fie observată, înapoi în plicul mai mare din care a ieșit.

Apoi găsesc fotografia pe care o căutam. Balul nostru de absolvire. Eu și fluturii mei!

— În regulă! Uită-te la această poză și zi-mi adevărul!

Stăm în fața unei ferestre mari de sticlă, cu vedere asupra orașului Boston. Luminile orașului se zăresc undeva, în fundal. Jesse este îmbrăcat într-un smoching ieftin și are la butonieră floarea pe care i-am prins-o pe când eram în curte, sub privirile părinților noștri. Sunt chiar lângă el, întoarsă ușor în lateral, dar privind la aparatul foto. Port o rochie roșie, strălucitoare, și prea multe agrafe în păr, iar pe spate am o serie de tatuaje temporare cu fluturi deja decolorate.

O victimă a modei de la începutul anilor 2000, ce mai!

Jesse începe imediat să râdă.

— O, Doamne! exclamă. Arătai de parcă aveai un fel de boală de piele!

Încep să râd.

— Nu, doar fluturi falși.

— Îmi amintesc că m-am gândit că fluturii ăia sunt cel mai sexy lucru pe care îl văzusem vreodată.

— Oh, iar eu îmi amintesc că mă consideram cea mai tare fată de la bal, chestie care nu face decât să ne arate că lucrurile nu sunt întotdeauna așa cum ni le amintim.

Jesse ridică privirea la mine, încercând să vadă dacă am vrut să spun ceva cu asta. Hotărăsc să ignor cât de mult se potrivesc vorbele pe care le-am rostit cu ceea ce trăim.

— Dar ție, adaug, ți-a ieșit. Chipeș atunci! Chipeș și acum!

Jesse zâmbește și apoi se întoarce spre volan, pregătindu-se să pornească. Adun restul obiectelor din plic și încerc să le pun pe toate așa cum au fost. Dar unele cad la podea, iar altele se agață, nedorind parcă să fie înghesuite din nou.

Ridic ce-a căzut, inclusiv inelul meu cu rubin, pun totul la loc în plic și apoi arunc pachetul pe bancheta din spate. Abia atunci văd că am lăsat ceva pe consola dintre noi.

Este un articol vechi de aproape patru ani din *Beacon*.

„Localnicul Jesse Lerner, dispărut."

Lângă titlu, o fotografie veche cu băiatul de atunci stând în picioare, în curtea părinților lui și făcând cu mâna dreaptă, care e intactă.

Eram încă în LA când a fost publicat articolul, dar o copie a lui a ajuns la mine la scurt timp după ce mă întorsesem în Massachusetts. Am vrut să o arunc, dar nu am putut. Nu m-am îndurat să scap de vreun lucru, oricât de neînsemnat, care avea poza lui pe ea sau care îi purta numele. Prea puține lucruri îmi mai rămăseseră de la el.

Iau articolul și îl împăturesc în două, așa cum a stat în plic ani la rând.

Jesse îmi urmărește mâinile în timp ce o fac.

Știu că l-a văzut.

Îl pun pe bancheta din spate, alături de plic. Când mă întorc și deschid gura să-i spun lui Jesse despre asta, el se uită în altă parte și pornește mașina.

Nu vrea să vorbească despre asta.

Treci vreodată peste pierderi? Sau pur și simplu găsești înăuntrul tău o cutie suficient de mare pentru a le ascunde? Le vâri acolo, le împingi în jos și tragi capacul peste ele? Te străduiești în fiecare zi să ții cutia închisă?

M-am gândit că poate, dacă aș împinge acolo durerea suficient de mult și aș ține cutia suficient de bine închisă, chinul s-ar evapora de la sine și, dacă aș deschide cutia într-o zi, aș descoperi că e goală și că toată suferința pe care am purtat-o cu mine a dispărut.

În clipa asta stau în mașină și încep să cred că această cutie a fost plină în ultimii trei ani și jumătate. Sunt destul de sigură că e pe cale să cedeze capacul și mi-e frică să văd ce se ascunde în interior.

La urma urmei, și Jesse are o cutie.

Iar a lui este mai bine închisă decât a mea.

CABANA FAMILIEI LUI JESSE!

Nu credeam că aveam să mai văd locul ăsta.

Dar iată-mă aici!

Este aproape două dimineața. Drumul până aici a fost atât de liniștit, încât ai fi crezut că este un oraș-fantomă.

Vila, o casă cu o formă ciudată care seamănă mai degrabă cu o cabană supradimensionată, este caldă și primitoare – pereți din lemn, ferestre mari, verandă de jur împrejur. Dă impresia ușor nepotrivită că înainte a fost o casă mică, dar a suportat o serie de completări.

Nu există niciun bec aprins pe proprietate, așa că Jesse lasă faza lungă aprinsă pentru a putea să ne ducem lucrurile în casă.

Îmi iau geanta. Jesse scoate câteva lucruri din portbagaj. Ne îndreptăm spre ușa din față.

— Îți e frig? mă întreabă în timp ce își face de lucru cu cheia. O să fac focul după ce intrăm!

— Sună grozav! îi răspund.

Cheia se răsucește în broască și face clic, dar ușa nu se clintește. Jesse trebuie să se împingă un pic în ea ca să se deschidă.

Când ușa cedează în sfârșit, primul lucru care îmi atrage atenția este familiarul mușchi asemănător lemnului.

Jesse intră, aprinde toate luminile și dă drumul la căldură înainte să apuc să-mi las lucrurile jos.

— Fă-te comodă, mă duc să sting farurile!

Încuviințez din cap și îmi frec mâinile, încercând să mi le încălzesc. Mă uit în jur la șemineul de piatră și mobilierul de cabană și la păturile care acoperă majoritatea scaunelor. Barul este aprovizionat cu sticle cu alcool pe jumătate goale. Scările din scânduri de lemn sunt atât de vechi, încât îți poți da seama că scârțâie doar privindu-le.

Nu există nici măcar un singur lucru la acest loc care să mă surprindă, nici măcar unul care să mi se pară deplasat atunci când fac o comparație cu propriile amintiri, cu excepția faptului că sunt o altă persoană decât eram ultima dată când am venit aici.

Cred că înțeleg un pic cum trebuie să se simtă Jesse acum, că a revenit acasă. Înțeleg ce a vrut să spună când eram acasă la părinții mei, cât de ciudat este că unele lucruri se schimbă, în vreme ce altele nu o fac aproape deloc.

Jesse intră și închide ușa.

— Ar trebui să se încălzească în câteva minute! mă asigură. Cred! Deși e de la sine înțeles că nu am mai fost aici de ani buni.

— Ultima dată când am fost aici s-a întâmplat...

— La nunta noastră, îmi termină Jesse fraza.

Zâmbesc, amintindu-mi. Zâmbește și el. După recepție, noi doi am petrecut noaptea la han, așa că, de fapt, ultima oară când am trecut pe aici a fost când am făcut sex – el, în frac, iar eu, în rochia mea de mireasă – pe blatul de bucătărie, aflat acum chiar în stânga mea. Îmi amintesc cât de romantic mi s-a părut. Acum mă simt destul de stânjenită

că am făcut sex pe blat. Acolo pregătesc oamenii mâncarea! Ce-o fi fost în mintea noastră?

— Ce ziceai de foc? îl întreb.

— Mă ocup imediat, îmi răspunde în timp ce se îndreaptă spre șemineul plin de praf și gol, cu o grămadă de lemne vechi lângă el.

Îl privesc în timp ce se mișcă. Mă uit cum alege bucățile de lemn și apoi le stivuiește. Îl văd cum scapără un chibrit.

— Ești obosită? Vrei să mergi la culcare?

— Nu! îi răspund, clătinând din cap. Sunt ciudat de trează. Tu?

Îmi face semn cu mâna.

— Îmi este greu să mă adaptez la diferența de fus orar.

— Corect!

Pășește spre bar.

— Atunci, poate un vin?

— Gin? îi propun în schimb.

— Oh, OK! În regulă!

Îmi toarnă un pahar de Hendrick's. Își toarnă și el unul. Mă așez și iau pătura atârnată de spătarul patului.

Se apleacă sub bar și scoate o tavă cu gheață din lada frigorifică. Trebuie să o lovească de blat ca să iasă afară cuburile de gheață.

— Pare că au trecut luni, poate ani, de când cineva n-a mai făcut vreun cocktail în acest loc, spune Jesse. Gheața nu este tocmai de nota 10.

Râd.

— E-n regulă, sincer!

Îmi aduce paharul și-l pune jos. Se apropie de foc și scormonește în el cu vătraiul. Acesta începe să capete putere, însoțit de un vuiet blând. Mă îndrept de spate și îmi iau paharul. Îi fac semn să și-l ia și el pe al lui.

— În cinstea ta! toastez.

— În cinstea noastră!

Zâmbesc și toastăm. Dau peste cap un sfert din pahar. Încearcă și Jesse să facă la fel, dar tresare.

— Îmi pare rău! se scuză, clătinând din cap. A trecut o veșnicie de când nu am mai băut alcool.

— Nu-ți face griji! îl liniștesc, apoi dau peste cap și restul de băutură. O să te ajut să recuperezi!

Curând, focul încălzește toată camera. Conversația, care uneori lâncezește, devine mai vie pe măsură ce alcoolul preia controlul. Pe negândite, ne amintim ce gust oribil a avut tortul de la nuntă și îmi dau seama că am băut trei pahare de Hendrick's.

Jesse stă la un capăt al canapelei, cu picioarele pe măsuța de cafea. Eu stau la celălalt capăt, cu picioarele sub mine. Mi-am scos pantofii, iar puloverul zace pe podea.

— Iar acum, spune-mi, ce ștampile ți-ai mai adăugat în pașaport?

Îmi pare rău să-l dezamăgesc.

— De fapt, niciuna. Niciuna de când ai plecat tu.

Este clar surprins.

— Nici măcar în sudul Italiei? mă întreabă. Te pregăteai pentru articolul acela despre Puglia.

— Știu, îi răspund. Doar că... Știi, viața m-a trimis în altă direcție.

Câteva clipe, rămânem tăcuți, apoi Jesse se apleacă un pic în față, cu corpul spre mine.

— Îmi pare rău că am acceptat jobul ăla! spune. Îmi pare rău că te-am părăsit! La ce Dumnezeului mă gândeam? Să plec cu o zi înainte de aniversarea noastră?

— E-n regulă! îi răspund.

Vreau să adaug „Îmi pare rău că m-am logodit cu altcineva", dar nu mă pot aduna să o rostesc. Scuzele doar ar atrage atenția asupra celor mai vulnerabile și nesigure părți ale mele și m-aș simți ca o adolescentă care se încumetă să poarte bikini la o petrecere la piscină.

— Ai idee cum este să dorești pe cineva în fiecare zi și apoi să te vezi în sfârșit stând lângă acea persoană? mă întreabă.

— În ultimul timp, mi se pare că asta-i tot ce știu, îi răspund. Încă nu-mi vine să cred că toate astea sunt reale. Că ești aici.

— Știu. Nici mie nu-mi vine să cred, spune Jesse. Mă prinde de mână și o ține într-a lui, apoi remarcă: Te-ai tuns!

Mă trezesc că mâna mi se îndreaptă spre ceafă, apoi în jos, acolo unde se termină linia părului. O fac de parcă aș fi prea timidă să am o coafură atât de îndrăzneață. Ceva în felul în care mă mișc mă irită. De parcă nu sunt în totalitate eu, de parcă aș juca un rol.

— Da! încuviințez și remarc o anume asprime în tonul meu, pe care îl înmoi: Acum câțiva ani.

— Și este mai blond. Părul tău nu era chiar blond înainte.

— Știu! Dar îmi place.

— Aproape că nu te-am recunoscut. La aeroport.

— Dar eu te-am recunoscut de cum ai coborât din avion.

— Ești atât de diferită! spune, apropiindu-se. Dar ești și tot ce am visat în anii din urmă. Iar acum ești chiar aici, în fața mea.

Îmi atinge chipul și se uită în ochii mei. Se apleacă spre mine și își apasă buzele de ale mele. Mintea nu mă mai ascultă, făcându-i loc inimii în timp ce mă las în voia lui.

Se retrage.

— Cred că ar trebui să ne culcăm împreună, adaugă.

Mă privește în ochi, fără să se sfiască.

Știu că, dacă spun da, nu mai există cale de întoarcere.

Lucrurile se vor schimba pentru totdeauna între mine și Sam.

Dar știu și că este inevitabil lucrul despre care vorbim. Voi face sex cu el, fie că se va întâmpla în clipa asta, fie mâine, fie peste două săptămâni.

Se va întâmpla.

Vreau să știu cum e Jesse acum – o dorință sporită de amintirile pe care le am despre cum era atunci, înainte.

Îmi dau seama de consecințe. Știu cât m-ar putea costa asta.

Dar o voi face oricum.

— Și eu cred la fel! îi răspund.

Zâmbește și apoi izbucnește în râs.

— Atunci ce naiba facem aici jos? mă întreabă.

Se ridică și îmi întinde mâna, ca un gentleman.

Râd și o accept, dar în momentul în care sunt în picioare, Jesse mă ia pe sus și mă ridică în brațe.

— Când ai făcut-o ultima dată într-un pat dublu? mă întreabă.

Este o glumă. Și știu că nu trebuie să răspund, dar încep să mă întreb dacă nu cumva este un semn rău faptul că depistez atât de des adevărul.

Jesse se repede din living spre scări.

— O, Doamne! strig, uimită de cât de ușor se poate mișca prin casă cu mine în brațe. O să mă scapi!

Nu mă ascultă. În schimb, urcă scările câte două trepte deodată. Împinge ușa către camera care cândva era a lui. Mă aruncă pe pat și aterizează deasupra mea.

Nimic din ce am făcut vreodată nu mi s-a părut atât de familiar ca asta, să fiu sub el, să-i simt buzele peste ale mele și mâinile alergându-mi pe trup.

Îmi descheie cămașa și trage de ea.

Corpul mi s-a schimbat de când a plecat, un proces oarecum natural, dar nu mă simt timidă sau jenată. Mă simt revigorată. De parcă îmi doresc să fiu cât mai goală posibil, cât mai repede posibil – de parcă aș vrea să mă înfățișez lui pe de-a-ntregul.

Mă uit cum își scoate cămașa în vreme ce-și ridică brațele și o trage în sus. Sunt surprinsă să văd că este și mai slab decât mi-am imaginat și că există o încurcătură de cicatrici decolorate pe jumătatea stângă a trunchiului său. Arată ca niște fulgere legate în noduri. Suferința și greutățile îi sunt atât de vizibile pe trup!

— În toți acei ani în care mi-a fost dor de tine, îmi spune în timp ce își plimbă ușor nasul peste clavicula mea, mi-a fost dor de chipul, de vocea, de râsul tău.

Corpul îmi este fierbinte, iar fața, îmbujorată. Senzația pe care o am când mâinile îi aleargă pe trupul meu este mult mai plăcută decât îmi amintesc. Corpul lui se potrivește fără efort cu al meu, ca și cum mâinile și picioarele noastre s-au format unul în jurul celuilalt, unindu-se și desprinzându-se.

Îmi desface nasturele blugilor cu o mișcare din încheietura mâinii.

— Dar mai mult decât orice, mi-a fost dor să te simt, adaugă în timp ce-mi trage blugii de pe mine, luptându-se la început cu ei în jurul șoldurilor și apoi aruncându-i prin cameră.

Fără o vorbă, și-i scoate și pe ai lui.

Se întinde pe spate și își lipește trupul de al meu.

— Mi-a fost dor de felul în care îți simțeam mâinile pe spate, reia apoi. Și de felul în care picioarele ți se încolăceau în jurul meu.

Mă mișc ușor, invitându-l.

Și atunci mă pierd.

Nu mai sunt nimeni altcineva decât Emma care îl iubește pe Jesse Lerner, acea Emma care am fost atâta vreme.

Iar când ne mișcăm împreună, respirăm împreună, tânjim împreună, îl aud șoptind:

— Emma!

— Jesse! șoptesc.

Stăm întinși în pat.

Goi.

Încurcați în cearșafuri și acoperiți de sudoare.

În timp ce ne odihnim îmbrățișați, îmi amintesc de toate celelalte dăți când stăteam întinși unul lângă celălalt, trăgându-ne răsuflarea, cu mâinile și picioarele împletite. Am învățat cum să facem asta împreună și ne-am explorat unul pe celălalt. Ne-am iubit și ne-am dorit când nu ne pricepeam la asta și am căpătat experiență împreună, în tandem.

Acum suntem grozavi la asta! Mai buni decât am fost vreodată. Chiar dacă am terminat, mă rostogolesc peste Jesse și o luăm de la capăt.

Îmi răspunde cu ușurință, lipindu-se de mine și gemând.

Respirația îi miroase a acru. Părul îi miroase a murdar. Așa îmi place cel mai mult de el.

— Din nou! îmi cere.

Nu e nici o întrebare, nici o comandă. Mai degrabă un fapt simplu, observat. O vom face din nou. Trebuie să fim din nou mai aproape. Suntem din nou aici.

Iar de data asta pasiunea nu se mai aseamănă cu o casă care arde, ci cu o flacără constantă, fierbinte și caldă.

Niciunul nu se grăbește. Niciunul nu s-ar putea grăbi nici dacă ar vrea.

Ne mișcăm încet și calculat.

Mai mult decât orice, îmi place senzația pielii lui pe pielea mea, senzația că pieptrurile ni se ating pentru scurt timp înainte de-a ne îndepărta din nou.

Chiar acum, în acest moment, sunt uluită că sunt capabilă să fac sex cu altcineva. Că lumea nu mă oprește – nu m-a oprit. Înainte să-l pierd pe Jesse, sexul mi s-a părut întotdeauna ceva ce inventaserăm noi. Acum, că s-a întors, acum, că e din nou aici cu mine, mă întreb ce nebunie m-a cuprins de am crezut că m-aș putea simți la fel de bine cu oricine altcineva.

Ceea ce simt, ceea ce facem, toate acestea îmi trimit semnale prin tot corpul, ca o doză de cofeină, o doză de zahăr, ca arsura alcoolului. Îmi simt creierul reconectându-se.

Asta îmi doresc!

Asta mi-am dorit mereu!

Întotdeauna mi-o voi dori.

Adormim pe la șase dimineața, în timp ce soarele trezește restul lumii.

MĂ TREZESC CÂND AUD SCÂRŢÂITUL UŞII DIN FAŢĂ ÎNchizându-se și bubuitul pantofilor pe podeaua din interior. Îmi deschid ochii grei de somn și descopăr că nu e nimeni în pat lângă mine.

Mă rostogolesc încet dintre cearșaf, îmi găsesc chiloții și îi îmbrac, apoi îmi pun cămașa pe care a purtat-o ieri Jesse. Cobor scările și simt miros de cafea.

— Iată-te! mă salută Jesse din bucătărie.

Se apropie și mă ridică în brațe. Îmi înfășor picioarele în jurul lui. Îl sărut. Are gust de mentă, iar asta îmi amintește cât de oribilă îmi e respirația dimineața. Mă uit la ceasul de la cuptorul cu microunde. E aproape două după-amiaza. Mă rog, respirația după-amiaza, cred.

Nu am mai dormit până atât de târziu de când eram la facultate. Nu m-am îmbătat aseară, dar încă de la vârsta de 29 de ani sau cam așa corpul meu nu mai rezistă cine știe ce la băutură.

Mă îndepărtez de Jesse, iar el mă lasă jos.

— Cred că ar trebui să mă spăl pe dinți, îi spun.

— Ai observat și tu asta, nu? mă tachinează el.

— Hei!

Îl lovesc ușor în piept și mă trezesc întrebându-mă dacă am lovit cicatricea care îi șerpuiește pe corp, dacă este o zonă sensibilă, dacă l-am rănit. Vreau să aflu care e povestea acestor cicatrici. Vreau să aflu dacă dinții lui sunt în regulă după ani în care au fost lipsiți de îngrijire dentară sau dacă suferă de carențe de vitamine. Și apoi, desigur, mai este și degetul lui.

Totuși, știu că nu pot pune întrebări despre asta. Am promis să nu pun.

Dar până la urmă va trebui să vorbească despre asta. Dacă nu cu mine, atunci cu altcineva. Îmi dau seama că se preface că este în regulă, dar nimeni nu ar fi în regulă după o astfel de experiență. Nu se poate preface pentru totdeauna.

— Glumesc! replică pe un ton liniștitor. Am așteptat ani întregi să-ți simt respirația de dimineață. Totul la tine, respirația de dimineață, părul ciufulit... Îmi place totul.

Când a dispărut, i-am păstrat pieptănul luni în șir. Nu am vrut să arunc ceva pe care exista o părticică din el.

— Te iubesc, Emma! îmi spune. Vreau să fiu cu tine pentru tot restul vieții mele.

— Și eu te iubesc!

Zâmbește. Feliile de pâine sar din prăjitor cu un zgomot puternic.

— În regulă! adaugă. Cafea, suc de portocale, pâine prăjită și dulceață, și am făcut rost și de bacon pentru microunde. Voi fi sincer cu tine, chestia asta m-a năucit de-a dreptul. Bacon la microunde! Am înnebunit eu sau acum câțiva ani nu exista așa ceva?

Râd în timp ce mă îndrept spre bucătărie.

— Cred că e o chestie relativ nouă!

— Mă gândeam eu! OK, acum așază-te și îți voi pregăti o farfurie!

— Uau! exclam impresionată.

Mă așez în timp ce îl văd pe Jesse mișcându-se prin bucătăria mică de parcă întreaga lui viață ar depinde de asta. Toarnă suc de portocale în două pahare. Scoate pâinea din prăjitor. Ia dulceața de căpșune și începe să caute un cuțit. Apoi deschide pachetul cu bacon și pune carnea pe o farfurie pe care o introduce în cuptorul cu microunde.

— Ești pregătită pentru chestia asta? Din câte se pare, vom avea bacon perfect crocant în doar câteva secunde.

— Sunt pregătită! Uimește-mă!

Izbucnește în râs și apoi ia două căni. Toarnă cafea în ele, iar pe una mi-o întinde. Iau o înghițitură chiar în timp ce cuptorul cu microunde scoate un bip.

Jesse se mișcă prin bucătărie, iar în secunda următoare e chiar lângă mine, punând pe blat două farfurii pline cu mâncare de pe care nu lipsesc felii de bacon perfect crocant.

Se așază și îmi atinge piciorul gol. Era o vreme când nu eram sigură unde mă sfârșeam eu și unde începea el. Când viețile noastre erau atât de îngemănate, când eram o singură ființă care popula două trupuri, încât terminațiile mele nervoase abia reacționau când mă atingea.

Acum însă nu mai sunt vremurile alea.

Așadar, pielea mi se încălzește sub atingerea lui. Mâna i se plimbă absent pe coapsa mea, iar în încăpere parcă se face din ce în ce mai cald și mai lumină.

Și apoi își retrage mâna și începe să-și mănânce pâinea prăjită.

— Mic-dejun la prânz! spun. Fermecător!

— Ce mai e de zis? Sunt un tip fermecător! De asemenea, când am fost afară, am luat și douăsprezece doze de cola dietetică, pentru că o cunosc pe Emma Lerner, iar Emma Lerner are nevoie de o cantitate constantă de așa ceva în casă.

Numele meu nu este Emma Lerner, nu mai beau cola dietetică și nu sunt sigură cum să răspund la oricare dintre aceste afirmațiile făcute de el, așa că tac.

— Ce altceva ai mai luat? îl întreb.

— De fapt, nimic altceva. Mă gândeam să ieșim în oraș.

— Oh, grozav! Sună minunat!

— Mă gândeam tu, eu, o sticlă de vin, poate homar.

Îl privesc surprinsă.

— Suntem în Maine, adaugă în chip de lămurire.

— Nu știam că mănânci crustacee, replic, dar în momentul în care vorbele îmi ies pe gură, îmi dau seama cât de stupid e să spui așa ceva.

— Nu-ți face griji! mă liniștește. Homarul va fi bun.

— Ei, atunci, grozav! Homar de Maine și vin să fie! Și ce planuri ai pentru după-amiaza asta?

— Orice vrei tu, îmi răspunde, terminând ultima bucată de pâine prăjită și dându-mi restul de bacon.

Ronțăi cu lăcomie. De fapt, vreau și mai mult decât am în farfurie.

— Orice? întreb.

— Orice!

A trecut atât de mult timp de când nu am mai avut o zi în care să pot face orice!

— Ce zici de o plimbare până la far? îi propun, iar el încuviințează din cap.

— Grozavă idee! Adică, e foarte frig afară, dar presupunând că putem suporta...

Râd.

— Ne înfofolim, îi spun. O să fie grozav!

— M-ai convins! Să mergem!

Îl iau de mână și îl trag în sus pe scări. Îmi iau pe mine pantaloni groși și un pulover. Îmi iau haina și o eșarfă. Jesse are

deja blugi și o cămașă, dar insist să poarte ceva mai călduros. Mă uit prin dulapuri după vreun hanorac vechi. Găsesc un pulover în fundul șifonierului din dormitorul matrimonial. Este crem cu kaki, cu un ren pe el. Evident a fost al tatălui său.

— Poftim! îi spun în timp ce i-l întind.

Îl ia și se uită la el, apoi îl duce la nas.

— Nu glumesc când spun că miroase a naftalină și a moarte.

Râd.

— Pune-l! Altfel vei avea pe tine doar o jachetă și un tricou.

Și-l trage, nu fără ceva repulsie, peste cap, și apoi în jos, peste piept. După ce și l-a aranjat, bate din palme.

— Spre far!

Ne îndreptăm către veranda din față, echipați cu haine, eșarfe și cizme. E chiar mai frig decât mă așteptam. Aerul îmi biciuiește urechile. Îi simt pișcătura în locurile expuse dintre eșarfă și gât. Acesta este unul dintre singurele lucruri care îmi lipsesc de când nu mai am părul lung. Vara, parcă îți e mai răcoare când ai părul scurt, dar în asemenea momente, ești expus.

— Înainte? mă întreabă Jesse.

— Înainte! îi răspund.

Vorbim despre familia lui. Vorbim despre facultate, liceu, lunile petrecute în Europa, despre luna de miere din India. Mă simt ca pe vremuri, versiunea aceea lipsită de griji a mea care a murit când am crezut că murise el. Dar ar fi o minciună să spun că sunt atât de captivată de discuția noastră, încât uit de frig! E imposibil să uiți frigul!

Îl vedem în aburii pe care îi scoatem când respirăm. O simțim în oase. Buzele ne crapă, obrajii ni se acoperă de bășici, umerii ni se cocoșează.

Ne strângem unul în altul ca să ne încălzim. Ne ținem de mână în interiorul călduros al buzunarelor gecii lui Jesse. Găsim un loc la soare și ne oprim acolo, lăsând căldura slabă să ne salveze.

— Vino aici! mă îmboldește, deși sunt deja lângă el.

Mă trage mai aproape, la pieptul lui. Mă masează ușor pe spate și pe umeri și își plimbă mâinile în sus și în jos pe brațele mele, încercând să mă încălzească.

Îmi trece prin minte că amintirile mele despre el au fost un prost înlocuitor al realității.

Se spune că, atunci când îți amintești ceva, de fapt îți amintești ultima dată când ți-ai amintit acel lucru. De fiecare dată îți amintești o amintire, o schimbi, chiar dacă numai un pic, învăluind-o în noi informații, noi sentimente. În ultimii ani fără Jesse, amintirile mele despre el au devenit o copie a unei copii a unei copii. Neintenționat, am evidențiat acele părți din el care mi s-au părut remarcabile, iar restul pur și simplu au dispărut.

În copia unei copii, ceea ce mi s-a părut remarcabil a fost cât de mult îl iubeam eu, iar ceea ce a dispărut în fundal a fost cât de mult mă iubea el.

Însă acum îmi amintesc cum te simți când ai parte de atât de multă dragoste, atât de multă de dăruire!

Mă întreb oare ce i se părea lui remarcabil când își aducea aminte de mine. Mă întreb ce anume s-a estompat.

— În regulă! spune Jesse. Nu putem rămâne aici, la soare, pentru totdeauna. Propun să începem să alergăm spre far, să ne încălzim.

— OK! Ai dreptate!

— Număr până la trei. Unu... Doi... Trei!

O ia la fugă mai ceva ca un ghepard. Îmi pun picioarele în mișcare cât de repede pot, doar-doar o să țin pasul cu el.

În timp ce alerg, vântul îmi biciuiește și mai tare fața, dar curând pieptul, brațele, picioarele încep să mi se încălzească.

Jesse își întoarce capul în spate și mă privește în timp ce alergăm.

Și apoi ajungem după curbă.

Chiar dacă încă sunt destul de departe, farul și oceanul se oferă privirii în toată splendoarea lor. Contrastul dintre albul viu al turnului și fundalul albastru-cenușiu întunecat al apei este la fel de frumos astăzi cum era și când ne-am căsătorit aici. Pe vremea când încă mai credeam că dragostea e simplă, căsătoria e pentru totdeauna și că lumea e un loc sigur în care poți trăi.

Oare putem să o luăm de la capăt aici, exact în acest loc?

— Te provoc la o cursă până la gard! îi spun, deși știu bine că nu am nicio șansă să câștig.

Jesse ajunge la gard și se întoarce, revendicând victoria. Încetinesc imediat ce îmi dau seama că am pierdut. Mă apropii de el.

Aerul rece care îmi pătrunde în plămâni taie ca un cuțit. Încetinesc; îmi liniștesc trupul. O peliculă de sudoare îmi acoperă pielea, dar se răcește și dispare într-o clipă.

— Ai câștigat! îi spun în timp ce rămân lângă el și îmi sprijin capul de umărul lui.

Mă cuprinde cu un braț.

Stăm lângă far, trăgându-ne răsuflarea și privind oceanul mărginit de stânci. Asta e treaba cu Maine! Apa stropește mai degrabă stânci decât nisip, mai degrabă culmi decât plaje.

Nu îmi pot imagina cum ar fi să trăiesc ani la rând pe pietre și nisip și folosind o barcă gonflabilă pe post de umbrar. E imposibil ca Jesse să se fi adaptat așa de ușor precum prezintă el lucrurile.

Vreau să-l cred. Îmi doresc cu disperare să cred că e bine. Adică, trebuie să-l las să facă totul în ritmul lui, nu?

E minunat să te gândești că lucrurile pot fi la fel de frumoase ca odinioară!

— Aceea a fost cea mai fericită zi din viața mea, îmi spune el. Cea în care m-am căsătorit cu tine aici, în fața tuturor.

— Și pentru mine la fel, îi răspund.

Se uită la mine și zâmbește.

— Pari atât de înfrigurată, că ai putea să te spargi!

— Mai am un pic și înghet, îi mărturisesc. N-ar trebui să ne întoarcem?

Încuviințează din cap.

— În 60 de secunde!

— OK! accept și încep să număr: 60... 59... 58...

Apoi mă opresc. Doar mă bucur de priveliște și de companie, o priveliște pe care nu am crezut că o să o mai văd vreodată, alături de un bărbat pe care credeam că l-am pierdut.

LUMÂNĂRI PE MASĂ. PINOT GRIGIO ÎN PAHARE. PÂINE caldă pe care am reușit să o fărâmițez pe toată fața de masă crem. Și un homar mic și foarte scump pe farfurie. Pentru că decembrie nu este tocmai sezonul de vârf.

— Ce facem? mă întreabă Jesse.

Stă de cealaltă parte a mesei; poartă o cămașă neagră cu mânecă lungă și pantaloni gri. Eu m-am îmbrăcat cu un pulover roșu și jeanși negri. Niciunul dintre noi nu a adus haine destul de frumoase pentru cina de aici. Evident, șeful de sală a ezitat ceva înainte să ne ofere o masă.

— Nu știu! îi răspund. Mi s-a părut o idee bună, dar cred că pur și simplu...

Se ridică și își pune șervețelul pe masă.

— Hai! mă îndeamnă.

— Acum?

Mă ridic în picioare.

Mă uit cum scoate câteva bancnote din buzunar, apoi numără o sumă rezonabilă și pune banii pe masă, sub paharul lui. Nu are carduri de credit, cont bancar sau orice altă metodă de identificare. Pun pariu că Francine i-a dat bani și i-a spus că va avea grijă să-i facă rost de tot ce va avea nevoie.

— Da! îmi răspunde. Acum! Viața-i prea scurtă pentru a sta într-un restaurant oarecare, bând un vin pe care nu dăm doi bani și mâncând un homar care nu ne place.

Perfect adevărat!

Alergăm spre mașină, iar eu sar pe scaunul pasagerului, închizând repede portiera. Îmi frec mâinile. Tropăi. Tot nu reușesc să mă încălzesc.

— Vântul ăsta e îngrozitor! spune Jesse în timp ce pornește mașina.

M-am oferit să conduc de fiecare dată când am fost în mașină cu el, dar continuă să mă refuze.

— Încă mi-e foame! îi spun.

— Și încă e devreme.

— Ar trebui oare să mergem la restaurantul italian și să luăm niște sendvișuri și salată la pachet?

Încuviințează din cap și iese din parcare.

— Sună bine!

Drumurile sunt întunecate și întortocheate, iar după felul în care se leagănă copacii îți poți da seama că vântul nu are de gând să se domolească. Jesse oprește încet în parcare improvizată a restaurantului. Parchează și oprește motorul, lăsând căldura pornită.

— Rămâi aici! îmi spune. Mă întorc repede!

Deschide portiera și iese înainte să am timp să-i răspund. În întunericul liniștit al mașinii, am câteva clipe de răgaz pentru mine.

Le folosesc pentru a-mi verifica telefonul.

E-mailuri de la serviciu. Cupoane. Mesaje de la Marie și Olive, care mă întreabă cum mă descurc. Deschid câteva dintre e-mailurile de la serviciu și mă descopăr copleșită de unul trimis de Tina:

Dragii mei Colin, Ashley și Emma,

Cu inima grea, mă văd nevoită să-mi dau demisia. Eu și soțul meu am decis să ne vindem casa și să cumpărăm un apartament departe de Central Square.

Din păcate, asta înseamnă că voi părăsi Blair Books. Desigur, pot rămâne la muncă pentru cele două săptămâni standard de preaviz.

Vă mulțumesc foarte mult pentru șansa pe care mi-ați oferit-o de a lucra în minunata voastră librărie! A însemnat mult pentru mine!

Cu sinceritate,
Tina

Am mai avut angajați asistent-manageri înainte de Tina și am știut dintotdeauna că vor fi și după plecarea ei, dar îmi este greu să îmi imaginez că totul va merge ca uns după această demisie. Părinții mei fac și ei un pas în spate în lunile următoare, iar asta înseamnă că totul va cădea pe umerii mei – și numai ai mei – în viitor. În orice altă zi, cred că probabil m-aș gândi la asta, dar tot ce pot face în clipa de față este să ignor e-mailul cu pricina. Îl arhivez și ajung la următorul mesaj din Inbox. Îmi dau seama repede că este legat de locul unde va avea loc nunta:

Stimată doamnă Blair,

Documentele noastre indică faptul că ați cerut lămuriri în legătură cu taxa de anulare pentru evenimentul programat pentru 19 octombrie anul viitor. După cum am discutat la întâlnirea inițială, ne rezervăm dreptul de a reține în întregime suma depusă.

Totuși, așa cum am precizat și la acea vreme, weekendul în discuție este unul extrem de solicitat. Întrucât un număr mare de cupluri și-a manifestat interesul pentru data respectivă, conducerea a fost de acord să vă restituie jumătate din suma depusă dacă anulați înainte de sfârșitul lunii.

Sper că această informație răspunde la întrebarea dumneavoastră!

Cu sinceritate,
Dawn

Nu am contactat-o pe Dawn. Ceea ce înseamnă că există o singură explicație.

Sam este cu adevărat pregătit să mă părăsească.

Sunt cu adevărat pe punctul de a-l pierde.

Nu așa ar trebui să meargă viața mea! Nu așa ar trebui să arate Inboxul meu!

Ar trebui să am mesaje de dragoste. Ar trebui să am poze cu pisici și e-mailuri despre catering și invitații.

Nu mesaje de la Carriage House care să mă anunțe că logodnicul meu este la câteva clicuri distanță de a ne anula nunta, că l-aș putea pierde, că aș putea pierde un om minunat din cauza confuziei din mintea mea, din cauza inimii mele tulburate.

Ce caut aici, în Maine?

Mi-am pierdut mințile?

Dintr-odată, mă simt copleșită de dorința de a trece pe scaunul șoferului și a conduce acasă la Sam chiar acum. Dar, dacă aș face-o, dacă m-aș întoarce la el chiar acum, aș putea spune cu sinceritate că nu m-aș mai gândi la Jesse?

Dacă merg acasă la Sam, trebuie să o fac având convingerea că nu-l voi părăsi niciodată. Măcar atât îi datorez! Adică... îi datorez totul! Să-l iau în serios și să nu mă joc cu

el, măcar atât pot să fac. Şi sunt conştientă că nici măcar în situaţia asta s-ar putea să nu fie suficient.

Iubindu-i pe amândoi, nu mai sunt sigură de niciunul. Şi nefiind sigură, s-ar putea să îi pierd pe amândoi.

În împrejurările potrivite, dragostea romantică este un lucru frumos.

Dar aceste împrejurări sunt atât de... specifice și de rare, nu?

Rar se întâmplă să iubești persoana care te iubeşte, să iubeşti *doar* persoana care te iubeşte *doar* pe tine. Altfel, cineva se alege cu inima frântă.

Totuși, cred că acesta este principalul motiv pentru care dragostea adevărată este atât de atrăgătoare! E greu de găsit şi de păstrat, la fel ca toate lucrurile frumoase, de altfel! Ca aurul, șofranul sau aurora boreală!

— Băieții dinăuntru au zis că în noaptea asta va ninge, spune Jesse în timp ce urcă înapoi în mașină cu o pizza în mână. Am luat cu pepperoni și pizza cu ananas, preferata ta.

Îmi pune pizza în poală.

Simt cum încerc să schițez un zâmbet surprins. Nu pot mânca brânză.

— Grozav! îi răspund.

Și apoi plecăm, întorcându-ne la cabană pe aceleași străzi acoperite de zăpadă. Acum virează cu încredere, ca un bărbat care știe cum să se descurce.

Totuși, drumurile sunt întortocheate, iar el virează când te aştepţi mai puţin. Mă trezesc apucându-mă de mânerul de deasupra capului nu o dată, ci de două ori.

— Crezi că poţi încetini? îl întreb după ce mi se întâmplă a doua oară.

Mă uit la vitezometru. Circulă cu 80 de kilometri la oră într-o zonă în care limita e de 50.

— E-n regulă, spune el. Situație e sub control! Apoi se uită scurt la mine și zice, zâmbindu-mi: Trăiește și tu puțin!

Mă relaxez, deși mergem la fel de repede. De fapt, mă simt atât de confortabil în mașină, încât sunt surprinsă când aud sirenele unei mașini de poliție în spatele nostru.

Jesse oprește încet, dar fără să mai amâne.

Inima bate să-mi spargă pieptul.

Conduce fără permis.

Fără niciun act.

— Jesse! îngaim, iar vocea mi se zbate între șoaptă panicată și glas gâtuit de spaimă.

— Va fi bine! îmi spune.

Este atât de încrezător în toate privințele!

Așa a fost mereu. Mereu a crezut că totul va fi bine.

Doar că se înșală, nu? Nu întotdeauna va fi totul bine. Pe lumea asta se întâmplă lucruri îngrozitoare. Și trebuie să faci tot ce-ți stă în putință pentru a le preveni.

Un bărbat de vârstă mijlocie, îmbrăcat în uniformă de poliție, vine la geam pe partea lui Jesse și se apleacă.

— Bună seara, domnule! îl salută polițistul.

Are o tunsoare regulamentară și o atitudine ce denotă fermitate. E scund și are fața rasă, cu trăsături dure. Părul și chiar și sprâncenele au început să îi încărunțească.

— Bună seara, domnule polițist! îi răspunde Jesse. Cu ce vă pot ajuta?

— Trebuie să faci virajul cu ceva mai multă precauție pe vremea asta, fiule! îl sfătuiește bărbatul.

— Da, domnule!

— Permisul și talonul!

E un coșmar! Am un coșmar!

Jesse abia dacă arată vreo ezitare. Se apleacă în față spre torpedou și înșfacă mai multe acte. I le înmânează agentului.

— Suntem la începutul unei furtuni. Nu poți conduce ca și cum ar fi mijlocul lunii iunie, comentează polițistul în timp ce ia documentele de la Jesse și le cercetează.

— Am înțeles!

— Și permisul?

Ofițerul se uită în jos, direct la Jesse.

Îmi feresc privirea. Nu suport asta.

— Nu îl am! spune Jesse.

— Poftim?

— Nu îl am, domnule! răspunde Jesse.

De data asta îmi dau seama din vocea lui că se luptă să-și păstreze calmul.

— Ce vrei să spui că nu îl ai?

Pur și simplu izbucnesc. Brațele încep să mi se miște singure. Iau plicul pe care l-am lăsat în mașină când am condus până aici.

— Domnule polițist, tocmai s-a întors după ce a naufragiat.

Agentul se uită la mine uluit. Nu pentru că mă crede, ci pentru că nu își poate imagina cum cineva ar încerca să scornească o minciună așa de elaborată.

— Ea e...., încearcă Jesse să explice, dar ce o să zică?

Spun adevărul.

— Vă pot dovedi, insist în timp ce mă uit prin plic și scot de acolo articolul de acum câțiva ani despre dispariția lui Jesse.

Poza lui e chiar acolo, în mijlocul articolului decupat pe care i-l înmânez polițistului.

Nu sunt sigură de ce îmi face hatârul să îl ia, dar o face. Se uită la poză, apoi la Jesse. Și îmi dau seama că, deși încă nu este pe deplin convins, nu este nici pe deplin sigur că-l mint.

— Domnule, începe Jesse, dar polițistul îl oprește.

— Lasă-mă să citesc asta!

Așa că așteptăm.

Polițistul se uită la articol. Ochii îi aleargă de la stânga la dreapta. Se uită la poză și apoi din nou la Jesse.

— Să spunem că aș crede povestea asta, zice polițistul.

— S-a întors acum câteva zile, mă reped eu, căci încă așteaptă permisul, cardurile de credit, orice fel de act de identitate, de fapt.

— Așadar, nu ar trebui să conducă.

— Nu! îi răspund, și nu pot nega asta. Nu ar trebui! Dar, după ce a fost departe de lume timp de aproape patru ani, tot ce își dorește este să poată conduce o mașină preț de câteva minute.

Polițistul închide ochii pentru o clipă, iar când îi deschide, îmi dau seama că a luat o decizie.

— Fiule, treci de pe scaunul șoferului și las-o pe această tânără să conducă!

— Da, domnule! încuviințează Jesse, dar niciunul dintre noi nu se mișcă.

— Acum! insistă bărbatul.

Jesse deschide imediat portiera și se ridică în timp ce ies din mașina și facem schimb de locuri. Trec pe lângă agent, și sunt gata să bag mâna în foc că toate astea nu l-au distrat prea tare. Mă așez pe scaunul șoferului, iar polițistul îmi închide portiera.

— Este al naibii de frig aici și nu am chef să stau la marginea drumului încercând să-mi dau seama dacă vă bateți joc de mine. Am decis așadar să vă cred pe cuvânt!

Se apleacă și mai mult ca să se uite direct la Jesse.

— Dacă te mai prind conducând fără permis prin oraș, te arestez! S-a înțeles?

— Absolut! spune Jesse.

— Bine! replică polițistul și apoi se întoarce. De fapt, aș vrea să vă văd permisul, domnișoară.

— O, bineînțeles! zic și mă întorc spre poșeta mea, care este la picioarele lui Jesse.

El se apleacă în față și îmi ia portofelul, scoțându-mi permisul.

— Nu am toată noaptea la dispoziție! bombăne polițistul.

Iau permisul de la Jesse și i-l înmânez. Se uită la el și apoi la mine. Mi-l dă înapoi.

— Să respectați limita de viteză, doamnă Blair! mă sfătuiește polițistul.

— Absolut! îi răspund.

Apoi agentul se îndepărtează.

Ridic geamul, iar mașina este din nou cufundată în întuneric și începe să se încălzească. Îi dau permisul înapoi lui Jesse.

Îl văd pe polițist cum urcă în mașină și pleacă. Semnalizez.

Mă uit la Jesse.

Se holbează la permisul meu de conducere.

— Ți-ai schimbat numele?

— Poftim?

Îmi arată actul de identitate și face semn spre numele meu. Din fotografie îmi zâmbește o versiune a mea mai tânără.

— Ți-ai schimbat numele! repetă.

De data aceasta este mai mult o afirmație decât o întrebare.

— Da! îi confirm. Așa am făcut!

Rămâne tăcut o vreme.

— Te simți bine? îl întreb.

Îmi pune permisul înapoi în portofel și rămâne cu mâna încleștată pe el.

— Da! îmi răspunde. Ai crezut că am murit, nu? Ai crezut că am dispărut pentru totdeauna.

— Exact!

Nu menționez faptul că nu m-am simțit niciodată confortabil să îmi schimb numele în Emma Lerner, că am fost întotdeauna Emma Blair.

— OK! îmi spune. Înțeleg. Este ciudat să văd așa ceva, dar înțeleg.

— OK! Bine!

Mă îndepărtez de marginea drumului și conduc înapoi spre cabană. Peste mașină se lasă tăcerea.

Știm amândoi motivul pentru care celălalt nu scoate o vorbă.

Eu sunt supărată pe el pentru că a fost tras pe dreapta.

El este supărat pe mine pentru că mi-am schimbat numele.

Nu vorbim până nu opresc în fața cabanei, iar cauciucurile scrâșnesc pe pietriș.

— Ce-ar fi să spunem că e remiză? mă întreabă Jesse cu un zâmbet afectat.

Râd și mă întind după el.

— Mi-ar plăcea! Suntem chit! îi răspund și îl sărut apăsat pe buze.

Jesse ia pizza, apoi ieșim amândoi din mașină și ne îndreptăm direct spre cabană.

Închidem ușa în urma noastră, lăsând în urmă frigul, vântul, polițiștii și restaurantele de lux unde nu ne place vinul.

E cald aici! Și sigur!

— Știi, mi-ai salvat pielea acolo! îmi spune.

— Exact! Așa am făcut! Dacă nu aș fi fost eu, acum ai fi fost în drum spre pușcărie.

Mă sărută chiar acolo, lângă ușă. Mă agăț de el.

— Emma Blair, eroina mea! exclamă cu o urmă de sarcasm în voce.

Încă sunt supărată pe el, iar acum știu că și el este încă supărat pe mine.

Cu toate astea, se împinge în mine, iar eu mă las în voia lui.

Își plimbă mâinile de-a lungul abdomenului meu, pe sub cămașă. Îl mușc ușurel de ureche.

— Știi unde cred că ar trebui s-o facem? îmi spune în timp ce mă sărută.

— Nu, unde?

Zâmbește, arătând spre blatul din bucătărie.

Zâmbesc și clatin din cap.

— Îți amintești? mă întreabă.

— Bineînțeles că îmi amintesc!

Mă duce într-acolo și mă ridică, așa cum a făcut și atunci.

— Nu ți-am putut da jos rochia, așa că a trebuit să îi împing poalele în sus în jurul tău.

— Oprește-te! îi cer, dar nu cu cine știe ce insistență.

O spun așa cum ai zice „Nu fi fraier" sau „Scutește-mă!"

— Ce anume să opresc?

— Nu am de gând să fac sex cu tine pe blatul din bucătărie.

— De ce nu? mă chestionează.

— Pentru că e scârbos.

— Ba nu e scârbos.

— Ba e! Azi după-amiază am mâncat acolo.

— Deci nu vom mai mânca acolo.

Și asta e tot! O idee simplă și greșită – și fac ceea ce cu doar 30 de secunde în urmă am spus că nu voi face.

Suntem zgomotoși și rapizi, de parcă ar exista o limită de timp, de parcă ar fi o cursă și ar trebui să ajungem contracronometru la linia de finiș. Când terminăm, Jesse se

retrage din mine, iar eu sar jos. Văd o linie de sudoare pe blat.

Ce se întâmplă cu mine?

Ce fac?

Întâlnirile cu poliția nu sunt la fel de palpitante la 31 de ani cum erau la 17. Este unul dintre acele lucruri care aveau farmecul lor *cândva*. La fel și să facem sex în bucătărie și să depășim viteza legală. Adică, te rog, conving un polițist să nu ne dea o amendă și apoi o facem lângă o cutie cu bacon care se pregătește la cuptorul cu microunde? Eu nu sunt așa. Nu sunt persoana asta.

— Am uitat să mâncăm pizza! spune Jesse în timp ce se ridică și merge să ia cutia, care a rămas lângă ușă.

O pune pe masa din living. În acest timp eu mă îmbrac, dornică să mă acopăr. Jesse desface cutia.

Mă uit la pizza cu ardei și ananas. Dacă o mănânc așa cum este, o să mă doară stomacul. Dar, dacă o să scot cașcavalul, o să mănânc pâine gumată cu roșii.

— Știi ce? îi zic. Mănânc-o tu! Momentan nu am chef de pizza.

— Nu?

— Nu prea mănânc cașcaval. Nu îmi pică bine.

— Oh! exclamă.

Îmi trece prin minte că mai sunt câteva lucruri pe care ar trebui să le știe, lucruri în privința cărora ar trebui să fiu clară.

— Mi-am schimbat numele în Emma Blair pentru că acum Blair Books este librăria mea. Îmi place. Mi-am construit o viață în jurul ei. Sunt o Blair!

— OK!

Un cuvânt care nu presupune nicio implicare, rostit fără nicio implicare.

— Și știu că am fost genul de persoană care și-a dorit mereu să zboare din loc în loc, dar... acum sunt fericită că m-am stabilit în Massachusetts. Vreau să conduc librăria până o să mă pensionez – poate chiar să le-o predau copiilor mei într-o bună zi.

Se uită la mine, dar nu spune nimic. Ne privim. Un impas.

— Hai să mergem la culcare! propune el. Hai să nu ne facem griji în legătura cu pizza, numele de familie și librăria! Vreau să mă întind lângă tine și să te țin în brațe!

— Sigur! Hai!

Lasă pizza în urmă în timp ce mă conduce pe scări, către pat. Se întinde și ridică pătura pentru mine în chip de invitație. Mă întorc cu spatele la el, coapsele și fundul meu găsindu-și locul în curbura picioarelor lui. Își pune bărbia pe gâtul meu, cu buzele chiar lângă urechea mea. Vântul a început să urle. Prin partea de sus a ferestrei văd că începe să ningă.

—Totul va fi bine! îmi spune înainte să adorm.

Dar nu sunt sigură că-l mai cred.

MĂ TREZESC MULT DUPĂ RĂSĂRITUL SOARELUI. A ÎNcetat să mai ningă.

Vântul s-a domolit. După ce deschid ochii, pentru o clipă, totul îmi pare calm și liniștit.

— Nu sunt sigur dacă îți poți seama doar uitându-te pe fereastră, dar cred că suntem înzăpeziți, mă anunță Jesse.

Stă în pragul dormitorului, îmbrăcat în tricou și pantaloni de trening. Zâmbește.

— Arăți adorabil! mă complimentează. Cred că astea sunt cele mai importante momente ale dimineții. Suntem înzăpeziți, iar tu ești la fel de drăguță ca întotdeauna.

Zâmbesc.

— Cât de înzăpeziți înseamnă înzăpeziți?

— Suntem înzăpeziți pe cât ești tu de adorabilă.

— O, Doamne! exclam, ridicându-mă încet și încercând să mă adun. Atunci, o să rămânem blocați aici ani în șir!

Jesse se apropie de pat și se strecoară lângă mine.

— Există și sorți mai rele!

Mă aplec spre el și îmi dau seama repede că nu ne-ar strica să facem baie.

— Cred că o să intru la duș! îl anunț.

— Bună idee! Ai mei mi-au spus că au instalat o cabină de duș în dormitorul principal. Ultimul care ajunge trebuie să facă micul-dejun!

Și ne și repezim într-acolo.

Apa este caldă, iar aerul este umed. Aburul încețoșează ușile de sticlă. Sunt mai multe capete de duș decât pot să număr, două din tavan și o serie de jeturi care pornesc din pereții laterali. E cald și înăbușitor! Părul îmi este turtit și îmi stă lipit de cap, pe spate. Îl simt pe Jesse în spatele meu, spumând săpunul în mână.

— Am vrut sa te întreb..., începe el. De ce ai plecat din L.A.?

— Ce vrei să spui?

— Vreau să spun că am presupus că vei rămâne în continuare acolo. De ce te-ai întors?

— Îmi place aici! îi răspund.

— Totuși, ți-a plăcut acolo. Amândurora ne-a plăcut. Acolo era casa noastră.

Are dreptate! Iubeam viața în California, unde nu ninge niciodată, iar soarele strălucește tot timpul.

Acum, ziua mea preferată din an este cea în care se trece la ora de vară. Este, de obicei, atunci când aerul începe să nu mai fie tăios, iar singurele precipitații care te amenință sunt un pic de ploaie. Ești obosit dimineața, pentru că ai pierdut o oră de somn, dar pe la șapte seara soarele este încă sus pe cer. Și este mai cald decât era ieri, la aceeași oră. Pare că lumea se deschide, că ce e mai rău s-a terminat, iar grădinile înfloresc.

În Los Angeles nu ai parte de așa ceva. Florile nu se ofilesc niciodată.

— Știam doar că trebuie să vin acasă, la familia mea.

— Când te-ai mutat înapoi?

— Hmm?

— La cât timp după... Cât a trecut până te-ai mutat înapoi în Acton?

— Cred că destul de curând, îi răspund, întorcându-mă de la el și intrând sub șuvoiul de apă. Poate două luni.

— Două luni? repetă el uluit.

— Da!

— Uau! Doar că... în toți acești ani mi te-am imaginat mereu acolo. Și niciodată... niciodată nu mi te-am imaginat aici.

— Oh! exclam, nesigură cum să răspund sau ce să mai spun. Vezi undeva șamponul? reușesc să îngaim în sfârșit, dar nu acord atenție răspunsului.

Am căzut deja pe gânduri și cuget la viața pe care Jesse nu și-a imaginat-o niciodată.

Eu, Blair Books, pisicile mele și Sam.

Închid ochii și inspir.

Este o viață plăcută, una pe care el nu și-a imaginat-o niciodată pentru mine.

Este o viață grozavă!

Și îmi lipsește!

Sam știe că nu pot să mănânc cașcaval. Și că nu vreau să-mi mai schimb numele de familie din Blair. Știe cât de importantă este librăria pentru mine. Lui Sam îi place să citească. Îi place să vorbească despre cărți și are păreri interesante despre ele. Nu conduce niciodată fără permis. Nu le atrage niciodată atenția polițiștilor. Conduce cu atenție sporită când e vreme rea. Sam mă cunoaște pe mine, cea adevărată. Și m-a iubit exact așa cum am fost dintotdeauna, mai ales ca persoana care sunt astăzi.

— Ei? mă întreabă Jesse. Voiai șamponul?

— Oh! exclam, ieșind parcă din transă. Da, mulțumesc!

Jesse îmi întinde sticla și o strâng în palmă, apoi îmi dau cu șampon în păr.

Și dintr-odată este nevoie de tot efortul din lume ca să nu mă transform într-o băltoacă de lacrimi și să mă preling prin scurgere odată cu apa amestecată cu săpun.

Mi-e dor de Sam!

Și mi-e teamă că l-am alungat pentru totdeauna.

Jesse observă. Încerc să o ascund. Zâmbesc, chiar dacă zâmbetul nu-mi trece dincolo de buze. Jesse e chiar în spatele meu și mă înconjoară cu brațele, lipindu-și pieptul de spatele meu. Își cuibărește bărbia pe umărul meu și mă întreabă:

— Cum te simți?

Nimic nu se compară cu un „Cum te simți?" pus la timpul potrivit și care te face să izbucnești în lacrimi.

Am rămas fără cuvinte. Închid ochii și îmi îngădui să plâng. Îl las pe Jesse să mă țină în brațe. Mă sprijin de el, prăbușindu-mă peste trupul lui. Nu spunem nimic. Aerul devine atât de fierbinte și de apăsător, încât în cele din urmă e nevoie de mult mai mult efort decât ar trebui ca să respirăm. Jesse oprește aburul, reduce temperatura robinetelor și lasă să curgă peste noi apă călduță.

— E vorba de Sam, nu? Acesta este numele lui?

Îmi împărțisem lumea în două, dar pur și simplu rostind numele lui Sam, Jesse tocmai a cusut jumătățile la loc.

— Da! răspund, dând din cap. Sam Kemper.

Vreau să mă îndepărtez de Jesse chiar acum. Vreau să stea în cealaltă parte a cabinei de duș. Vreau să folosesc apa și săpunul pentru a-mi curăța corpul și apoi să merg acasă.

Dar nu fac nimic din toate astea. În schimb, încremenesc, sperând într-un fel că stând nemișcată pot opri lumea să se învârtească o clipă și că pot amâna ceea ce știu că se va întâmpla în cele din urmă.

Mă uit cum Jesse încearcă să își dea seama de unde să ia numele pe care i l-am spus.

— Sam Kemper? repetă întrebător. Cel din liceu?

Încuviințez din cap.

— Tipul care lucra la librăria părinților tăi?

Nu există niciun motiv pentru care Jesse ar putea să îl displacă pe Sam în afară de faptul că e bărbatul pe care îl iubesc. Totuși, observ cum pe chipul lui se ițește disprețul. Nu ar fi trebuit niciodată să-i dezvălui numele complet al lui Sam. Era mai bine când Sam era o chestie abstractă. Am făcut o prostie oferindu-i un chip acestui nume. La fel de bine aș fi putut să îl înjunghii pe Jesse în coaste. Se zbârlește tot și apoi se abține cu greu să nu izbucnească.

— Îl iubești? mă întreabă Jesse.

Încuviințez, dar ceea ce vreau să fac este să-i povestesc ce mi-a spus Marie, că nu e vorba de persoana pe care o iubesc, ci mai degrabă de cine sunt eu. Vreau să-i mărturisesc că mi-am pus întrebarea asta iar și iar și că începe să devină evident că sunt diferită de cea pe care o iubește el.

Nu sunt ea. Nu mai sunt, adică. Oricât de ușor mi-ar fi să pretind că sunt.

Dar, în loc să spun oricare dintre lucrurile acestea, îngaim doar:

— Sam este un om bun.

Și atunci Jesse renunță.

Oprește apa, iar mie mi se face frig instantaneu. Îmi întinde un prosop, iar în momentul în care mi-l înfășor în jurul trupului, îmi dau seama cât de goală mă simt.

Ne uscăm în tăcere.

Deodată, mi-e atât de foame, încât mi se face rău. Îmi arunc niște haine pe mine și cobor. Încep să prepar cafeaua și să pun pâine în prăjitor.

Coboară și el la scurt timp după; și-a schimbat hainele.

Și starea de spirit s-a schimbat. O simți în aer.

Tot ceea ce am pretins că nu este adevărat e pe cale să răbufnească din noi cu revărsări de strigăte și lacrimi.

— Am pus de cafea, îl anunț.

Încerc să-mi fac vocea să sune ușoară și fără griji, dar nu izbutesc. Știu că nu izbutesc. Știu că frământările mele interioare nu sunt chiar atât de interioare și că încercarea de a le acoperi este ca și cum ai da cu un strat subțire de vopsea albă pe un perete roșu. Se vede de la o poștă.

E limpede ca lumina zilei ce încerc să ascund.

— Încep să cred că nu vrei să fii aici, rostește în cele din urmă.

Îmi ridic privirea spre el.

— E complicat! îngaim.

Dă din cap, nu ca și cum ar fi de acord cu mine, ci de parcă ar mai fi auzit toate astea și altădată.

— Știi ce? Trebuie să-ți spun asta! Nu cred că este așa de complicat.

— Ba normal că e, replic, prăbușindu-mă pe canapea.

— Nu chiar, mă contrazice Jesse în timp ce se așază în fața mea. Vocea îi devine din ce în ce mai puțin răbdătoare: Noi doi suntem căsătoriți. Am fost împreună și ne-am iubit dintotdeauna. Suntem sortiți să fim împreună.

— Jesse...

— Nu! mă întrerupe. De ce simt că trebuie să te conving să fii cu mine? Nu e... Niciodată nu ar fi trebuit să faci ce ai făcut. Cum ai putut fi de acord să te căsătorești cu tipul ăsta?

— Nu ai...

— Ești soția *mea*, Emma! Am stat în fața a o sută de oameni chiar peste drum, la nenorocitul ăla de far, și am promis să ne iubim unul pe altul pentru tot restul vieții. Te-am

pierdut o dată și am făcut tot ce mi-a stat în puteri să mă întorc la tine. Acum sunt aici, m-am întors și sunt în pericol să te pierd din nou? Asta ar trebui să fie partea fericită a poveștii. Acum, că suntem aici, împreună. Toate astea ar trebui să fie niște lucruri simple.

— Nu e chiar atât de simplu.

— Ar trebui să fie! Așa cred. Ar trebui să fie al dracului de simplu!

Sunt uimită de furia revărsată asupra mea, dar și surprinsă că a durat atât de mult ca să iasă la suprafață.

— Da, bine, dar nu este, în regulă? Viața nu merge întotdeauna așa cum crezi tu că o să meargă. Am învățat-o când ai urcat într-un avion în urmă cu trei ani și-ai dispărut.

— Pentru că am supraviețuit unui accident petrecut deasupra Oceanului Pacific! I-am privit pe toți ceilalți din elicopterul în care eram cum mor. Am trăit singur pe o bucățică de pământ plină de stânci, încercând să găsesc o metodă prin care să ajung la tine. Iar între timp tu ce-ai făcut? Ai uitat de mine până în august? Ai făcut o solicitare a schimbării numelui până la Crăciun?

— Jesse, știi că nu-i adevărat...

— Vrei să vorbim despre adevăr? Adevărul este că ai renunțat la mine.

— Erai dispărut!

Vocea îmi urcă în trei secunde, și simt că emoțiile izbucnesc din mine ca un cal care a fost ținut prea mult în spatele unei porți.

— Toți au crezut că ai murit!

— Am crezut din toată inima, reia Jesse, că noi doi ne iubim așa de mult, încât nu am putea uita vreodată unul de altul.

— Nu te-am uitat niciodată! Niciodată! Te-am iubit dintotdeauna. Încă te iubesc!

— Te-ai logodit cu altcineva!

— Când credeam că ai murit! Dacă aş fi ştiut că eşti în viaţă, te-aş fi aşteptat în fiecare zi să te întorci!

— Ei bine, acum ştii că sunt în viaţă. Şi, în loc să te întorci la mine, nu reuşeşti să iei o decizie. Eşti aici, cu *mine*, dar plângi după *el* la duş.

— Te iubesc, Jesse, şi, chiar şi atunci când credeam că ai plecat pentru totdeauna, te-am iubit! Dar nu mi-am putut petrece viaţa iubind un bărbat care nu mai era lângă mine. Şi nici nu credeam că ţi-ai fi dorit aşa ceva pentru mine.

— Nu ştii ce mi-aş fi dorit.

— Nu! Nu ştiu! Abia te mai cunosc. Şi reciproca e valabilă: şi tu abia mă mai cunoşti. Şi simt că vrei să te prefaci în continuare că ne cunoaştem unul pe celălalt.

— Ba te cunosc! mi-o întoarce. Nu-mi spune că nu te cunosc! Eşti singura persoană din viaţa mea pe care am cunoscut-o cu adevărat şi care ştiu că m-a iubit. Pe care am înţeles-o şi am acceptat-o exact pentru cine este. Ştiu tot ce este de ştiut despre tine.

Clatin din cap.

— Nu, Jesse, ştii totul despre persoana care eram până să pleci! Dar pe mine, cea de acum, nu mă cunoşti. Şi nici nu mi se pare că ai fi cât de cât interesat să mă vezi aşa cum sunt astăzi sau să-mi împărtăşeşti cine eşti tu acum.

— Ce vrei sa spui?

— Sunt diferită, Jesse. Aveam 20 şi ceva de ani când ai plecat. Acum am 31. Nu-mi mai pasă de Los Angeles sau să scriu articole turistice. Îmi pasă de familia mea. Îmi pasă de librăria mea. Nu mai sunt cea care eram când ai plecat. Pierderea ta m-a schimbat. Eu m-am schimbat.

— OK, bine! Te-ai schimbat pentru că nu mai eram, înţeleg asta. Te-ai speriat, erai îndurerată, aşa că te-ai întors

în Acton pentru că te simțeai în siguranță și ai preluat librăria părinților tăi pentru că era la îndemână. Dar nu mai trebuie să faci nimic din toate astea. M-am întors. Putem merge acasă, în California. Putem merge în sfârșit să vizităm Puglia. Pun pariu că anul viitor poți chiar să vinzi câteva articole către diverse reviste. Nu trebuie să mai duci viața asta!

Dar deja clatin din cap și încerc să-i spun „nu" înainte să termine de vorbit.

— Nu mă înțelegi! îi răspund. Poate că la început am venit acasă cu gândul să fug de lume și sigur, inițial, am acceptat slujba la librărie pentru că era disponibilă. Dar îmi iubesc viața de acum, Jesse. E alegerea mea să locuiesc în Massachusetts. E alegerea mea să conduc librăria. Îmi doresc toate astea pentru mine!

Mă uit la chipul lui în timp ce caută să-mi întâlnească privirea. Încerc altă tactică, altă manieră de a-l lămuri cum stau lucrurile.

— Când sunt într-o dispoziție tristă, știi ce fac ca să mă înveselesc?

— Mănânci cartofi prăjiți și bei o cola dietetică.

— Cânt la pian, rostesc, acoperindu-i cuvintele.

Diferența dintre răspunsurile noastre îl face să tresară. Se dezumflă parcă ușor și se ferește de mine. Văd, în timp ce o expresie ciudată îi traversează chipul, că îi este greu să împace răspunsul meu cu cine crede că sunt de fapt.

O clipă, îmi imaginez că următoarele cuvinte care îi ies din gură ar putea fi: „Cânți la pian?"

La care aș răspunde „da" și l-aș lămuri cum am început și că știu doar câteva melodii, și că nu sunt chiar așa de bună, dar că mă relaxează când mă simt stresată. I-aș spune cum Homer doarme în mod normal sub pian când vreau să cânt, așa că trebuie să-l iau și să-l pun pe bancă, lângă mine, și că

e atât de frumos să stau acolo, lângă pisica mea, și să interpretez „Für Elise". Mai ales când mă prefac că „Für Elise" este despre blana lui[1].

Ar însemna enorm dacă Jesse ar vrea să se îndrăgostească de cine sunt acum. Dacă și-ar deschide inima și m-ar lăsa să mă îndrăgostesc de cine este el cu adevărat în clipa asta.

Dar nimic din toate astea nu se întâmplă.

Jesse spune doar:

— Așadar, cânți la pian... Ce demonstrează asta?

Când o spune, știu că prăpastia dintre noi este mult mai mare decât credeam.

— Că acum suntem persoane diferite. Ne-am îndepărtat. Jesse, eu nu știu nimic despre cum a fost viața ta în ultimii trei ani și jumătate, iar tu nu vrei să vorbești despre asta. Dar ești diferit. Nu poți trece prin ceea ce ai trecut și să nu te fi schimbat.

— Nu trebuie să vorbesc despre ceea ce mi s-a întâmplat pentru a-ți dovedi că încă te iubesc, că încă sunt persoana pe care ai iubit-o mereu.

— Nu spun asta. Spun că am impresia că încerci să pretinzi că ne putem relua povestea de acolo de unde am rămas. La fel am făcut și eu. Doar că așa ceva nu se poate. Viața nu funcționează așa. Evenimentele prin care am trecut și-au pus amprenta asupra persoanei care sunt astăzi. Ceea ce este valabil și pentru tine. Lucrurile prin care ai trecut. Nu le poți păstra tăinuite undeva, în interior.

— Ți-am spus că nu vreau să vorbesc despre asta.

---

[1] 1 „Für Elise" este o piesă muzicală de scurte dimensiuni pentru pian, în la minor, compusă de Ludwig van Beethoven în jurul anului 1810. Personajul face un joc de cuvinte, pornind de la asemănarea sonoră dintre termenul german *Für* („pentru") și cel englez *fur* („blană") (n. tr.).

— De ce nu? Cum am putea să fim sinceri unul cu altul în privința viitorului nostru dacă nu îmi povestești nici măcar cele mai elementare chestii din trecutul tău? Spui că știi că totul poate fi exact cum a fost, dar înainte de plecarea ta nu am avut niciodată bucăți întregi din viețile noastre despre care pur și simplu *nu am vorbit*. Nu am avut niciun episod pe care nu l-am împărtășit. Iar acum avem. Eu îl am pe Sam și, haide, Jesse, tu ai cicatrici pe corp. Degetul tău este...

Lovește cu pumnul în pernele de sub noi. Ar putea fi considerat un gest violent dacă nu ar fi fost făcut într-un loc atât de moale, iar eu mă întreb dacă a fost premeditat sau din întâmplare.

— Ce vrei să știi, Emma? Pentru numele lui Dumnezeu! Ce vrei să știi? Că doctorii mi-au descoperit două tipuri de cancer de piele? Că, atunci când m-au găsit, mi se vedeau oasele încheieturilor și coastele prin piele? Că a trebuit să trec prin patru obturații de canal și am senzația că jumătate din gură îmi este pusă? Asta vrei să știi? Vrei să știi că am fost înțepat de o meduză portugheză în timp ce înotam, încercând să ajung undeva în siguranță? Vrei să știi că nu am putut s-o dau jos de pe mine? Că m-a înțepat la nesfârșit? Că durerea era atât de cumplită, încât am crezut că sunt pe moarte? Că doctorii sunt de părere că voi avea această cicatrice ani la rând, poate chiar pentru totdeauna? Sau poate vrei doar să recunosc cât de groaznic a fost să trăiesc pe acea stâncă. Vrei să-ți spun câte zile am petrecut privind oceanul și doar așteptând. Spunându-mi că trebuie să rezist până mâine, pentru că veți veni după mine. Tu sau părinții mei sau frații mei. Dar n-a venit nimeni. Nu m-a găsit nimeni. Nimeni.

— N-am știut. N-am știut cum să te găsim.

— Sunt conștient de asta. Nu sunt supărat pe nimeni pentru asta. Sunt supărat că ai uitat de mine! Că ai mers

mai departe și că m-ai înlocuit! Că m-am întors și încă nu te am.

— Nu te-am înlocuit.

— Ai scăpat de numele meu și i-ai spus altui bărbat că te vei căsători cu el. Ce altceva ar putea fi asta? Ce alt cuvânt ai folosi?

— Nu te-am înlocuit! repet, mai slab. Te iubesc!

— Dacă e adevărat, atunci e simplu. Fii cu mine! Ajută-mă să fim din nou împreună!

Simt ochii lui Jesse ațintiți asupra mea chiar și atunci când privesc în altă parte. Mă întorc să mă uit pe fereastră la pătura de zăpadă care acoperă curtea din spate. E albă și curată. Pare moale ca un nor.

Când eram copil, îmi plăcea zăpada. Apoi, când m-am mutat în California, le spuneam oamenilor că nu voi părăsi niciodată soarele, că în viața mea nu mai vreau să văd zăpadă. Acum însă nu-mi mai pot imagina un Crăciun fără pic de nea, și știu că, dacă aș pleca, mi-ar fi dor de acel sentiment de a intra în casă de la frig.

M-am schimbat de-a lungul timpului. Asta fac oamenii.

Oamenii nu stagnează. Evoluția noastră este o reacție la plăcerile și deopotrivă suferințele din viața noastră.

Jesse este diferit de bărbatul care era înainte.

Eu sunt o femeie diferită.

Iar ceea ce m-a derutat de când am aflat că este în viață mi-a devenit acum limpede: suntem doi oameni îndrăgostiți nebunește de cei care eram odinioară. Iar asta nu e același lucru cu a fi îndrăgostit.

Nu poți prinde dragostea într-o sticlă. Nu te poți agăța cu ambele mâinile de ea, silind-o să rămână cu tine.

Ceea ce ni s-a întâmplat nu este vina nimănui – niciunul dintre noi nu a făcut ceva greșit, dar, când Jesse a plecat,

viețile noastre au luat-o în direcții opuse, transformându-ne în oameni diferiți. Ne-am îndepărtat pentru că *eram* departe unul de celălalt.

Și poate că asta înseamnă că, deși în sfârșit putem fi împreună...

Nu ar trebui.

Ideea asta îmi despică pieptul în două.

Sunt încremenită, dar mă simt ca și cum aș fi prinsă de maree și nu reușesc să îmi dau seama cum aș putea să-mi scot capul din apă.

Nu cred că m-am temut vreodată că iubindu-i pe amândoi mă face o persoană ea.

Mi-a fost teamă că iubirea mea pentru Sam mă face o persoană rea.

Mi-a fost teamă că îl voi alege pe Sam. Că inima mea îl va iubi pe Sam.

Că sufletul meu ar avea nevoie de Sam.

Nu ar trebui să renunți la bărbatul care a plecat de lângă tine.

Ar trebui să fii Penelopa. Ar trebui să țeși pânză zi de zi și să rămâi trează în fiecare noapte să o destrami ca să îi ții pe pretendenți la distanță.

Nu ar trebui să ai o viață proprie, nevoi proprii.

Nu ar trebui să iubești din nou.

Însă eu am făcut-o.

Exact asta am făcut.

Jesse se apropie de mine și își așază ușor mâinile pe brațele mele.

— Dacă mă iubești, Emma, atunci fii cu mine!

E o idee înfricoșătoare, nu-i așa? Că fiecare om de pe această planetă ar putea să-și piardă iubirea adevărată și să

iubească din nou. Asta ar însemna că persoana pe care o iubești ar putea iubi din nou după ce te pierde.

Dar înseamnă și că știu că Jesse va fi bine, că într-o bună zi va fi fericit fără mine.

— Nu cred că pot fi cu tine, îi spun. Nu cred... Nu cred că suntem potriviți unul pentru celălalt. Nu mai suntem.

Brațele i se prăbușesc în jurul propriului corp și parcă intră cu totul la apă. Ochii i se închid brusc.

Este unul dintre acele momente în care nu îți vine să crezi că adevărul este adevărat și că lumea se cutremură în halul ăsta.

Nu rămân cu Jesse.

După toate astea, după toate lucrurile prin care am trecut, nu vom îmbătrâni împreună.

— Îmi pare rău! îngaim.

— Trebuie să plec!

— Unde ai de gând să mergi? Suntem înzăpeziți.

Își ia geaca și se încalță.

— Mă duc doar până la mașină. Nu-mi pasă. Trebuie doar să fiu singur!

Deschide ușa din față și o trântește în urma lui. Mă apropii de ea și o deschid din nou, și-i văd spatele în timp ce se îndreptă spre mașină, înaintând cu greu prin nămeți. Știe că sunt în spatele lui, dar mă oprește înainte să pot să-i spun un cuvânt măcar, ridicând brațul în sus și făcând semnul universal pentru „Nu". Așa că nu...

Închid ușa. Mă sprijin de ea. Mă prăbușesc pe podea și încep să plâng.

Odată, eu și Jesse am fost sfâșiați în bucăți. Iar acum ne-am înstrăinat.

Aceleași inimi, frânte de două ori.

A TRECUT MAI BINE DE O ORĂ, IAR JESSE ÎNCĂ NU S-A întors. Mă ridic în picioare și arunc o privire pe fereastră ca să văd dacă mai e în mașină.

Stă pe scaunul șoferului, cu capul plecat. Privesc cercetător în fața casei. Soarele cald a început să topească o parte din zăpadă. Drumurile din depărtare arată dacă nu curățate, măcar cât de cât circulate. Am putea pleca de aici chiar acum, dacă am vrea. Ar trebui doar să dăm puțin la lopată. Dar cred că Jesse nu se grăbește să fie captiv într-o mașină alături de mine.

Îmi întorc privirea spre mașină, așa că îl văd mișcându-se pe scaunul șoferului. Se uită prin plicul meu. Se uită la poze și la note de lectură, poate chiar și la articolul din *Beacon* despre dispariția lui.

Nu ar trebui să-l urmăresc. Ar trebui să-i ofer intimitatea pe care și-a dorit-o când a ieșit din casă. Dar nu pot privi în altă parte.

Văd un plic alb în mâinile lui.

Și știu exact despre ce e vorba.

Scrisoarea pe care i-am scris-o ca să-mi iau rămas-bun.

Își face de lucru cu plicul, întorcându-l pe toate părțile și încercând să se hotărască dacă să îl deschidă sau nu. Inima îmi bate în piept ca o tobă.

Pun mâna pe clanță, gata să fug spre el și să îl opresc, dar... nu o fac. În schimb, mă duc să mă uit iar pe fereastră.

Mă uit cum pune un deget sub clapetă și deschide plicul.

Mă îndepărtez de fereastră, de parcă m-ar fi văzut. Știu totuși că nu a făcut-o. Știu doar că mi-e frică.

Va citi acea scrisoare, iar lucrurile se vor înrăutăți.

În plicul acela e dovada care îi confirmă că l-am uitat, că am renunțat la noi, la el.

Mă întorc la fereastră și îl urmăresc cum citește. Vreme îndelungată, se holbează la coala de hârtie. Apoi o lasă jos și se uită pe fereastră. Ridică hârtia din nou și începe să citească scrisoarea a doua oară.

După un timp, pune mâna pe portieră și o deschide. Fug de la fereastră și mă așez pe canapea, prefăcându-mă că nu m-am mișcat deloc de aici.

Nu ar fi trebuit niciodată să scriu scrisoarea aia! Ușa din față se deschide și iată-l! Uitându-se la mine. Are scrisoarea în mână. Stă perfect nemișcat și uimitor de tăcut.

Am scris acele rânduri ca să nu mă mai agăț de el. Nu am cum să ascund asta. Așadar, dacă aceasta este dovada pe care o caută, că am fost o soție îngrozitoare, o persoană îngrozitoare, un suflet neloial, ei bine, atunci... presupun că a primit ce căuta.

Reacția lui mă surprinde.

— Ce vrea să însemne că ai luat-o razna pe acoperiș? mă întreabă pe un ton calm.

— Poftim?

Îmi întinde scrisoarea de parcă n-aș fi citit-o niciodată. Mă ridic și o iau de la el. O deschid, deși știu deja ce scrie.

Scrisul de mână pare grăbit. Se pot vedea, la sfârșit, pete de cerneală, acolo unde hârtia s-a udat. De la lacrimi, evident. Nu mă pot împiedica să nu o recitesc, să o văd cu alți ochi:

Dragă Jesse,

Lipsești de mai bine de doi ani, dar nu a existat nici măcar o singură zi în care să nu mă fi gândit la tine.

Uneori îmi amintesc mirosul tău sărat după ce făceai baie în ocean. Sau mă întreb dacă ți-ar fi plăcut filmul pe care tocmai l-am văzut. Alteori, mă gândesc doar la zâmbetul tău. Mă gândesc la felul în care ți se încrețea ușor pielea din jurul ochilor și cum mă îndrăgosteam mereu încă puțin de tine.

Mă gândesc cum m-ai atinge. Cum te-aș atinge. Mă gândesc mult la asta.

La început, amintirea ta a durut extrem de tare! Cu cât mă gândeam mai intens la zâmbetul tău, la mirosul tău, cu atât mă durea mai mult. Dar îmi plăcea să mă pedepsesc. Îmi plăcea durerea, pentru că durerea erai tu.

Nu știu dacă există o modalitate corectă sau greșită de a jeli pe cineva. Știu doar că pierderea ta m-a sfâșiat într-un mod în care, sincer, nu credeam c-ar fi posibil. Simțeam o durere pe care nu o credeam a fi umană.

Uneori, mă făcea să-mi pierd mințile. (Să spunem doar că am luat-o un pic razna pe acoperișul casei noastre.)

Uneori, aproape că m-a rupt în bucăți.

Dar mă bucur să spun că acum amintirea ta îmi aduce atât de multă bucurie, încât doar când mă gândesc la tine, îmi răsare un zâmbet pe față.

De asemenea, sunt fericită să-ți mărturisesc că sunt mai puternică decât aș fi bănuit vreodată.

Am găsit în viață un sens pe care nu l-aș fi ghicit niciodată.

Iar acum mă surprind încă o dată, căci îmi dau seama că sunt gata să merg mai departe.

Cândva, credeam că durerea este cronică, că tot ce poți face este să apreciezi zilele bune și să le pui laolaltă cu cele rele. Apoi am început să mă gândesc că poate zilele bune nu sunt doar zile; poate zilele bune pot fi săptămâni bune, luni bune, ani buni.

Mă întreb dacă durerea nu seamănă cumva cu o cochilie.

O porți de atâta timp, iar într-o bună zi îți dai seama că ți-a rămas mică.

Prin urmare, o lași jos.

Nu înseamnă că vreau să renunț la amintirile cu tine sau la dragostea pe care ți-o port. Înseamnă doar că vreau să renunț la tristețe.

Nu te voi uita niciodată, Jesse! Nu vreau și nu cred că sunt în stare de așa ceva.

Cred totuși că pot să mai domolesc durerea. Cred că pot să o abandonez pe jos și să pornesc mai departe, întorcându-mă la ea doar când și când, fără să o port mereu cu mine.

Nu numai că sunt de părere că pot să o fac, dar și trebuie.

Te voi purta mereu în inimă, dar nu pot să mai duc pe umeri povara pierderii tale! Dacă o fac, nu-mi voi mai găsi niciodată o nouă bucurie. Pur și simplu mă voi prăbuși sub greutatea amintirii tale.

Trebuie să privesc înainte, spre un viitor din care tu nu poți face parte, nu spre un trecut plin de ceea ce am împărtășit.

Trebuie să-ți dau drumul și să-ți cer și ție să-mi dai drumul.

Cred cu adevărat că, dacă mă străduiesc, pot avea viața pe care ți-ai dorit-o mereu pentru mine. O viață plină de fericire. O viață plină de satisfacții. În care sunt iubită și în care iubesc.

Am nevoie de permisiunea ta ca să pot iubi pe altcineva.

Îmi pare atât de rău că nu am avut niciodată viitorul despre care am tot vorbit! Viața noastră împreună ar fi fost grandioasă.

Dar acum ies în lume cu inima deschisă. Și merg oriunde mă poartă viața.

Sper că știi cât de frumos și de eliberator a fost să te iubesc când erai aici.

Ai fost iubirea vieții mele.

Poate că este egoist să vrei mai mult; poate că e lacom să vrei o altă dragoste ca asta.

Dar nu mă pot abține.

Mi-o doresc.

Așa că am acceptat o întâlnire cu Sam Kemper. Îmi place să cred că l-ai găsi potrivit pentru mine, că l-ai accepta. Dar vreau să știi, în cazul în care nu este de la sine înțeles, că nimeni nu va putea să te înlocuiască vreodată. Doar că îmi doresc mai multă dragoste în viața mea, Jesse.

Și îți cer binecuvântarea să merg și să o găsesc!

Cu dragoste,
Emma

Îmi dau seama că adaug noi pete și noi lacrimi pe pagină. Dar nu le pot împiedica să apară. Când mă uit în sfârșit la Jesse, și ochii lui sunt înlăcrimați. Mă cuprinde în brațe și mă strânge cu putere. Durerea pe care o simțim amândoi ne pare suficient de ascuțită pentru a ne tăia, dar și suficient de grea pentru a ne scufunda.

— Ce-ai făcut pe acoperiș? insistă, de data asta mai blând și pe un ton mai cald.

Îmi trag un pic sufletul, cât să-mi recapăt răsuflarea, și apoi îi povestesc:

— Toți îmi spuneau că ai murit. Însă eu eram convinsă că greșeau și că tu încercai să vii acasă, la mine. Pur și simplu știam. Așa că într-o zi, când n-am mai suportat, am urcat pe acoperiș și am văzut un crâmpei de ocean, și... am căpătat convingerea că o să înoți până la țărm. Ți-am luat binoclul și... am stat acolo, privind micuța bucată de țărm și așteptând să revii.

Își aținteșțe privirea asupra mea, sorbindu-mi fiecare cuvânt.

— Marie m-a găsit și mi-a spus că n-o să înoți înapoi la mine. Că nu o să apari așa, pur și simplu, pe plajă. Că ai murit. A spus că trebuie să recunosc asta și să încep să mă împac cu situația. Și așa am făcut, dar a fost de departe cel mai greu lucru la care m-am înhămat vreodată. Nu eram sigură că voi supraviețui unei noi zile. Uneori trăiam oră cu oră. Niciodată nu am fost mai derutată și nu m-am simțit mai rău.

Jesse mă strânge și mai tare în brațe.

— Îți dai seama că ne uitam amândoi la același ocean și ne căutam unul pe celălalt? mă întreabă.

Închid ochii și mi-l imaginez așteptându-mă. Îmi amintesc ce simțeam când îl așteptam.

— Când eram în mașină, mi-a venit ideea asta că, dacă o să mă uit prin plic, o să găsesc o mulțime de lucruri, amintiri și poze, și o să pot să îți arăt cât de fericiți am fost împreună. Credeam că voi fi capabil să te fac să vezi că ai greșit. Că suntem aceiași oameni care eram când ne iubeam. Că suntem meniți să fim împreună pentru totdeauna. Dar știi ce am înțeles?

— Ce?

— Îți urăsc părul!

Mă îndepărtez de el, dar tot ce face e să râdă.

— Știu că nu e foarte frumos să spui astfel de lucruri, dar este adevărat. Mă uitam la pozele cu tine de atunci, la părul tău lung, superb, și întotdeauna mi-a plăcut că nu era chiar blond, dar nici chiar șaten. Adică, eram topit după părul tău. Iar acum m-am întors, iar tu l-ai tuns și e blond, și știi, poate ar trebui să-mi placă, dar stăteam în mașină și mă gândeam: „O să-i crească părul din nou!" Și apoi m-a izbit: „Stai un pic, ei îi place să aibă părul așa!"

— Da, îmi place! replic înțepată.

— Exact asta spuneam și eu. Acesta ești tu, cea de acum. Păr scurt și blond. Emma mea avea părul lung, castaniu-deschis. Dar tu nu mai ești așa. Pur și simplu nu pot să mă uit la tine și să-ți ignor părul. Trebuie să te privesc așa cum ești acum. Acum! Azi!

— Și nu-ți place părul meu, punctez.

Se uită la mine.

— Sunt sigur că este frumos. Dar, în clipa asta, tot ce văd este că nu mai e ca înainte.

Mă trezesc sprijinindu-mă de el și lăsându-mi capul pe pieptul lui.

— Emma pe care o cunoșteam își dorea să locuiască în California și să fie cât mai departe de librăria părinților ei. Și nu avea de gând să se potolească până nu vedea cât de mult putea din lume. Îi plăceau sticlele mici de șampon din hoteluri și mirosul de aeroport. Nu știa să cânte nici măcar o singură notă la pian. Și mă iubea pe mine și numai pe mine! Dar cred că toate lucrurile astea nu te mai reprezintă.

Dau din cap fără să mă uit la el.

— Și trebuie să încetez să pretind că așa este. Mai ales că… nici eu nu mai sunt la fel. Știu că pare că nu sunt conștient de asta, dar sunt. Știu că m-am schimbat. Știu că sunt…

Constat surprinsă că a început să plângă. Îl strâng și mai tare, ascultându-l, dorindu-mi să-i pot lua durerea, să-l pot scuti de orice dificultăți în plus față de cele cu care se confruntă deja. Îmi doresc cu disperare să-l protejez de lume, să mă asigur că n-o să-l mai rănească nimic, niciodată. Dar nu pot, desigur. Nimeni nu poate face asta pentru nimeni.

— Sunt răvășit, Emma, continuă el. Nu mă simt bine... cred! Continui să mă comport de parcă aș fi bine, dar… nu sunt. Simt că locul meu nu e niciunde. Nici aici, nici acolo. Mă… chinui să rezist aproape în fiecare moment al zilei. Acum mă simt copleșit de câtă mâncare este în jur, iar în clipa următoare nu mă pot îndemna să mănânc nimic. În noaptea în care am aterizat, m-am trezit pe la trei, am coborât în bucătărie și am mâncat atât de mult, că mi s-a făcut rău. Medicii spun că încă trebuie să fiu atent la ceea ce mănânc și cât, dar nu vreau să mănânc nimic sau vreau să mănânc de toate. Nu există cale de mijloc. Și nu e vorba doar de mâncare. Când eram la duș, mai devreme, mă gândeam: „Ar trebui să luăm o găleată și să economisim niște apă. Să o păstrăm."

În sfârșit e gata să-mi dezvăluie cum se simte cu adevărat; totul se revarsă din el ca laptele dintr-un bidon care s-a răsturnat.

— Nici măcar nu suport să-mi privesc mâna. Nu suport să văd că nu mai am un deget. Știu că sună incredibil de stupid, dar cred că m-am gândit că, dacă aș fi putut să ajung acasă, atunci lucrurile ar fi redevenit așa cum erau. Te-aș fi adus înapoi și m-aș fi simțit din nou normal, iar degetul meu ar fi reapărut, nu știu, ca prin magie sau ceva de genul.

Mă privește în timp ce se căznește să inspire și apoi să expire adânc.

— Vrei să stai jos? îl întreb, trăgându-l spre canapea.

Îl fac să se așeze, apoi mă trag și eu lângă el. Îi pun mâna pe spate.

— E-n regulă! îi spun. Poți să vorbești despre asta! Poți să-mi spui orice!

— Pur și simplu... urăsc chiar și să mă gândesc la asta, reia apoi. A fost... îngrozitor. Totul. Pierderea degetului a fost poate unul dintre cele mai dureroase lucruri prin care am trecut vreodată. M-am străduit enorm de mult să blochez amintirea asta.

Tac, în speranța că va continua să vorbească, că va continua să fie sincer cu mine și cu el însuși, că îmi va împărtăși prin ce a trecut, ce-l tulbură.

— L-am tăiat aproape de tot, îmi zice în cele din urmă. Încercând să deschid o stridie cu o piatră. M-am gândit că s-ar putea vindeca de la sine, dar nu s-a întâmplat asta. Am trăit cu rana, care se infecta din ce în ce, până când, într-un final, a trebuit să...

Văd că nu se poate aduna să rostească cuvintele.

Dar nu trebuie.

Știu ce nu poate spune.

A trebuit să-și taie singur degetul.

Cândva, în anii în care a fost departe, a fost silit să-și salveze mâna în singurul mod în care era în stare.

— Îmi pare foarte rău! îngaim.

Nu-mi pot imagina ce s-a mai întâmplat, câte zile a stat fără să mănânce, cât de aproape s-a aflat de deshidratare, cât de usturătoare trebuie să fi fost durerea de a fi înțepat iar și iar în timp ce încerca să înoate pentru a se salva. Încep totuși să cred că va înfrunta suferința când va fi pregătit, că va

vorbi și va recunoaște mai multe pe măsură ce va deveni mai puternic. Va fi un proces îndelungat. Ar putea trece chiar ani întregi până să izbutească să dezvăluie toate lucrurile prin care a trecut. Și chiar și atunci, nu va putea să șteargă vreodată complet amintirile.

După cum nici eu nu voi putea vreodată să șterg durerea de a-l fi jelit.

Acestea sunt lucrurile care ne-au făcut să devenim cei care suntem astăzi.

Mă desprind de Jesse o clipă și merg în bucătărie. Caut prin dulapuri și găsesc o cutie veche cu Earl Grey.

— Ce zici de niște ceai? îi sugerez.

Își ridică privirea spre mine și încuviințează. E un gest atât de discret, că e aproape imperceptibil.

Am pus două căni cu apă în cuptorul cu microunde. Iau pliculețele de ceai.

— Povestește mai departe! îl îndemn. Te ascult!

Vocea îi crește din nou, și îmi dau seama că probabil, indiferent dacă este e conștient sau nu, îmi aștepta permisiunea.

— Cred că am încercat să *anulez* ultimii ani, continuă. Am încercat să așez totul așa cum era înainte să plec, ca și cum nu s-ar fi întâmplat niciodată. Dar nu merge așa. Adică, evident că nu! Știu asta!

Opresc cuptorul cu microunde înainte să sune, apoi scot cănile și bag pliculețele de ceai. Mirosul licorii îmi amintește de Marie. Mă așez înapoi lângă Jesse, punându-i în față cana aburindă. O ia, dar nu bea.

— Nu mai sunt persoana care eram atunci, îmi spune. Tu știi asta și o știu și eu, dar tot mă gândesc că, doar cu puțin efort, aș putea schimba lucrurile. Numai că nu pot. Nu pot, nu?

Lasă cana jos și începe să gesticuleze.

— Nu vreau să-mi petrec restul vieții în Acton. Am irosit prea mult timp prins undeva unde nu voiam să fiu. Vreau să mă întorc în California. Respect faptul că Blair Books înseamnă atât de mult pentru tine, dar nu înțeleg! Am muncit enorm ca să ne rupem de New England și să scăpăm de viața către care ne împingeau părinții. Am sacrificat atât de multe ca să putem călători, ca să nu fim nevoiți să stăm într-un singur loc! Nu înțeleg de ce te-ai întors aici, de ce ai ales să-ți petreci viața aici, făcând exact ceea ce ți-au spus mereu părinții că ar trebui să faci. În adâncul inimii, sunt foarte, foarte furios. Și îmi doresc să nu simt asta; de fapt, mă urăsc pentru că simt asta. Sunt furios că te-ai îndrăgostit de altcineva. Știu, spui că asta nu înseamnă că m-ai uitat, dar, de fapt, cel puțin acum, mie așa mi se pare. Și nu spun că nu am putea trece peste asta, dacă toate celelalte lucruri ar avea sens, dar... nu știu. Sunt supărat pe tine, dar și pe Friendly's pentru că s-a transformat într-un local Johnny-nu-știu-cum. Sunt supărat pe aproape tot ce s-a schimbat fără mine. Știu că trebuie să lucrez la asta. Știu că e doar una dintre nenumăratele probleme cu care mă confrunt. Știu că am spus că acum ar fi trebuit să fie partea ușoară, dar habar n-am de ce am gândit asta. Să te întorci acasă este greu. Întotdeauna are să fie greu. Îmi pare rău că până acum nu mi-am dat seama! Sigur că m-am schimbat. Și bineînțeles că te-ai schimbat și tu. În niciun caz nu am putea fi la fel după ce ne-am pierdut unul pe celălalt; am însemnat prea mult unul pentru celălalt pentru să se întâmple asta. Așadar, cred că ceea ce încerc să spun este că sunt nefericit și supărat, dar am impresia că înțelegi. Pentru mine are sens tot ce ai scris în scrisoarea aia. Trebuia să-mi dai drumul dacă voiai să ai vreodată o șansă să duci o viață normală. Știu că m-ai iubit. Știu că nu a fost ușor. Și, evident, știu că este greu și pentru tine. Aș

minți dacă aș spune că nu am văzut ce vezi tu. Mă cuprinde în brațe, trăgându-mă mai aproape, apoi îmi zice ceea ce ne-a luat zile să înțelegem: Ne-am iubit și ne-am pierdut. Iar acum, chiar dacă încă ne iubim, piesele puzzle-ului nu se mai potrivesc ca înainte.

Aș putea să fac în așa fel încât să mă potrivesc cu el.

Ar putea să facă în așa fel încât să se potrivească cu mine.

Dar asta nu e dragoste adevărată.

— Asta a fost! conchide el. Am terminat-o unul cu celălalt.

Mă uit în ochii lui.

— Da! Cred că da!

După toate lucrurile prin care am trecut, nu aș fi zis niciodată că povestea noastră se va încheia așa.

Rămânem nemișcați, ținându-ne in brațe, încă nepregătiți să ne dăm drumul pe de-a-ntregul. Mâinile îi sunt încă ușor înghețate. Le iau în propriile mâini. Le țin, dându-le din căldura corpului meu.

Își trage o mână pentru a-mi îndepărta o șuviță de păr de pe față.

Poate că asta *înseamnă* dragostea adevărată.

Poate că dragostea adevărată înseamnă să încălzești pe cineva căruia îi este frig sau să îi îndepărtezi o șuviță de păr de pe față pentru că îți pasă de acea ființă cu fiecare celulă din ființa ta, chiar dacă știi că ce este între voi nu va dura.

— Nu știu încotro să mergem mai departe! îi spun.

Își proptește bărbia pe capul meu, inspirând. Apoi se îndepărtează puțin pentru a mă privi.

— Totuși, nu trebuie să te întorci până mâine mai târziu, nu?

— Exact! îi răspund.

— Așa că mai putem rămâne. Încă o zi. Nu trebuie să ne grăbim.

— Ce vrei să spui?

— Spun că știu ce ne așteaptă, dar... încă nu sunt pregătit. Pur și simplu nu sunt pregătit. Și nu văd de ce nu putem petrece încă puțin timp unul cu celălalt, încă puțin timp fericiți împreună. Am așteptat atât de mult să fiu aici, cu tine; mi se pare o prostie să irosim timpul doar pentru că povestea noastră nu va dura.

Zâmbesc, fermecată. Mă gândesc la ceea ce spune și îmi dau seama că mi se pare corect, ca atunci când ți se oferă un pahar cu apă chiar în timp ce îți dai seama că ți-e sete.

— Sună bine! îi răspund. Hai să ne petrecem frumos timpul împreună, fără să ne facem griji pentru viitor!

— Mulțumesc!

— OK, așa că, până mâine, noi doi vom lăsa lumea reală de cealaltă parte a ușii, știind că ne vom confrunta cu ea cât de curând. Dar... pentru moment, putem lăsa lucrurile să fie așa cum erau cândva.

— Și apoi mâine mergem acasă, spune Jesse.

— Da! Și începem să învățăm din nou cum să trăim unul fără celălalt.

— Te vei căsători cu Sam, adaugă Jesse.

Dau din cap că da.

— Iar tu probabil te vei muta în California.

— Dar deocamdată... pentru încă o zi...

— Vom fi Emma și Jesse!

— Așa cum eram...

Râd.

— Da, așa cum eram!

JESSE FACE FOCUL ȘI APOI SE AȘAZĂ ALĂTURI DE MINE pe canapea. Își pune brațul în jurul meu și mă trage în scobitura umărului său. Îmi odihnesc capul, sprijinită de el.

E bine să fiu în brațele lui, să mă bucur de acest moment, să nu mă întreb oare ce ne rezervă viitorul. Îmi place felul în care îl simt lângă mine, prețuiesc bucuria de a-l avea aproape. Știu că nu o voi avea pentru totdeauna.

Începe din nou să ningă, mici vârtejuri dansând pe pământul deja alb. Mă desprind din brațele lui Jesse și mă apropii de ușa glisantă pentru a urmări cum cad fulgii.

Totul este liniștit și moale. Zăpada este albă și curată, încă nestrivită sub greutatea ghetelor.

— Fă-mi pe plac! îi spun, întorcându-mă spre el.

— Ă-ău, mormăie.

— Îngeri de zăpadă.

— Îngeri de zăpadă?

— Îngeri de zăpadă.

De îndată ce ieșim în zăpadă, îmi dau seama de hiba din planul meu.

Vom strivi zăpada nestrivită mergând pe ea. Vom zdrobi zăpada nezdrobită doar fiind aici.

— Ești sigură că vrei să faci asta? mă întreabă Jesse. Imaginează-ți doar cât de bine te-ai simți să vezi un film înăuntru, lângă foc!

— Nu, hai, e mai bine așa!

— Eu nu sunt la fel de sigur! spune el, iar din tonul vocii sale înțeleg de ce oamenii descriu uneori aerul drept „rece să-ți înghețe sufletul".

Frigul nu este rece. Oamenii sunt înfrigurați.

O rup la fugă, sperând că mă ajunge din urmă. Încerc să-mi amintesc cum mă simțeam când eram adolescenți. Mă împiedic și mă las să cad. Mă arunc cu fața în zăpadă. Mă întorc. Îl văd pe Jesse alergând și încercând să mă ajungă din urmă.

— Hai, melcule! îi strig în timp ce îmi întind brațele și îmi depărtez picioare.

Le mișc de la stânga la dreapta până când dau de zăpada înghețată care acoperă iarba. Mă ajunge din urmă și se lasă jos lângă mine. Își întinde membrele și începe să împingă zăpada. Mă ridic și îl privesc.

— Bună treabă! îl laud. O formă excelentă!

Se ridică și se întoarce să-și analizeze creația. Apoi se uită la a mea.

— Poți s-o spui! îl îndemn. Îngerul tău a ieșit mai bine.

— Nu fi prea aspră cu tine însăți! Pur și simplu unii un talent natural, brut, pentru arta în zăpadă. Iar eu sunt unul dintre ei.

Îmi dau ochii peste cap, iar apoi pășesc ușor în centrul îngerului său, acolo unde urmele pașilor nu se vor vedea. Mă aplec în față și desenez un nimb acolo unde a fost capul lui.

— Iată! îi spun. *Abia acum* e artă.

Totuși, am făcut o greșeală de începător aici în zăpadă. M-am întors cu spatele. Așa că, atunci când mă ridic, mă nimerește cu un bulgăre de zăpadă.

Clatin din cap și apoi, foarte încet și atent, fac și eu un bulgăre de zăpadă.

— Nu vrei să faci așa ceva! îmi atrage atenția cu o urmă de frică în voce.

— Tu ai început.

— Nu contează. Ce ai de gând să faci e o greșeală!

— A, da? Ce-o să faci? îl întreb, apropiindu-mă încet de el și savurând neînsemnata putere pe care o dețin.

— O să..., începe să spună, dar apoi se apleacă repede spre mine și îmi doboară din mână bulgărele de zăpadă, care, în cădere, îmi lovește piciorul.

— Tocmai m-ai lovit cu propriul meu bulgăre de zăpadă! mormăi.

Fac încă unul și îl arunc în el. Îl lovește în gât. I-am declarat război.

Mă lovește cu un bulgăre în braț și cu unul în vârful capul. Al meu îl lovește drept în piept. Fug când văd că în mână i se formează un bulgăre imens.

Alerg și tot alerg, apoi mă împiedic în zăpadă și cad. Mă îmbărbătez singură, așteptând să mă lovească un bulgăre de zăpadă. Dar, când deschid ochii, văd că Jesse stă chiar deasupra mea.

— Armistițiu? îmi propune.

Încuviințez din cap, așa că aruncă ultimul bulgăre undeva departe.

— Ce zici de un foc plăcut și niște pături? mă întreabă Jesse.

De data asta nu ezit.

— De acord!

După ce ne-am dezghețat, Jesse se îndreaptă către teancul de cărți și filme care zac aici în cabană de ani în șir. Sunt niște ediții broșate ieftine atât de uzate, încât cotorul e plin de linii albe. Există DVD-uri de la începutul anilor 2000 și chiar și câteva casete video.

Alegem un film vechi și încercăm să pornim televizorul. Nu merge.

— Mi se pare mie sau televizorul a murit? mă întreabă Jesse.

Mă uit în spate să văd dacă este în priză. Este. Dar, când apăs câteva butoane, nu se întâmplă nimic.

— E stricat! decretează Jesse. Pariez că e stricat de ani buni, dar nu s-a gândit nimeni să-l pornească.

— O carte, atunci, spun și mă apropii de teancul de cărți. Am ajuns la concluzia că este un mod minunat de a-ți petrece timpul.

Mă uit la cotoarele cărților de pe raft și, printre mai multe volume de John Grisham și James Patterson, descopăr un roman polițist subțirel de care nu am mai auzit. Îl scot.

— De ce nu citim asta?

— Împreună?

— Îți citesc eu, apoi îmi citești tu.

Nu pare prea convins.

Soarele începe să apună și, chiar dacă nu suntem în pericol să înghețăm de frig, Jesse mai pune bușteni pe foc. Găsește o sticlă veche cu vin roșu sub bar, iar eu iau două borcane de gem din dulapuri și le folosim pe post de pahare.

Bem în timp ce stăm lângă foc.

Vorbim despre momentele în care ne-am făcut unul pe altul nespus de fericiți și râdem de momentele în care ne-am adus în pragul nebuniei. Vorbim despre povestea noastră de iubire ca doi oameni care discută despre un film pe care

tocmai l-au văzut, adică vorbim despre asta având în minte informații proaspete despre cum se termină totul. Toate amintirile sunt puțin diferite acum, căci au căpătat o tentă dulce-amăruie.

— Tu ai fost întotdeauna vocea rațiunii, îmi spune Jesse. Întotdeauna cea care ne-a împiedicat să mergem cu un pas mai departe decât ar trebui.

— Da, dar tu mi-ai dat mereu curajul de a face ceea ce mi-am dorit să fac. Nu sunt sigură că aş fi avut curajul să fac jumătate din lucrurile pe care le-am făcut dacă nu te-aș fi avut pe tine, care ai crezut în mine și m-ai îndemnat să continui.

Vorbim despre nunta noastră – ceremonia de lângă far, scurta noastră distracție aici, recepția de la localul de pe stradă. Îi spun lui Jesse că amintirile mele privind ziua aceea nu sunt întunecate de ceea ce s-a întâmplat mai târziu. Că încă îmi aduce bucurie să mă gândesc la clipele acelea. Că sunt recunoscătoare pentru ele, indiferent de finalul poveștii.

Îmi mărturisește că nu e sigur că îmi împărtășește punctul de vedere. Îmi spune că se simte trist, că a dat dovadă de o naivitate dureroasă cu privire la planurile de viitor, că îi e milă de Jesse de atunci, de acel Jesse care habar nu avea ce o să i se întâmple. Că tot ce s-a întâmplat îi pare o amintire constantă a ceea ce ar fi putut avea dacă nu s-ar fi urcat niciodată în acel elicopter. Dar apoi spune că speră ca într-o bună zi să vadă lucrurile așa cum o fac eu.

— Dacă o să ajung vreodată să gândesc la fel ca tine, îmi spune, îți promit că o să te caut și o să-ți zic!

— Mi-ar plăcea s-o faci! Întotdeauna o să vreau să știu ce mai faci.

— Păi, atunci e un lucru bun că vei fi întotdeauna ușor de găsit.

— Da! îi confirm. Nu plec nicăieri!

Focul se mai domolește, așa că Jesse se apropie de el, rearanjează buștenii și suflă peste ei. Se întoarce spre mine după ce focul domol începe să trosnească iar.

— Crezi că ai fi mers vreodată la școală în LA dacă nu ar fi fost pentru mine? mă întreabă.

— Poate că da, poate că nu, îi răspund. Știu sigur că fără tine nu aș fi fost așa de fericită acolo. Și nici nu m-aș fi înscris la cursul de jurnalism de călătorie dacă n-ai fi fost tu. Și cu siguranță nu aș fi petrecut un an la Sydney sau toate acele luni în Europa dacă nu ai fi fost cu mine. Cred că au fost multe lucruri pe care nu le-aș fi făcut niciodată – bune, rele, frumoase, tragice, oricum vrei să le descrii. Cred că au fost o mulțime de lucruri pe care nu aș fi avut curaj să le fac dacă nu ai fi fost tu.

— Uneori mă întreb dacă mi-aș fi lăsat părinții să mă împingă spre o carieră de sportiv profesionist dacă nu te-aș fi întâlnit. Tu ai fost prima persoană căreia nu-i păsa cât de bun înotător sunt. Prima care mă plăcea doar pentru mine. Asta... mi-a schimbat viața. Cu adevărat.

Se întoarce și mă privește cu atenție.

— În mare parte, tu ești motivul pentru care sunt cine sunt, adaugă.

— Oh, Jesse! exclam, iar inima îmi e copleșită de atât de multă tandrețe și afecțiune, că nu există „eu" fără „tu".

Mă sărută.

Un sărut este doar un sărut, cred. Dar nu am mai fost niciodată sărutată astfel. Este un sărut plin de tristețe și de iubire, un sărut melancolic, speriat și liniștitor.

Când ne îndepărtăm în sfârșit, îmi dau seama că sunt amețită, iar Jesse ar putea fi pur și simplu beat. Sticla s-a terminat și, în timp ce încerc să las jos paharul, îl răstorn din

greşeală. Sunetul inconfundabil al unei sticle de vin care lovește podeaua nu este urmat de cel familiar care o însoţeşte uneori. Recunoscătoare, ridic sticla și paharele, toate intacte.

Cred că e timpul să trecem la lucrurile mai puţin puternice. Ne aduc niște pahare cu apă şi îi amintesc de carte.

— Chiar vrei să citim o carte împreună? mă întreabă Jesse.

— Ori asta, ori jucăm Taboo.

Jesse acceptă, apoi ia pături și perne de pe canapea. Ne întindem pe podea, aproape de foc. Deschid cartea pe care am scos-o din teanc mai devreme.

— *Aventurile interzise ale lui Cole Crane*, încep eu.

Uneori, duminica dimineaţa, citesc pentru grupuri de copii. Am început să devin mai încrezătoare, să creez voci pentru personaje și să fac în așa fel încât naraţiunea să prindă viaţă. Acum însă nu e vorba de nimic din toate astea. Sunt doar eu. Citind o carte. Pentru cineva pe care-l iubesc.

Din păcate, este o carte foarte proastă. Hilar de proastă! Femeile sunt numite domniţe. Bărbaţii beau whiskey și fac jocuri de cuvinte stupide. După vreo cinci pagini, îi predau cartea lui Jesse.

— Trebuie să citeşti tu! Eu nu mai pot! îi explic.

— Nu, pe bune! spune el. Am așteptat ani în șir doar să-ţi aud vocea.

Așadar, citesc mai departe. Până când ochii mi se usucă din cauza focului, urmăresc cam fără tragere de inimă ceea ce se întâmplă cu Crooked Yellow Caper și îmi doresc ca eroul, Cole Crane, să o sărute pe Daphne Monroe.

Jesse este de acord și începe să citească a doua jumătate în timp ce mă așez în poala lui cu ochii închiși.

Vocea îi este liniștitoare și calmă. Ascult cum se înalţă și coboară, iar cuvintele i se rostogolesc de pe buze.

După vreo oră, mă ridic și îi iau cartea din mână. O las pe podea.

Știu ce sunt pe cale să fac. Știu că este ultima dată când o mai fac. Știu că vreau să însemne ceva. Ani la rând, nu am avut ocazia să-mi iau rămas-bun. Acum, că o am, știu că acesta este felul în care vreau să o fac.

Așa că îl sărut așa cum săruți oamenii când începe ceva. Și începe ceva.

Îmi trag bluza peste cap. Desfac nasturii blugilor lui Jesse. Îmi așez trupul peste al lui. Este ultima dată când îi voi simți căldura, ultima oară voi privi în jos și îl voi vedea sub mine, cu mâinile pe mijlocul meu. E ultima dată când îi voi spune că îl iubesc prin felul în care îmi mișc șoldurile și îi ating pieptul.

Nu se uită decât la mine. Observ cum privirea i se plimbă pe trupul meu, cercetându-mă, admirându-mă, sorbindu-mă, încercând să-și întipărească totul în memorie.

Mă simt văzută. Văzută cu adevărat. Prețuită și savurată.

Nu lăsa pe nimeni să-ți spună că partea cea mai romantică a iubirii este începutul ei! Partea cea mai romantică este atunci când știi că trebuie să se termine.

Nu știu dacă am mai fost vreodată la fel de prezentă într-un moment așa cum sunt în clipa asta, când fac dragoste cu un bărbat despre care cândva credeam că este sufletul meu pereche, despre care acum știu că-i este menit *altcuiva* și *altui* scop și că i-a fost hărăzit să-și construiască viața în *altă* parte.

Ochii lui nu au arătat niciodată mai captivanți. Trupul lui, aflat dedesubtul meu, nu m-a făcut niciodată să mă simt mai în siguranță. Îmi trec mâinile ușor peste cicatricile de pe corpul lui; îmi împletesc mâna stângă cu dreapta lui. Vreau să știe că pentru mine este un bărbat frumos.

Când terminăm, sunt prea obosită și uluită ca să mă plâng. Mă strecor sub brațului lui și îi întind din nou cartea.

— Îmi citești? îl întreb. Încă puțin.

Toate astea. Încă puțin.

— Da. Orice vrei!

Adorm în brațele lui, ascultându-l cum citește sfârșitul cărții, fericită să aflu că până la urmă Cole o prinde pe Daphne de umeri și îi spune: „Doamne, femeie, nu știi că tu ești? Că întotdeauna ai fost tu?"

Când se stinge dragostea pentru cineva de care încă îți *place* e ca și cum ai fi întins într-un pat cald și auzi ceasul deșteptător.

Indiferent cât de bine te simți acum, știi că e timpul să te ridici și să pleci.

ȚÂRRR ȚÂRRR ȚÂRRR ȚÂRRR ȚÂRRR!

Soarele îmi strălucește puternic în față. Iar ceasul lui Jesse sună.

Coperta din *Aventurile interzise ale lui Cole Crane* este îndoită cu fața în jos, sub piciorul lui.

Focul s-a stins.

— E timpul să te trezești! îi spun.

Încă încercând să se adapteze la starea de trezie, Jesse dă din cap și se freacă pe față.

Mergem amândoi în bucătărie și luăm ceva de mâncare. Eu beau un pahar cu apă. Jesse bea cafea rece din ibric. Se uită pe fereastra bucătăriei în timp ce soarbe, apoi se întoarce cu spatele la mine.

— Ninge iar! mă anunță.

— Abundent?

Mă uit pe fereastra din față și văd că pe alee s-a așternut un strat de zăpadă proaspătă.

— Ar trebui să pornim cât de curând pe drum! îmi spune. Drumul pare destul de curat acum, dar nu vrem să așteptăm prea mult.

— OK, bună idee! O să intru la duș!

Încuviințează din cap, dar nu mai adaugă nimic. Nu mă urmează pe scări ca să mi se alăture. Nu face nicio glumă despre faptul că sunt goală.

În schimb, se îndreaptă spre șemineu și începe să-l curețe.

Când încep să urc singură pe scări, mă lovește în plin greutatea noului adevăr.

Jesse e acasă. Jesse este în viață.

Dar Jesse nu mai este al meu.

În 45 de minute, ne-am adunat lucrurile și suntem gata de plecare. Vasele sunt spălate, restul de alimente este împachetat, iar mizeria pe care am făcut-o a fost curățată. Chiar și volumul din *Aventurile interzise ale lui Cole Crane* este din nou pe raft, de parcă nu ar fi fost niciodată citit. Dacă nu aș ști mai bine, aș jura că nu am fost niciodată aici.

Jesse ia cheile și îmi deschide ușa de la intrare. Cu inimă grea, îi trec pragul.

Nu mă ofer să conduc pentru că știu că nu mă va lăsa. Va face lucrurile în felul lui, iar eu îi voi îngădui. Așa că mă așez pe scaunul pasagerului, apoi Jesse bagă în marșarier.

Arunc o ultimă privire în timp ce ne îndepărtăm de cabană.

Există două urme de pași care duc de la ușa din față.

Încep din aproape același loc și se îndreaptă în direcții diferite când picioarele ni se îndreaptă către părți opuse ale mașinii.

Știu că acele urme vor dispărea curând. Știu că s-ar putea să nu reziste până diseară dacă va continua să ningă așa. Dar te simți bine când poți să privești ceva și să înțelegi.

Urmele pașilor încep la un loc și apoi se despart.

Înțeleg.

Este bine.

Este adevărul.

Două mari iubiri

Sau cum să cazi la pace cu adevărul despre dragoste

APROAPE AM AJUNS ÎN NEW HAMPSHIRE CÂND ÎN-cepem să purtăm de fapt o discuție. Până acum, adică în ultima oră și jumătate, doar am ascultat radioul, pradă propriilor gânduri.

M-am gândit mai ales la Sam.

La barba nerasă care îi împodobește mereu chipul, la faptul că în mod clar va încărunți devreme sau la cât de nerăbdătoare sunt să îmi petrec din nou serile alături de el la pian.

Sper că, atunci când îi voi spune că el este cel pe care îl vreau, să mă creadă.

A fost greu, dar mi-am dat seama cine sunt și ce vreau. De fapt, identitatea mea nu mi-a fost niciodată atât de clară!

Sunt Emma Blair.

Proprietar de librărie. Soră. Fiică. Mătușă. Pianistă amatoare. Iubitoare de pisici. Cetățean din New England. Femeie care vrea să se mărite cu Sam Kemper.

Asta nu înseamnă că este lipsit de durere și tristețe. Încă mai am sentimentul pierderii.

Știu, știu în adâncul sufletului că, în momentul în care o să ies din mașina asta, când Jesse o să mă lase acasă și o să își ia rămas-bun, o să mă simt distrusă.

Mă simt la fel ca atunci când aveam nouă ani, iar mama m-a dus de ziua mea să îmi fac găuri în urechi.

Petrecerea urma să aibă loc în noaptea aceea. Aveam pregătită o rochie albastră pe care o alesesem eu însămi. Eu și mama optaserăm pentru cercei cu strasuri care imitau safirele, ca să se asorteze. Mă simțeam foarte matură.

Femeia mi-a pus pistolul la urechea dreaptă și mi-a spus că s-ar putea să mă doară. I-am spus că sunt pregătită.

Când mi-a străpuns urechea, am simțit o undă de șoc. Nu îmi dădeam seama ce era mai rău: presiunea strângerii, durerea când mi s-a dat gaură sau înțepătura aerului pe o rană proaspătă.

M-am înfiorat și am strâns ochii. I-am ținut închiși. Mama și doamna cu pistolul de piercing m-au întrebat dacă mă simt bine, iar eu am răspuns: „Puteți vă rog să îl faceți și pe celălalt? Acum, vă rog!"

Și durerea aceea – sentimentul că știam exact la ce să mă aștept și că avea să fie oribil – e la fel ca durerea pe care o încerc acum.

Știu exact cât de mult doare să-l pierd pe Jesse. Și sunt în mașina asta, așteptând să fiu străpunsă.

— Când părinții mei o să se mai obișnuiască un pic, spune Jesse în timp ce ne apropiem de granița statului, și o să simt că vor fi împăcați cu gândul că plec, o să mă întorc direct în Santa Monica.

— Oh, Santa Monica? Nu ești interesat să încerci San Diego sau Orange County?

Clatină din cap.

— Cred că Santa Monica este locul meu. Adică, am crezut că noi doi ne vom petrece restul vieții acolo. Nu mi-a fost clar ce să înțeleg din faptul că te-ai întors aici. Dar știi ce? Cred că va fi foarte bine să mă întorc pe cont propriu.

O spune de parcă tocmai i-ar fi trecut prin cap că, dându-mi voie să plec, s-a eliberat el însuși de unele lucruri.

— Dacă pleci, ne spui cum îți merge?

— Nu am nicio intenție să mai las pe cineva să se întrebe unde sunt.

Zâmbesc și îi strâng mâna câteva secunde. Mă uit pe geam cum trecem pe lângă copaci golași maro și la semnul verde care marchează intrarea pe autostradă.

— Și tu, reia el după un timp, te vei căsători cu Sam și veți locui aici pentru totdeauna, nu?

— Dacă mă mai vrea.

— De ce spui asta? De ce să nu te vrea?

Mă joc cu comenzile de la încălzire de pe partea mea, îndreptând aerul spre mine.

— Pentru că l-am făcut să treacă prin iad, îi răspund. Pentru că nu am fost logodnica cea mai ușor de suportat.

— Nu e vina ta. Nu e... Asta nu e toată povestea.

— Știu. Dar știu și că l-am rănit, iar ultima oară când am vorbit cu el mi-a spus să nu-l sun. Că mă va suna el când e gata să vorbească.

— Te-*a sunat*?

Îmi verific din nou telefonul, doar ca să fiu sigură. Dar firește că nu a făcut-o.

— Nu!

— O să te vrea! mă liniștește Jesse.

Este atât de sigur de asta, încât mă face să îmi dau seama cât de nesigură sunt cu adevărat.

Mi-am riscat relația cu Sam ca să văd dacă a mai rămas ceva de salvat din relația cu Jesse. Știam ce fac când am făcut-o. Nu am de gând să pretind că nu știam.

Dar acum știu ce vreau. Îl vreau pe Sam! Și mi-e teamă că l-am pierdut pentru că nu mi-am dat seama mai devreme.

— Păi, dacă nu te vrea..., începe Jesse, care își dă seama că trebuie să fi sărit trei benzi.

Nu își termină fraza imediat. Se concentrează la drum. O clipă, mă întreb dacă o să spună că, dacă Sam nu se căsătorește cu mine, mă primește el înapoi.

Sunt surprinsă de cât de nefiresc și nepotrivit ar fi așa ceva. Pentru că nu am ales între Sam sau Jesse. Nu a fost niciodată o chestiune de genul „unul sau celălalt". Chiar dacă uneori așa credeam.

A fost vorba dacă între mine și Jesse mai e ceva sau nu.

Știu, așa cum știu că este greșit să furi și că mama minte când spune că îi place cocktailul cu mentă preparat de tata, că ce s-a întâmplat între Jesse și mine este din cauza lui Jesse și a mea. Și nu din cauza celor de pe margine.

Am terminat-o pentru că nu mai suntem potriviți unul pentru celălalt.

Dacă Sam nu va dori să mă întorc acasă după toate astea, Jesse o să mă sune ca să se asigure că sunt bine și o să îmi trimită cărți poștale din locuri însorite.

Și amândoi vom ști că aș putea să mă alătur lui. Dar și că nu o să o fac. Și vom fi împăcați cu asta.

Pentru că am avut experiența care tocmai s-a încheiat.

Trei zile în Maine.

În care am fost din nou împreună și ne-am frânt inimile.

Și am plecat distruși.

— Îmi pare rău! spune Jesse acum, că a reușit să treacă și se poate întoarce la discuția noastră. Ce spuneam? A, da! Dacă Sam nu te vrea, o să îi fac curul arșice.

Râd la ideea că Jesse ar putea să îi facă lui Sam curul arșice. Pare atât de absurd!

Jesse ar putea, probabil, să-l facă praf pe Sam în aproximativ trei secunde. Ar fi ca unul dintre acele meciuri de box

în care un tip încasează un pumn din prima, și amărâtul de el nici nu-și dă seama ce l-a lovit.

Sam, Sam al meu, adorabilul, dragul meu Sam, este un iubitor, nu un luptător. Îmi place asta la el.

— Vorbesc serios! spune Jesse. Situația asta e de-a dreptul nebunească. Iar dacă nu poate vedea asta, mă voi îngriji personal să sufere fizic.

— Oh! glumesc. Nu, nu face asta! Îl iubesc!

Nu vreau să fie un anunț profund, în ciuda faptului că o simt cu adevărat. Dar, indiferent cum aș spune-o, este un lucru incomod de rostit, date fiind împrejurările.

Îl văd pe Jesse înghițind cu greu și apoi zicând:

— Mă bucur pentru tine! Chiar mă bucur!

— Mulțumesc! îi răspund, ușurată de mărinimia lui.

Nu cred că în clipa asta e sincer, dar se străduiește foarte mult. Îl respect enorm pentru asta.

— Și așa se încheie discuția noastră despre el, conchide apoi. Pentru că altfel o să mi se facă rău.

— Corect! încuviințez cap. Mă bucur că schimbăm subiectul!

— O să ajungem curând acasă, mă anunță. Suntem aproape de Tewksbury.

— Ar trebui să ne jucăm „Eu văd cu ochișorii mei" sau ceva de genul?

Râde.

— De acord, în regulă! acceptă el. Eu văd cu ochișorii mei ceva... albastru.

Poate că relațiile ar trebui să se încheie cu lacrimi sau țipete.

Poate că ar trebui să încheie cu două persoane spunând ceea ce nu au îndrăznit să spună niciodată sau făcându-se bucăți într-un mod imposibil de reparat.

Nu știu.

La viața mea, nu am încheiat decât o singură relație.

Aceasta.

De la care îmi iau rămas-bun cu o partidă zdravănă de „Eu văd cu ochișorii mei".

Observăm lucruri, le ghicim și ne facem să râdem unul pe altul.

Iar când Jesse oprește mașina în parcarea din fața de la Blair Books, știu că mai am doar câteva clipe înainte ca pistolul de dat găuri în urechi să se apropie de mine.

— Te iubesc! îi mărturisesc. Te-am iubit mereu! Te voi iubi mereu!

— Știu! Și eu simt același lucru! Du-te și bucură-te de viața pe care ți-ai făurit-o!

Îl sărut de la revedere, așa cum îți săruți prietenii de Anul Nou. Nu pot să-l sărut altfel.

Îmi adun lucrurile și pun mâna pe portieră, dar încă nu sunt pregătită să o deschid.

— Ai fost omul ideal pe care să îl iubești, adaug. A fost grozav să te iubesc și să fiu iubită de tine.

— Păi, a fost cel mai ușor lucru pe care l-am făcut vreodată.

Îi zâmbesc și apoi inspir adânc, pregătindu-mă pentru durerea chinuitoare pe care o presupune să îl părăsesc.

— Îmi promiți că vei avea grijă de tine? îl întreb. Că mă vei suna dacă ai nevoie de ceva. Că...

Habar n-am cum să exprim ceea ce vreau să spun. A trecut prin atâtea, și vreau să-mi promită, să ne promită nouă, tuturor celor cărora le pasă de el, că o va scoate la capăt.

Încuviințează din cap și îmi face semn să plec.

— Înțeleg ce vrei să zici! Și îți promit!

— OK! îi spun, zâmbindu-i tandru.

Deschid portiera. Picioarele mele ating trotuarul. Cobor din mașină și închid portiera.

Jesse îmi face semn cu mâna și apoi bagă în marșarier. Îl urmăresc în timp ce face o întoarcere din trei manevre. Mă doare exact așa cum am crezut că se va întâmpla. Presiunea, durerea, înțepătura.

Îi fac cu mâna când o ia la stânga pe drumul principal.

Și a dispărut!

Închid ochii o clipă, încercând să cad la pace cu ceea ce tocmai s-a întâmplat.

S-a terminat. Jesse este în viață și acasă, iar căsnicia noastră s-a încheiat. Apoi deschid din nou ochii și îmi dau seama unde sunt.

În fața librăriei mele.

Mă întorc și pornesc spre ușă.

Mă îndrept spre cărți și familia mea, dar și spre o zi de primăvară în care soarele pare că va străluci pentru totdeauna deasupra ta, iar florile vor înflori luni la rând. Mă îndrept spre cheddar vegan la grătar, GIF-uri cu pisici și „Piano Man".

Mă îndrept spre Sam!

Mă îndrept spre casă!

Și, exact ca în ziua în care mi-au dat găuri în urechi, odată ce durerea a venit și a plecat, îmi dau seama că am crescut.

PĂRINȚII MEI SUNT LA LIBRĂRIE. ÎNAINTE SĂ AJUNG SUficient de aproape să îi salut, aud plânsete de copil din colțul îndepărtat al magazinului.

— Fetele sunt aici? întreb în momentul în care îmi îmbrățișez părinții în chip de salut.

— Da, sunt cu Marie, la secțiunea pentru copii! îmi răspunde mama.

— Ce faci? Cum a decurs totul? vrea să știe tata.

Încep să răspund, dar sunt prea multe de explicat, iar eu încă nu sunt pregătită să intru în detalii.

— Mi-a fost dor de Sam! îi răspund.

De fapt, asta ar cam putea să acopere tot. Succint și nedureros.

Mama și tata se uită unul la altul și zâmbesc, de parcă ar fi parte dintr-un club format din doi oameni care știau că asta voi face.

Urăsc ideea de a fi previzibilă, mai ales pentru părinții mei. Dar, mai mult decât orice, sunt ușurată că pare că am luat decizia corectă. Pentru că, până la urmă, sunt părinții mei. Iar când ajungi să fii suficient de în vârstă, este în sfârșit în regulă să recunoști că adesea părinții chiar au dreptate.

O aud pe Marie încercând să le potolească pe Sophie și Ava. Ocolesc casa de marcat pentru a vedea mai bine. Fetele sunt roșii la față și plâng. Ținându-se de părți opuse ale capului.

Mă uit înapoi, la părinții mei.

— Ava a dat peste Sophie și s-au lovit cap în cap, mă lămurește mama.

Tatăl își duce degetul la ureche, ca și cum țipetele fetelor amenință să-i spargă timpanul.

— O mișcare grozavă pentru afaceri!

Pe măsură ce plânsul fetelor se stinge, devenind mult mai liniștit, dar la fel de teatral, cu suspine și încruntături, Marie mă zărește și se apropie de mine.

Mă întorc spre părinții mei.

— Apropo, trebuie să vorbim despre Tina! îi anunț.

Niciunul dintre ei nu mă privește direct în ochi.

— Putem vorbi altădată despre asta! zice tata. Când lucrurile nu o să stea atât de... dramatic.

Mama își ferește privirea, concentrându-se brusc la îndreptarea lucrurile de sub registru. Tata se preface implicat până peste cap în frunzărirea calendarului de pe tejghea. Le sunt fiică de mult prea mult timp ca să înghit prostiile astea. Îmi ascund ceva.

— Ce se întâmplă? îi iau la întrebări. Ce-mi ascundeți?

— A, draga mea, nu-i nimic! îmi zice mama, iar eu aproape că o cred.

Apoi văd expresia de pe chipul tatălui meu, un amestec de „Oare chiar crede asta?" și „O, Doamne, ar trebui să-i spunem".

— Avem câteva, știi tu, idei privind administrarea librăriei, îndrăznește tata în cele din urmă. Dar ar trebui să vorbim mai târziu despre asta.

Când Marie se apropie de mine și arată de parcă îi este frică să-mi spună că mi-a împrumutat puloverul preferat, știu că e și ea implicată în treaba asta.

— Haideți, oameni buni, am de-a face cu mult prea multe chestii în momentul de față ca să am nervi și pentru așa ceva!

— Nu-i nimic, răspunde Marie.

Mă încrunt la ea, dându-i de înțeles că nu înghit gălușca nici măcar o clipă. Se strânge asemenea unui costum ieftin.

— Bine! Vreau eu slujba asta!

— Ce slujbă? o întreb.

— Cea de asistent-manager.

— Aici?

— Da, o vreau! Mama și tata cred că este o idee grozavă, dar depinde evident de tine.

— Vrei să lucrezi aici? spun, la fel de neîncrezătoare. Cu mine?

— Da!

— În librăria asta?

— Vezi? Știam că nu e momentul potrivit să vorbim despre asta.

— Nu! ripostez, clătinând din cap. Sunt doar surprinsă.

— Știu! îmi răspunde. Dar asta ar putea fi ceva pentru mine. Cum am vorbit odată. Ceva ce să fac în afara casei și care să nu aibă nicio legătură cu învățatul la oliță sau deficiențele de auz. Cred că ideea asta e mai bună decât cea cu scrisul, de fapt. Sunt încântată și e o chestie care presupune interacțiunea cu adulți, înțelegi? Un motiv să-mi pun o pereche drăguță de pantaloni. Emma, am nevoie de un motiv să port o pereche drăguță de pantaloni!

— Bine! îi spun.

— Nu pot să accept un loc de muncă cu normă întreagă, dar un post de asistent-manager ar putea fi chiar bun. Mai

ales pentru că mama și tata m-ar putea ajuta cu copiii sau aici, dacă este nevoie. Bănuiesc că ceea ce spun este... Te rog să mă angajezi!

— Dar tu ai fost manager aici. Acum aș fi șefa ta! îi atrag atenția.

Își ridică ambele mâini, ca și cum s-ar preda.

— E spectacolul tău. Știu că am renunțat la post, iar tu ai făcut o treabă grozavă în locul meu. Nu încerc să uzurp nimic. Dacă, mai târziu, o să mă hotărăsc că vreau mai multe responsabilități sau să devin un participant mai vocal la conducerea librăriei, asta e problema mea și mă voi ocupa de ea. Pot oricând să accept un post de manager la unul dintre magazinele lui Mike, la o adică. Dar ceea ce vreau cu adevărat în clipa asta este să-mi petrec timpul aici, cu tine.

Marie și-a spus partea, iar acum e rândul meu să răspund. Simt privirea surorii, a tatălui și a mamei mele ațintite asupra mea. Sophie și Ava, acum potolite, trag de piciorul lui Marie.

— Așadar? întreabă Marie.

Încep să râd. E prea absurd! Încep să-și facă griji, nesiguri ce anume mi se pare atât de amuzant. Așa că mă stăpânesc, într-un efort de a nu-i mai ține în suspans.

Mă sperie ideea de a o avea pe Marie să lucreze ca subalternă a mea. Mă simt oarecum inconfortabil și sunt puțin îngrijorată că acest lucru va distruge relația bună pe care am început să o construim. Dar și eu cred că s-ar putea dovedi un pas grozav. Aș avea pe cineva cu care să împart librăria, cineva care înțelege cât de importantă este, cineva care e pasionat nu doar de cărți, ci și de istoria acestei librării. Iar să lucrăm împreună, să petrecem timp împreună ne-ar putea apropia și mai mult.

Așadar, cred că este un risc pe care sunt dispusă să mi-l asum.

Sunt gata să pariez pe Marie și pe mine.

— OK! îi răspund. Ești angajată!

Zâmbetul care se desenează pe chipul tatălui meu este atât de larg și de sincer, că versiunea mea adolescentină ar fi la un pas să vomite. Doar că nu mai sunt adolescentă și nu mă va omorî să-i dau tatălui meu tot ceea ce a visat vreodată.

— În regulă, tată! îl anunț. Fetele tale vor conduce librăria.

Pentru prima dată de când mă știu, mă întreb dacă noi două ne-am putea dovedi de fapt a fi mai puternice împreună decât suma părților noastre.

Emma și Marie!

Momentul nostru de sărbătoare este întrerupt de un bărbat care îi spune tatei că vrea o carte anume pentru soția lui. Aud cum tata îl întreabă despre ce e vorba.

— Nu știu și nu sunt sigur cine a scris-o, răspunde bărbatul. Nu-mi amintesc despre ce este vorba, dar îmi amintesc că avea coperta albastră.

Urmăresc cum părinții mei își aruncă priviri sugestive și apoi pleacă amândoi să-l ajute.

În timp ce ai noștri se îndepărtează, Marie se uită la mine.

— Deci ce s-a întâmplat în Maine? Te întorci la Sam?

— Nu știu exact.

— Ce vrei să spui?

— Știu că vreau să fiu cu Sam, dar mi-a spus să nu-l sun chiar dacă am luat o decizie. A spus că mă va anunța el când e gata să vorbească. Nu invers.

Marie dă din mâna, ca pentru a izgoni acest gând.

— A vrut să spună în cazul în care îl respingi. Nu a vrut să spună că, dacă ai vești bune, nu ar trebui să i le spui.

— Nu știu! Cred că e foarte supărat.

— Normal că e supărat. Dar acesta este un motiv în plus pentru a-l găsi și a vorbi cu el.

— Vreau să-i respect dorințele!

— Emma, ascultă-mă! Găsește-l chiar acum și spune-i că vrei să fii cu el!

— Vrei să spui să merg la el la școală?

— Da! Chiar așa! Adică, nu-l cere în căsătorie în fața copiilor sau ceva similar, dar da! Caută-l chiar acum!

— Da! spun și încep să fiu tot mai încrezătoare. Da, cred că ai dreptate!

Părinții mei se apropie și-l cheamă pe bărbat. Probabil că nu a găsit ceea ce căuta. În schimb, cumpără un exemplar din *Micuțele doamne*. Fără îndoială, părinții mei au renunțat să mai încerce să-și dea seama despre ce carte vorbea omul acum câteva minute și tocmai au decis să-i vândă Louisa May Alcott.

Vor să le vândă tuturor câte un exemplar din *Micuțele doamne*. Pentru că este o carte superbă, desigur. Dar și pentru că sunt mândri că a fost scrisă la doar câțiva kilometri distanță. Probabil au încercat să-i vândă și exemplarele din Henry David Thoreau sau Ralph Waldo Emerson pe care le avem pe stoc.

Eu, una, nu i-am băgat la înaintare pe transcendentaliști, cum au făcut ei. Volumele lor zac pe raft mai mult decât pe vremea când părinții mei se ocupau de librărie.

Nu m-au cicălit niciodată cu asta. Tata nu m-a întrebat niciodată de ce există exemplare din *Nesupunere civilă*[1] care s-au umplut de praf.

Părinții mei mi-au făcut un cadou incredibil: mi-au dat această librărie și mi-au pregătit un viitor, dar nu mi-au spus niciodată că metoda lor de a face lucrurile este singura corectă.

---

[1] Celebru eseu scris în 1849 de Henry David Thoreau despre refuzul unui cetățean sau al unui grup de cetățeni de a se supune anumitor legi, ordine sau comenzi ale unui guvern (n. tr.).

Acum vindem mai mult jurnale și lumânări. Vindem genți de cumpărături cu citate literare pe ele. Vindem mai multă literatură YA decât am făcut-o de ani buni. Dar vindem mai puține romane clasice și volume cartonate. Asta poate și din cauza modului în care se schimbă afacerea. Dar cred că și din cauza mea. Pentru că fac lucrurile altfel.

Acum lucrurile s-ar putea schimba din nou odată cu revenirea lui Marie. Am putea deveni și mai puternici.

Bărbatul pleacă, iar eu mă pregătesc să mă îndrept spre mașină, cu gând să-mi recâștig iubirea vieții mele.

— Bun! Am șters-o! Urează-mi noroc!

Ajung la ușă, dar mă întorc. Hotărăsc că trebui să punctez ceva ce n-am spus:

— Mulțumesc! le spun părinților mei. Pentru că ați avut încredere să îmi lăsați librăria pe mână și că m-ați așteptat să mă îndrăgostesc de ea singură, în felul meu! Vă mulțumesc că m-ați îndrumat către o viață care mă face fericită!

O clipă, mama pare că ar putea să plângă, dar se abține.

— Sigur, dragă! îmi zice în timp ce tata îmi face cu ochiul.

Asta fac părinții.

Le spui mulțumesc pentru darurile care ți-au modelat întreaga lume, iar răspunsul lor este „Sigur”.

Când ies pe ușă, mă întorc către Marie și îi spun:

— Bine ai revenit!

CÂND URC ÎN MAŞINĂ ÎN PARCAREA DIN SPATE, ÎMI găsesc sendvișul vechi de câteva zile pe scaunul din față. Din cauza lui, mașina a căpătat un miros acru, înțepător. Îl iau și îl arunc în tomberon, apoi deschid ambele portiere preț de un minut, încercând să aerisesc.

Atunci văd o mașină care se apropie.

Nu trebuie să mă uit prin parbriz ca să știu cine este.

Dar bineînțeles că o fac oricum.

Sam!

Inima mi-o ia la galop. Îi simt bătăile ritmice care îmi bubuie în piept.

Fug spre mașina lui exact când coboară din ea.

E în pantaloni și în cămașă, cu cravata desfăcută și atârnată lejer în jurul gâtului. Haina îi este descheiată.

E mijlocul zilei și ar trebui să fie la școală.

În schimb, stă în parcarea librăriei mele, cu ochii injectați.

Mă uit la el și văd o inimă frântă.

— Trebuie să vorbesc cu tine! începe, în timp ce respirația lui ridică aburi în aerul rece.

— Și eu trebuie să vorbesc cu tine! îi zic.

— Nu! mă întrerupe Sam, ridicând mâna. Eu primul.

Simt că inima începe să mi se frângă în piept. *S-a terminat?* Sunt distrusă să descopăr că nesiguranța mea l-a făcut pe omul pe care-l iubesc să fie nesigur în ceea ce mă privește. Simt nevoia urgentă să blochez totul, să opresc timpul în loc, să petrec cât mai mult timp cu el înainte să mă părăsească pentru totdeauna – dacă asta va face.

— Putem să urcăm în mașină? îl întreb. Să pornim căldura?

Încuviințează și deschide portiera. Alerg până pe partea cealaltă și urc pe scaunul pasagerului, frecându-mi mâinile pentru a mă încălzi. Pornește motorul și așteptăm să se încălzească. Curând, mâinile încep să mi se dezghețe.

— Ascultă! îmi spune Sam. Mi-am petrecut ultimele patru zile gândindu-mă la asta.

Parcă a trecut o viață întreagă, dar au trecut doar patru zile.

— Nu pot s-o fac, adaugă în timp ce își întoarce tot corpul spre mine. Nu pot să trăiesc așa! Pur și simplu nu pot. Nu merge, cel puțin pentru mine.

— OK!

Simt că pieptul începe să mă doară de parcă corpul nu ar putea să audă asta.

— Trebuie să te întorci acasă! îmi spune.

Ridic privirea spre el.

— Poftim?

— Acum 15 ani, te-am văzut plecând cu Jesse și mi-am spus că ai luat o decizie, și că nu pot face nimic în privința asta. Și iată-ne, atâția ani mai târziu, făcând același lucru! Nu... Nu pot s-o fac încă o dată! Sunt gata să lupt pentru tine. Azi am plecat de la muncă după a cincea oră pentru că mă gândeam să învăț trupa de jazz cum să cânte „Total Eclipse of the Heart”. Inima mea e frântă fără tine. Mi-am petrecut timpul ăsta singur, mișcându-mă ca o pasăre cu

aripa ruptă, sperând că te vei întoarce la mine. Dar nu este suficient să speri. Acum sunt adult. Nu mai sunt adolescent, așa cum eram atunci, prima dată. Sunt bărbat. Și nu-i suficient să sper că te vei întoarce. Trebuie să lupt pentru tine. Așa că iată-mă! Asta fac. Lupt!

Mă ia de mână și mă imploră:

— Sunt potrivit pentru tine, Emma. Ceea ce avem este... este dragoste adevărată. Te iubesc! Vreau să-mi petrec restul vieții alături de tine. Tu ești sufletul meu pereche. Pot să te fac fericită. Pot să-ți ofer viața pe care ți-o dorești. Așadar, căsătorește-te *cu mine*, Emma! Căsătorește-te cu mine!

— Oh, Doamne! exclam, cuprinsă de ușurare. Suntem atât de ridicoli!

— Ce zici acolo? Ce vrei să zici?

— Lupți pentru mine?

— Da!

— Și eu eram pe cale să vin la tine la muncă și să lupt pentru tine.

Pare dezarmat și uluit. Rămâne tăcut. Apoi începe să lăcrimeze și spune:

— Chiar?

— Te iubesc, dragul meu! Vreau să-mi petrec restul vieții alături de tine. Îmi pare atât de rău că au rămas lucruri nelămurite! Dar acum s-a terminat. S-a terminat! Și știu că ești bărbatul alături de care vreau să-mi petrec fiecare zi a vieții. Îmi doresc viața pe care o duceam împreună. Vreau să mă căsătoresc cu tine. Îmi pare rău că am fost derutată, dar acum sunt cât se poate de sigură! Te doresc!

— Și Jesse?

— Îl iubesc pe Jesse. Îl voi iubi mereu. Dar era potrivit pentru mine atunci. Tu ești potrivit pentru mine acum. Și întotdeauna.

Inspiră adânc, lăsându-mi cuvintele să îi pătrundă în urechi și în creier.

— Crezi cu adevărat toate astea? mă întreabă. Nu e doar o replică minunată și teatrală?

Clatin din cap.

— Nu, nu încerc să fiu minunată și teatrală!

— Vreau să spun că ai reușit, cu siguranță.

— Am vorbit serios. Tot ce am spus a fost serios. Presupunând că mă poți ierta pentru că am fost nesigură, pentru că am avut nevoie să plec, pentru că am avut nevoie de mai mult timp cu el ca să aflu ce cred că știam deja.

— Pot să iert asta. Normal că pot.

Pentru mine este important să știe ce am făcut, că înfrunt asta.

— Am mers în Maine împreună, singuri, îl anunț.

Nu mai adaug nimic, și nici nu e nevoie.

Doar clatină din cap.

— Nu vreau să aud nimic despre asta! Nu vreau să știu. S-a terminat. E de domeniul trecutului. Tot ce contează este de aici încolo.

Încuviințez, disperată să-l liniștesc în această privință.

— Nu doresc pe nimeni și nimic în afară de tine, de aici încolo, pentru totdeauna.

Închide ochii, asimilând informațiile.

— Vei fi soția mea? mă întreabă, zâmbind larg.

Nu știu dacă m-am simțit vreodată mai iubită decât în acest moment, când ideea că am putea să ne căsătorim îi aduce atâta bucurie pe chip.

— Da! îi răspund. Doamne, da!

Se apleacă spre mine și mă sărută, strălucind de fericire. Lacrimile care îmi umezesc ochii sunt în sfârșit lacrimi de fericire. Inima mea nu mai bate, ci crește parcă.

Gata cu sentimentele contradictorii! Gata cu incertitudinea!

— Te iubesc! adaug. Nu cred că până acum am știut vreodată cât de mult te iubesc.

Este un semn bun, cred, că dragostea noastră a crescut, mai degrabă, decât s-a stins în fața provocărilor. Cred că este de bun augur pentru viitorul nostru, pentru toate lucrurile care ne așteaptă: căsătorie, copii.

— O, Doamne, mi-a fost atât de teamă că te-am pierdut! spune Sam. Simțeam că mă scufund. Îmi făceam griji că voi pierde cel mai grozav lucru care mi s-a întâmplat vreodată.

— Nu m-ai pierdut! Sunt aici! Sunt chiar aici!

Îl sărut.

Stângaci, stăm amândoi aplecați pe jumătate peste bord, cu gâturile strâmbe și schimbătorul de viteze înfipt în genunchiul meu. Vreau doar să fiu cât mai aproape de el. Îmi sărută tâmpla, moment în care simt mirosul detergentului nostru de rufe care îi emană din cămașă.

— Mă duci acasă? îl întreb.

Îmi zâmbește. E genul de zâmbet care s-ar putea transforma în orice clipă în lacrimi.

— Categoric!

Mă desprind de el, așezându-mă bine pe scaunul pasagerului în timp ce Sam bagă în marșarier și iese din parcare.

Telefonul și portofelul au rămas în mașina mea, la fel și geanta de weekend cu toate lucrurile, dar nu-l opresc. Nu-i cer să mă aștepte câteva secunde, să le iau. Pentru că nu am nevoie de ele. Nu chiar acum. Nu am nevoie de nimic din ceea ce nu am în acest moment.

Sam îmi ține mâna stângă cu dreapta lui. O face pe tot drumul spre casă, cu excepția a vreo 20 de secunde când mă aplec să cotrobăi prin torpedou după CD-ul lui preferat cu

Charles Mingus pe care îl ține ascuns în măruntaiele bordului. Încă nu suport jazzul, iar el încă îl iubește. În toate modurile posibile, noi doi suntem la fel ca odinioară. Când începe muzica, Sam se uită la mine, impresionat.

— Îl urăști pe Mingus, comentează.

— Te iubesc totuși, așa că...

Pare a fi o explicație satisfăcătoare pentru el, așa că mă ia din nou de mână. Nu există încordare, nici presiune. Suntem împăcați doar să fim unul lângă celălalt. Un calm profund pune stăpânire pe mine în timp ce privesc cum străzile acoperite de zăpadă din Acton se preschimbă în cele din Concord, iar coniferele care mărginesc autostrada ce ne duce prin Lexington și Belmont lasă locul trotuarelor acoperite cu pavele și pietre brune din Cambridge.

Lumea pare o oglindă, în sensul că ceea ce văd în fața mea este în sfârșit în perfectă sincronizare cu ceea ce sunt.

Mă simt eu însămi pe străzile astea.

Oprim și ne îndreptăm spre apartamentul nostru. M-am ghemuit la subsuoara lui, folosindu-i corpul drept scut împotriva frigului.

Răsucește cheia, iar când ușa se închide în urma noastră, parcă am blocat afară întreaga lume. Când mă sărută, buzele îi sunt încă reci și le simt cum se încălzesc sub atingerea mea.

— Bună! îmi spune zâmbind.

Este genul de „bună" care înseamnă orice, cu excepția salutului.

— Bună! îi răspund.

Mirosul apartamentului nostru, un miros pe care nici măcar nu sunt sigură că l-am mai observat, este deopotrivă picant și proaspăt, asemănător cu pasta de dinți cu scorțișoară. Zăresc ambele pisici sub pian. Sunt bine. *Totul* e bine.

Sam se împinge în mine în timp ce mă sprijin de dosul ușii din față. Îmi atinge obrazul, iar degetele îi alunecă în părul meu în timp ce degetul lui mare îmi zăbovește sub ochi.

— Mi-a fost teamă că ți-am pierdut pistruii pentru totdeauna, îmi spune în timp ce mă fixează cu privirea.

Expresia lui îmi pare liniștitoare, dătătoare de siguranță. Mă trezesc împingându-mi capul spre mâna lui, apăsându-l de ea.

— Nu ai pierdut nimic! îl liniștesc. Sunt aici! Și voi face orice pentru tine! Orice. Tot restul vieții!

— Nu am nevoie de nimic de la tine. Doar pe tine. Te vreau doar pe tine!

Brațele îmi urcă pe umerii lui și îl trag mai aproape de mine. Greutatea corpului lui peste al meu este deopotrivă tulburătoare și liniștitoare. Simt mirosul de pomadă de drogherie al părului său. Îi simt barba scurtă de pe obraji.

— Tu ești totul pentru mine, îi spun. Și vei fi pentru totdeauna. Noi doi.

M-am înșelat când am spus că nu e nimic mai romantic decât sfârșitul unei relații.

Asta este!

Nu există nimic mai romantic decât asta. Să-l ții în brațe pe omul pe care credeai că l-ai pierdut și să știi că nu-l vei mai pierde niciodată.

Nu cred că dragostea adevărată înseamnă singura iubire.

Cred că iubirea adevărată înseamnă să iubești cu adevărat. Sincer. Deplin.

Poate, dacă ești genul de persoană dispusă să se dăruiască, genul de persoană dispusă să iubească cu toată inima, chiar dacă ai aflat cât de mult te poate răni, atunci poate că primești mai multe iubiri adevărate. Poate că acesta este cadoul pe care îl primești pentru că ai dat dovadă de curaj.

Sunt o femeie care îndrăznește să iubească din nou.

În sfârșit, îmi place asta la mine.

Poate fi complicat să iubești după ce ți s-a frânt inima. Este dureros și te obligă să fii sincer cu tine legat de cine ești de fapt. Trebuie să te străduiești mai mult pentru a găsi cuvinte pentru sentimentele tale, pentru că nu intră în cutii prefabricate.

Dar merită.

Pentru că uite ce primești:

Mari iubiri.

Iubiri pline de sens.

Iubiri adevărate.

PORT O ROCHIE LILA LA A DOUA MEA NUNTĂ. ESTE elegantă și prețioasă. Pare rochia de mireasă a unei femei care a trăit din plin înainte de a se căsători. O rochie care dezvăluie o persoană puternică, echilibrată, care ia o decizie frumoasă. Marie este domnișoara mea de onoare. Ava este fetița care duce florile; Sophie, cea care duce verighetele. Olive ține un discurs care îi face pe jumătate dintre invitați să sfârșească în lacrimi. Eu și Sam plecăm în luna de miere la Montreal.

Și apoi, la opt luni și nouă zile după ce noi doi ne-am rostit jurămintele în fața tuturor prietenilor și rudelor noastre, vorbesc cu Olive la telefon în timp ce închid Blair Books într-o seară liniștită de vară.

Marie a plecat devreme să ia fetele de la părinții noștri. Ne întâlnim cu toții la cină la Marie și Mike acasă. Mike face friptură, iar Sam le-a promis lui Sophie și Avei că le va pregăti brânză la grătar.

Olive vorbește despre prima petrecere aniversară pe care o organizează pentru fiica ei, Piper, când aud bipul familiar al apelului în așteptare.

— Știi ce? îi spun. Mă mai sună cineva. Trebuie să închid.

— OK! îmi răspunde. Oh, voiam să te întreb ce părere ai despre tema animale marine...

— Olive! o reped. Trebuie să închid!

— Bine, dar doar spune-mi: îți place tema animale marine?

— Cred că depinde de animale, dar trebuie să închid!

— Adică balene și delfini, poate niște pești, îmi explică Olive în timp ce scot un geamăt. Bine! renunță ea. Putem să ne vedem pe FaceTime mâine!

Închid și mă uit la telefon să văd cine mă sună.

Nu recunosc numărul, dar recunosc prefixul.

310. California, Santa Monica.

— Alo?

— Emma?

Vocea îmi este instantaneu familiară. O voce pe care nu aș putea să o uit vreodată.

— Jesse?

— Salut!

— Salut!

— Ce mai faci? mă întreabă dezinvolt, de parcă am vorbi tot timpul.

Am primit cărți poștale din California de câteva ori, ba chiar și una de la Lisabona. Sunt vești scurte, dulci și simple despre cum se simte sau încotro se îndreaptă. Știu mereu că e bine. Dar nu ne trimitem mesaje prea des. Și nu vorbim niciodată la telefon.

— Sunt bine! îi răspund. Foarte bine. Tu ce mai faci?

— Mă descurc! Mi-e dor de voi, cei din Acton, evident!

— Evident! îi țin isonul.

— Dar sunt bine. Sunt... Sunt foarte fericit aici!

Nu știu ce să-i mai spun. Nu prea îmi dau seama de ce m-a sunat. Tăcerea mea ne blochează dialogul, așa că pur și simplu mă anunță:

— Am cunoscut pe cineva.

Poate că nu ar trebui să mă surprindă că a cunoscut pe cineva, că vrea să-mi spună. Şi totuşi, ambele lucruri o fac.

— Chiar? E minunat!

— Da, este.... este cu adevărat incredibilă. Unică. Este surfer profesionist. Nu e o nebunie? Nu credeam vreodată că mă voi îndrăgosti de o fată surfer.

Râd.

— Nu ştiu, spun, închizând magazinul şi îndreptându-mă spre maşină.

E încă lumină, chiar dacă se apropie seara. Îmi va fi dor de asta în luna octombrie, aşa că îmi propun să apreciez ce am.

— Pentru mine are sens că te-ai îndrăgosti de o fată care face surf. Adică, nu există mai tipic California de-atât.

— Da, poate ai dreptate, râde Jesse.

— Cum o cheamă?

— Britt.

— Jesse şi Britt, îngân. Sună bine!

— Aşa cred. Cred că ne simţim bine împreună.

— O, Jesse, e minunat! Sunt foarte bucuroasă să aud asta!

— Am vrut să-ţi spun..., zice el şi începe să se bâlbâie.

— Da...

— Înţeleg! Înţeleg ce ai spus. Că faptul că te-ai îndrăgostit de Sam nu înseamnă că m-ai uitat. Asta nu schimbă ce ai simţit cândva. Nu îi face pe cei pe care i-ai iubit înainte să fie mai puţin importanţi. Nu am înţeles atunci. Credeam... M-am gândit că alegându-l pe el însemna că nu mă iubeai. M-am gândit că, pentru că n-am găsit o soluţie, asta echivala cu un eşec sau o greşeală. Dar acum înţeleg. Pentru că o iubesc. O iubesc atât de mult, încât nu mai ştiu pe ce lume sunt! Dar asta nu schimbă ce am simţit pentru tine sau cât de recunoscător sunt că te-am iubit odată. E doar...

— Eu sunt trecutul, iar ea este prezentul.

— Da! încuviințează el, ușurat că am exprimat în cuvinte ceea ce voia să spună și că nu trebuie să mai încerce să caute vorbele potrivite. Exact așa e!

Cred că renunți la oamenii pe care i-ai iubit, însă doar puțin, când te îndrăgostești din nou. Totuși, asta nu șterge nimic din ce-a fost. Nu schimbă ce-ai avut. Nici măcar nu lași amintirea asta atât de departe în urmă cât să nu ți-o amintești instantaneu sau să nu o poți relua ca pe o carte pe care ai citit-o cu mult timp în urmă, iar acum îți revine în minte ce ai simțit atunci.

— Bănuiesc că ceea ce încerc să spun este că am ajuns să gândesc la fel ca tine. Sunt extrem de recunoscător că am fost căsătorit cu tine. Sunt extrem de recunoscător pentru ziua nunții noastre! Doar că dacă ceva nu este menit să dureze o viață nu înseamnă că nu a fost menit să fie. Ne-a fost menit să fim împreună.

Stau pe scaunul din față al mașinii cu telefonul la ureche, incapabilă să fac altceva decât să-l ascult.

— Noi doi nu ne vom petrece viața împreună, continuă Jesse. Dar înțeleg în sfârșit că asta nu răpește nimic din frumusețea faptului că odată am fost potriviți unul pentru altul.

— Dragostea adevărată nu rezistă întotdeauna! replic. Nu trebuie să fie pentru toată viața.

— Corect! Iar asta nu înseamnă că nu e dragoste adevărată, adaugă Jesse.

A fost real.

Dar acum s-a terminat. Și e în regulă.

— Sunt cine sunt pentru că te-am iubit odată! conchide.

— Sunt cine sunt pentru că și eu te-am iubit odată! îi răspund.

Apoi ne luăm la revedere.